

Giới thiệu Ngày Kết Hôn Không Nắng

Ngày Kết Hôn Không Nắng nhẹ nhàng nói về một điều rất giản đơn mà nhiều khi ta không để tâm đến: vận mệnh là một thứ gì đó rất kỳ diệu, bất giác chúng ta bước vào cuộc đời ai đó mà không hề hay biết. Mỗi tình của Hà Mặc Dương và An Mục là như vậy, bất luận là 6 năm trước hay 6 năm sau, họ nhất định là của nhau cho dù phải dùng mọi thủ đoạn. Hà Mặc Dương vốn không phải là người tín nam tín nữ, giờ chút thủ đoạn thì có sao đâu, sau đó An Mục đã trở về, mang theo sự dè dặt và bất an trở về bên anh, mà anh nhìn vào ánh mắt của cô vẫn không hiểu sự lặng lẽ cam chịu đó... Cùng đọc qua tác phẩm ngôn tình thấm đượm tình yêu này: Tất đèn, hai người nằm trên giường, An Mục dựa vào lòng anh khẽ nói: “Trên người anh có mùi?”... Khuôn mặt An Mục dán vào lồng ngực nóng rực của anh, ngoài miệng không buông tha người: “Mùa xuân đến rồi, có thể là mùi vị gì chứ?” Có chăng đó là hương vị nhẹ nhàng của tình yêu ?!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chuyển ngữ: nhoclubu

BLUE.

Trong tiệm cà phê vang lên một khúc đàn dương cầm du dương uyển chuyển, giai điệu róc rách, những nốt nhạc lấp đầy đại sảnh vắng vẻ, trước đàn dương cầm là một cô gái mặc váy trắng mịn cười yếu ớt, mười ngón tay lưu loát nhảy múa trên phím đàn, chiếu tua trên tay áo cánh sen theo động tác mà vì vu lay động, tất nhiên là thêm phần ý vị.

Một đôi mắt như hồ thu lưu động, làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn, khiến người ta liên tưởng đến bốn chữ: diễm đạm đáng yêu, đầu ngón tay nảy lên, tầm mắt xa xăm, mang theo tia lo sợ rơi vào chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ.

Ánh mặt trời xuyên qua chiếc rèm hoa lướt trên thân người đàn ông, ngũ quan bị phân cách vụn vặt, chiếc mũi cao thẳng ở trên khuôn mặt tỏa bóng mờ, khuôn mặt thâm thụy, đôi môi mỏng đẹp mịn chắt thành một đường thẳng, toàn thân tản ra hơi thở mát lạnh như băng, tựa hồ như ánh mặt trời ảm áp cũng không làm tan rã được lớp băng tuyết trên người anh, ngược lại càng tôn lên vẻ tà mị lạnh lùng như một vị thần.

Nhưng tất cả những điều này cũng không hề ảnh hưởng đến khả năng nói chuyện của cô gái đối diện, khuôn mặt Viên Tịnh như hoa đào, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn tao nhã khuấy tách cà phê trước mặt, mặc dù lúc bước vào cũng không hài lòng tiệm cà phê này lắm, nhưng mà có anh ở đây, cũng không tệ.

“Đây là bài gì vậy, thật là hay.” Viên Tịnh thấy người đàn ông đối diện đang quan sát tỉ mỉ, lưng tựa vào ghế lắng nghe rất chăm chú, ngón tay thon dài đang giữ tách cà phê chưa uống, mở miệng cười duyên.

“The Wind của Fernandi.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông trong ánh nắng chiều giống như một vò rượu tinh khiết lâu năm, ảm áp, làm say lòng người, đôi má Viên Tịnh càng đỏ ửng, Hà Mặc Dương, người thừa kế duy nhất của nhà họ Hà, cũng là một trong tứ đại công tử ở thành phố B, càng lạnh lùng càng khiến cho con gái đi theo càng nhiều, may mắn là cô dựa vào năng lực của gia tộc mới có cơ hội tiếp xúc, không khỏi tự tin, nụ cười kèm theo càng rực rỡ, nhìn khắp thành phố B, cô gái chưa chồng có thể xứng với anh chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Hóa ra là The Wind, không biết anh Mặc Dương có thích Flowering của Bert không?”

Thấy anh vẫn chưa trả lời, lại thấy người phục vụ đến, ý cười trên mặt Viên Tịnh càng đậm, cúi đầu thẹn thùng.

Cuối cùng, An Mục cũng đặt dấu chấm hết cho bức tranh âm nhạc hoàn mỹ, đang chuẩn bị đứng dậy, chị Quà Quà đi đến nói nhỏ vài tai cô vài câu, cô ngẩng đầu nhìn về hướng đó, khoảng cách khá xa không nhìn rõ vẻ mặt bị che mất một nửa của anh, nhưng ánh sáng trong đôi mắt đó, cô quen thuộc nhất, là ánh sáng của máu.

Đầu ngón tay run rẩy, tiếng đàn dương cầm lại lần nữa vang lên trong đại sảnh, giai điệu khá quen thuộc của ngày xưa, giờ phút này lại đàn lấp ba lấp bắp, sau cùng phần cuối bị lạc nhịp, vang lên một nốt nhạc cực cao, cô chợt dạ cúi đầu sợ hãi, không để ý ánh mắt của những người xung quanh, vội vàng vàng đi vào phòng nghỉ.

Xa cách 6 năm, cô vẫn trở về, anh cũng vẫn tìm được cô.

Tạo hóa quả thật trên người.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười là ý gì An Mục không muốn suy xét, thời gian là cách trị liệu tốt nhất. Trong một khoảng thời gian, có một số vết thương sẽ từ từ khép miệng, nhưng cũng có những vết thương sẽ chậm rãi thối rữa, che giấu ở nơi mà người khác không nhìn thấy.

“Khúc nhạc này cũng không tệ lắm.” Tựa lưng vào ghế, Hà Mặc Dương đã mở miệng, tầm mắt dừng ở nơi mà cô dần dần biến mất, đôi mắt đang nhắm

bỗng mở lớn, bên trong tối đen chỉ có một chút ánh sáng rơi vào, lan tràn vào không khí, ánh mắt xa xăm, Viên Tĩnh nhìn thoáng qua liền cúi đầu ngưng ngừng, đôi mắt của người đàn ông này thật thâm sâu, nhìn không thấu được cả con người anh.

An Mộc hết giờ làm, ra khỏi Blue đã gần sập tối, ánh nắng chiều thân nhiên bao phủ lên dòng xe cộ, gặp ngay lúc tan tầm, ngã tư người xe đông nghịt, mới từ nước ngoài trở về, cô vẫn chưa quen với việc chen lấn như vậy, nhưng không thể không bước nhanh chân, ngày hôm nay cô muốn vội vàng quay về hơn so với thường ngày, rẽ hai khúc quanh là tới rồi.

Một chiếc xe hơi dừng ở trước mặt, An Mộc đi vòng qua, sau khi đi ngang qua cửa sau của xe, kính xe hạ xuống lộ ra sườn mặt người đàn ông, ở khoảng cách xa như vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được luồng khí lạnh như băng, phả vào mặt, xấu hổ lùi về phía sau hai bước.

Đường vận mệnh giao nhau từ khi nào, cô không nhớ rõ, điểm kết thúc ở đâu, mà nhìn không thấy.

Bước lên xe, bên trong còn phảng phất mùi nước hoa nhàn nhạt của phụ nữ, cô ngồi sát bên cạnh cửa xe, khi kính xe hạ xuống, con gió mát rượi tiến vào, mùi nước hoa trong xe càng lúc càng nhạt, sau khi xa cách 6 năm không gặp, họ đều đã thay đổi.

Từ giây phút cô bước lên xe, tầm mắt tham lam đè nén của Hà Mặc Dương dừng trên người cô, 6 năm, à, nhắm mắt lại, hóa ra đã 6 năm trôi qua, hơn hai ngàn ngày đêm, họ đã xa cách hơn hai ngàn ngày đêm.

“Nhóc con, đã trở lại.” Giọng nói khàn khàn, chút trầm thấp, nếu không chú ý đến thân thể cường tráng trong đó thì tựa như một tiếng đàn vi-ô-lông-xen dễ nghe.

Một tiếng “nhóc con”, mười đầu ngón tay của An Mộc bấu chặt vào ghế ngồi, cup mắt gật đầu: “Anh Năm, em đã về.” Giọng nói mềm mại nổ tung trong xe, như pháo hoa xinh đẹp, trong nháy mắt xông thẳng lên bầu trời đêm bao la, sinh mạng nở rộ xinh đẹp nhất, sau cùng bình lặng tan biến.

“Còn nhớ lời nói của anh vào 6 năm trước khi em rời khỏi chứ.”

Giọng nói của An Mộc mang theo một tia run rẩy không dễ phát hiện ra, ngẩng đầu bướng bỉnh đối diện với anh, anh nhìn rõ khuôn mặt của cô hơn, vẻ ngoài này nở, nhưng gầy hơn so với lúc rời đi, nhợt nhạt, chỉ có ánh mắt là kiên quyết hơn so với trước kia, là cái gì khiến cô trưởng thành như vậy.

“Anh Năm, anh buông tha cho em đi.”

Giọng cô gái mềm mại thốt ra làm người đàn ông đột nhiên bật cười, như âm thanh ma quỷ quanh quẩn bên tai, giọng điệu âm u: “Mục Mục, em bảo anh buông tha cho em, vậy ai sẽ buông tha cho anh đây, 6 năm trước anh đã cho em cơ hội.” Chỉ cần đừng bao giờ trở về, anh sẽ buông tha cho cô cũng buông tha chính mình, chỉ tiếc là cô đã trở về, hiện tại còn bước vào trong thế giới của anh, cho nên kiếp này dù là thống khổ hay hạnh phúc, họ đều phải dính với nhau, từ từ trầm luân cùng nhau.

Ngón tay thon dài bắt đầu khiêu khích chiếc cằm quật cường của cô, buột cô phải đối mặt với anh, ngón cái cạy mở cánh môi cô: “Mục Mục, em có thể trở về, anh thật sự rất vui.”

Sự vui vẻ không cần cần vẻ kiêu ngạo cùng tôn nghiêm và ruộng bỏ toàn bộ thế giới của bản thân, chỉ cần duy nhất một người.

“Anh Năm, anh đừng ép em.” An Mộc quay đầu mở tay anh ra, lui lại sát cửa, sự đau xót thật sâu rơi vào đáy mắt của Hà Mặc Dương.

“Trịnh Tu Hàm, không phải em còn muốn Trịnh Tu Hàm chứ.” Cảm giác được giọng điệu quá mức sắc bén của mình đã làm cô sợ, không khỏi bình tĩnh lại, đáy mắt lạnh như băng cũng mang theo một tia ôn nhu: “Mục Mục, anh làm sao đành lòng ép em chứ.” Muốn cô can tâm tình nguyện trở về bên cạnh anh.

Nếu người đàn ông trước mắt không phải là người cung chịu yêu thương cô 6 năm trước, đôi mắt âm tình bất định nhìn thấy kinh hãi, trong lòng An Mộc quả thật có hơi sợ, cẩn thận đưa tay ra nắm lấy tay áo anh: “Cảm ơn, anh Năm.”

Chiếc xe chạy hòa vào dòng xe cộ, sau khi quẹo trái ngay đèn đỏ là chỗ ở của cô, là một phòng trọ nhỏ, cảnh chật chội nơi đây ở cũng không tính là quá tốt, nhưng mà gần chỗ làm, hơn nữa tiền thuê lại rẻ.

“Anh Năm, em đến rồi, cảm ơn anh.”

An Mộc mỉm cười mở cửa xe, xuống xe, đóng cửa, động tác liên tục, đứng trên bậc thang nhìn đuôi xe màu đen mất hút trong ráng chiều nhạt màu.

Đêm thật yên tĩnh và âm trầm, như nhuộm mực cả bầu trời, một mảnh trăng khuyết treo trên không trung, từng vòng khói chuyển động trong không khí bị gió cuốn đi, người đàn ông hút một hơi cuối cùng rồi dập tắt thuốc, hòa làm một thể cùng bóng đêm nồng đậm.

“Anh nói xem, không phải tôi quá nóng vội rồi chứ, làm cô ấy sợ?”

Người tài xế ngồi ở phía trước suy nghĩ một lúc lâu: “Cậu chủ đợi nhiều năm như vậy, nóng vội cũng bình thường, nhưng tâm tư của cô An tình tế lại nhạy cảm, nên chậm lại một chút vẫn hơn.”

“Phải vậy không, chậm một chút.” Người đàn ông ngồi phía sau tỉnh táo nhả ra hai câu, sau đó vẫn lắc đầu, không được, chậm một chút cô sẽ bỏ chạy, bỏ chạy cùng người đàn ông khác như 6 năm trước, bỏ lại anh trong thế giới cô độc.

Nâng kính xe lên, cuối cùng nhìn ra cửa sổ một cái: “Đi thôi.”

“An Mục, mày rất quyến rũ, ánh mắt cám dỗ người khác hết như mẹ mày, tao rất muốn nhìn xem, nếu mày mù rồi còn làm sao cám dỗ được ai... .”

“Đừng tưởng rằng vào được nhà họ An, thì mày là cô chủ của họ An này, tao nói cho mày biết, con hoang vĩnh viễn vẫn là con hoang... .”

“Con hoang chính là con hoang, dứt ngay, đừng cản trở... .”

An Mục từ trong con ác mộng tỉnh lại, tìm kiếm công tắc đèn ở đầu giường, ngọn đèn màu quýt chợt sáng lên, cô thở phì phò lau mồ hôi trên trán, đồng tử mở to, làm thế nào cũng không buồn ngủ, ngón tay run run vuốt vết sẹo cạnh khóe mắt, cho dù gần 20 năm đã trôi qua, vẫn có thể cảm nhận được sự lỗi lẫm ở nơi đó.

Ôm chần chạp rãi nằm xuống, mở to mắt nhìn phòng ngủ tối đen, càng gần ly biệt, sự đau khổ trong lòng càng đậm, đậm đến nỗi không tan được, chuyện năm xưa cứ ở trong lòng, ép đến không thở nổi, có một số chuyện có lẽ đã được định sẵn, gặp nhau, lại ly biệt, vở kịch thuộc về cô đã sớm kết thúc.

Cái gì tới thì không nên trốn tránh, 2 ngày sau An Mục quyết định quay về nhà họ An, nếu anh biết cô quay về, ba nhất định cũng đã biết, sau 6 năm xa cách lại một lần nữa bước vào.

Bể phun nước trước biệt thự đã đổi kiểu mới, hoa cỏ trong vườn đã không còn hình dáng lúc cô rời đi nữa, hồi ức đúng là thật kỳ diệu, rõ ràng là cô không muốn nhìn lại phía sau, nhưng nó lại hết lần này tới lần khác lôi cô kéo cô, chìm nổi trong con lốc quá khứ.

“Ồi dào, tôi tưởng là ai đến chứ, hóa ra là cô, chịu trở về rồi sao, tôi còn tưởng lúc đó cô chạy trốn cùng với thằng kia rồi, sẽ không bao giờ... quay về nữa chứ.” Sắc mặt của Nguyễn Tinh tràn đầy châm biếm, thân hình lắc ngoáy như rắn nước bước từ trên cầu thang xuống, đứng trước mặt An Mục, miệng líu lo, nhìn trái phải trên dưới đánh giá một hồi, phe phẩy chiếc quạt: “Thật sự là càng ngày càng giống người mẹ hồ ly tinh của cô nha, quả thực là loại nào sinh ra loại nấy, ti tiện như nhau.”

Lời của mẹ kế, lúc còn bé An Mục nghe rất nhiều, nhưng đến giờ vẫn chết lặng, đối mặt với lời nói bần thiêu không chịu được của bà ấy, vẫn có thể nở nụ cười: “Ba đâu?”

“Ồi chà, còn biết tìm chỗ dựa nữa đấy, chỉ tiếc là không có nhà.”

An Mục nhận được đáp án, đi thẳng qua người mẹ kế còn đang mắng chửi, xoay người bỏ lên lầu, từ nhỏ cô đã biết nếu muốn tồn tại trong căn nhà này, cách duy nhất chính là học được sự coi thường, coi thường tất cả những vẻ mặt đáng ghê tởm.

Sở dĩ người mẹ kế Nguyễn Tinh hận cô như vậy, đơn giản là vì sự tồn tại của cô hiển nhiên là một cái tát hung hăng giáng xuống mặt bà ấy, chính là kết quả người chồng của mình ngoại tình bên ngoài, không có lúc nào ngừng tra tấn thân kinh bà, trở thành chủ đề bàn tán trong các bữa tiệc của xã hội thượng lưu.

Căn phòng thứ hai gần cuối tầng ba là phòng ngủ của cô, đẩy cửa ra, bên trong nghiêm nhiên biến thành phòng chứa đồ, cô lui về phía sau từng bước một, xoay người đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chuyển ngữ: nhoclubu

Bởi vì không lưu luyến, mới không thương tâm, mất mát.

6 năm không gặp, năm tháng lưu lại dấu vết rõ rệt trên khuôn mặt của An Vu Hùng, tóc mai hai bên đã ngả bạc, vết chân chim ở khóe mắt không dấu lại sự biến thiên của năm tháng.

“Ái chà chà, tôi còn tưởng là ai vào cửa, cô hai nhà họ An đã trở về, người đàn ông ngang tàng kia đâu?”

An Di nhìn có chút hả hê từ sau lưng của An Vu Hùng đi ra, giày cao gót nện lạch cạch lạch cạch đi đến trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp có bảy phần tương tự Nguyễn Tinh, miệng lưỡi lại càng được di truyền từ Nguyễn Tinh.

“Cái gì mà đàn ông ngang tàng, cứ nói như vậy với em gái con.” An Vu Hùng không vui lên tiếng, tiếng giày cao gót của An Di kịch liệt lạc cạnh, đứng ở sau lưng Nguyễn Tinh, hùng hăng trừng mắt với cô.

Tĩnh tĩnh của An Di, An Mục đã sớm thấu hiểu, cô càng cố chấp với cô ta, cô ta càng không buông tha cô, dứt khoát không để ý đến cô ta, để một quyền của cô ta như đánh vào bông vải.

Chưa đến 1 phút, An Di hùng hăng giậm chân, tiếng giày cao gót lại vang lên trong phòng.

“Trở về là tốt rồi, ngày mai cùng An Di đi đến công ty để làm quen đi.” Lời nói của ba vừa thốt lên trên bàn ăn, mẹ kế không hài lòng lên tiếng: “Ông xã, An Mục xuất thân là học âm nhạc mà....”

Ý tứ trong lời nói của Nguyễn Tinh quá mức trần trụi, cô cũng không phát biểu ý kiến gì, để mặc cho họ thảo luận.

“Học âm nhạc thì sao, An Di cũng xuất thân từ người mẫu vậy.”

“Nói chính xác hơn là An Mục không muốn đi, hiện tại bọn nhỏ đều có tư tưởng của riêng mình rồi, chi bằng hỏi ý kiến của nó trước thử xem.”

Xem ra muốn yên ổn ăn xong bữa cơm này cũng là một hy vọng quá xa vời, mẹ kế đã đá quả bóng cao su qua bên phía cô rồi.

“Ba à, con rất hài lòng với tình trạng hiện tại, cũng không muốn đến công ty.”

An Mục tỏ rõ thái độ, mẹ kế mỉm cười sáng lạn, gấp miếng cá cho cô: “Ông xã, em đã nói là bọn trẻ có nguyện vọng riêng mà, anh cũng đừng cưỡng cầu, hơn nữa, ở công ty không phải đã có An Di rồi sao.”

“Đạ, di Nguyễn nói đúng, con vẫn không nên đến làm mất thể diện.” Ở trước mặt ba, từ lâu bọn họ đã học được cảnh thái bình giả tạo, người một nhà hòa thuận vui vẻ.

“Tùy con vậy, thế nhưng đã về rồi thì dọn về nhà sống, ở bên ngoài còn ra hình dạng gì nữa.”

Trở về đây sống? An Mục ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua hai mẹ con ở đối diện, bọn họ đang khấn thiết chờ đợi đáp án của cô, cảm khẩn ăn lên nhẹ nhàng lau khóe miệng: “Ba à, sống ở bên ngoài tốt lắm, con cũng không muốn quay về.”

Lời nói vừa thốt ra kèm theo tiếng rầm của chiếc đĩa bể tan tành, An Mục đã sớm chuẩn bị sẵn, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt trong veo, để chờ ông nổi giận.

“Được, được, được lắm, bây giờ cánh cứng cấp rồi, có bản lĩnh thì sau này đừng trở về nữa.” Liên tiếp nói ba chữ được, có thể thấy là rất tức giận rồi.

“Ba à, thật ra, con cũng không muốn trở về.”

Đẩy bàn ăn đứng lên, đây không phải là nhà mà là ngọn nguồn tất cả ác mộng của cô, hôm nay rốt cục cũng nói ra miệng, tiếng động sau lưng càng lớn hơn nữa, cùng với tiếng thét chói tai của An Di, cô đi càng lúc càng nhanh ra khỏi nhà họ An.

Biệt thự sau lưng đã dần dần ra khỏi tầm mắt, An Mục mới dừng lại vịn lan can thở dốc, nếu là trước kia, bản thân nhất định sẽ không đối chọi, nhưng hiện giờ thâm nghĩ bản thân sống rất mờ nhạt tầm thường, từ lâu đã vứt bỏ hết tất cả rồi.

Cúi đầu nên không nhìn thấy chiếc xe con dừng lại bên cạnh.

“Lên xe.”

Che giấu tốt cảm xúc, lên tiếng: “Anh Năm, sao anh lại ở đây?”

Hà Mặc Dương vẫn chưa trả lời, chuyên tâm nhìn về phía trước đánh tay lái lên cầu, sau đó dừng xe lại ở ven cầu, quay kính xe xuống.

Phong cảnh ban đêm trên cầu vô cùng đẹp, đèn nê ông lấp lờ, trên mặt sông dưới cầu thuyền hoa di động, bên bờ sông, cây liễu rủ bay bay theo gió, gió men theo kính xe lùa vào bên trong, từng đợt từng đợt nhẹ nhàng làm nổi da gà, An Mục che kín áo khoác trên người, bỗng nhiên cơ thể cảm thấy ấm áp: “Cảm ơn, anh Năm”

Hà Mặc Dương nhũm mày không vui: “Mục Mục, không cho phép nói cảm ơn với anh.”

Lắng nghe cẩn thận mới phát hiện trong giọng nói cường ngạnh của anh có mang theo một chút dịu dàng, An Mục cúi đầu không nói, quán nhanh áo khoác lớn của anh lại.

Ánh mắt quét qua mái tóc buông xõa của cô, lộ ra chiếc cổ và lỗ tai trơn bóng, đáng vẻ điềm tĩnh giống như trước, đầu ngón tay khẽ động, xoa nhẹ mái tóc mềm mại như nhung của cô.

Cơ thể An Mục cứng đờ, cúi đầu bấu chặt ghế ngồi, bàn tay anh chậm rãi di chuyển ở sau đầu, như một dòng điện khác thường len lút lan tràn trong thân thể.

Hà Mặc Dương rõ ràng cảm giác được sự mất tự nhiên của cô, vẫn không rút tay lại, bàn tay to từ đằng sau lại đi xuống, rơi vào nốt ruồi son trên cổ cô: “Mục Mục, đừng sợ anh.”

An Mục không dám di chuyển, nhiệt độ lạnh lẽo của đầu ngón tay anh, nhiễm phải sự ẩm áp trên làn da của cô, giống như muốn thâm nhập vào trong cơ thể.

“Mục Mục, nói cho anh biết em cũng nhớ anh.”

Giọng nói bên tai trầm thấp, lại mang theo một cỗ ma lực quanh quẩn bên màng tai cô, rõ ràng là động viên, An Mục phẩy tay của anh ra: “Anh Năm, em. . . .”

“Không nhớ sao? Mục Mục, anh nhớ em. . . .” Rất nhớ, rất nhớ. . . . Từ bên cạnh, Hà Mặc Dương cúi người, đôi môi rơi vào nốt ruồi son trên cổ cô, chậm rãi vân vê, tham lam hít vào.

“Anh Năm” Giọng nói của An Mục gần như mang theo sự nức nở: “Anh nói anh sẽ không ép em mà, anh đã nói.”

“Ha ha, anh đã quên mất, Mục Mục, em nhắc nhở anh thật đúng lúc.” Đôi môi nóng rực rời khỏi làn da, đáy mắt thoáng ôn nhu, lại trở thành biển sâu vô cùng lạnh lẽo, ở quanh quẩn đáy mắt như đang tích lũy bão táp.

An nhẹ nhàng gạt đầu, tay buông thả bên người, dần dần nắm lại thành quyền.

Đào mắt chỉ trong khoảnh khắc, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng bóng đêm hòa thành một thể.

Chiếc xe dừng lại dưới lầu khu nhà trọ, trước khi xuống xe, Hà Mặc Dương gọi cô lại: “Mục Mục, điện thoại cho anh.”

Ký ức quá mức lâu đời, An Mục cũng không biết đã quen biết Hà Mặc Dương khi nào, họ An và họ Hà vì chuyện thương mại thường xuyên lui tới, con cái liên quan đến hai nhà cũng biết nhau, Nguyễn Tình luôn luôn không thích cô đi giao thiệp, khi họ Hà đến làm khách, bà ấy thường xuyên sai cô xuống bếp phụ giúp, An Di thì giống như hoa như bướm bay lượn bên cạnh anh.

Vốn dĩ không thích cuộc sống của họ An, cô lại không muốn dính vào đó, chỉ tại ngày đó cô và An Di ở vườn hoa bên ngoài họ An xảy ra tranh cãi, kinh động đến người trong nhà, kể tiếp tất cả hết như một giấc mộng, cô chẳng biết tại sao mình lại thành người hầu của Hà Mặc Dương, không thể phủ nhận, khi đó anh chính là sự cứu chuộc và ẩm áp duy nhất của cô.

Hồi ức qua đi chỉ còn lại sự cô đơn khôn cùng và trái tim hoang vu khó có thể cứu chuộc của chính mình, cuộn mình lại, khuôn mặt chôn thật sâu vào chiếc gối đầu, tự nói với chính mình chỉ cần không hy vọng quá xa vời thì sẽ không thất vọng.

Trái tim mong manh của An Mục rốt cục cũng không thoát được một chút vỡ vụn.

Rất không thích dậy sớm nhưng không có cách nào, thức dậy rửa mặt chải đầu xong, cầm túi xách ra cửa, ở cổng tiểu khu mua một hộp cháo, xé ống hút ra, ôm hộp cháo nóng hổi ngọt ngào nấu vô cùng sền sệt, theo cỗ họng chảy xuống, làm ẩm dạ dày, tối qua hình như không ăn gì cả, hộp cháo nhanh chóng nhìn thấy đáy.

Dọc theo đường đi, rẽ một khúc ngoặt nữa là đến tiệm cà phê, tiệm cà phê buổi sáng thường ít khi bận rộn, vào phòng nghỉ thay quần áo đi ra, thấy chị Quả Quả treo bảng: Đặt bao hết trước tiệm, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, không khỏi tò mò đi đến hỏi: “Ai vậy hả, thật là mạnh tay.”

“Không biết nữa, bao liên tục 1 tuần.”

“Xem ra chúng ta có thể xem được cảnh tượng lãng mạn rồi.”

Tất cả mọi người nở nụ cười, có vẻ xem cũng tốt, tâm trạng tốt, An Mục ngồi trước đàn dương cầm, ngón tay lướt qua phím đàn, tiếng đàn vang lên trôi chảy, tạm thời quên hết tất cả chuyện không vui, âm nhạc là thứ gì đó rất kỳ diệu, có thể làm sạch tâm hồn.

Cả ngày, Blue không tiếp đón được vị khách đó, người thần bí đặt bao hết trong truyền thuyết vẫn chưa xuất hiện, liên tiếp 1 tuần đã trôi qua, An Mục cũng chưa được thấy người thần bí đó.

Nhưng ngày thứ hai sau khi kết thúc thời hạn đặt bao hết tiệm, lại đến một người quen, người đó vừa tới thì được chị Quả Quả dẫn vào phòng nghỉ, thân hình cao lớn đứng ở trước cửa, một thân tây trang thủ công càng làm tôn lên vẻ tài hoa tuấn lãng của anh, không thể bỏ sót chính là nụ cười trên mặt, nghiêm nhiên là một kỳ quan, đồng nghiệp trên chốc bên tai cô biết điều đi ra ngoài hết.

“Nhóc con, không đến ôm anh sao?”

Người đàn ông mở miệng sang sảng, lộ ra hàm răng sáng bóng, bước đến cho cô một cái ôm thật chặt, khoan dung và ẩm áp: “Nhóc con, cuối cùng cũng về rồi, hoan nghênh.”

Hốc mắt An Mục ươn ướt: “Anh Tư, xin lỗi.”

Ánh mắt Hà Mặc Vũ tối lại: “Nhóc con, anh cũng bối rối, không phải lỗi của em, trở về là tốt rồi.”

Hết giờ làm, Hà Mặc Vũ lái xe dừng lại ở phố ăn vặt nổi tiếng của thành phố B, bên trong rất đông người, Hà Mặc Vũ dừng xe ở phía trước, hai người đi thẳng một đường, trong hẻm nhỏ chật hẹp toàn người qua lại, người bán hàng rong không ngừng hét to tiếng, mùi hương bay thật xa, dạ dày của An Mịch đúng lúc kêu lên hai tiếng.

“Đói bụng sao?”

Ngượng ngùng xoa bụng: “Có một chút.”

Hà Mặc Vũ che chắn bảo vệ cô xuyên qua đám người đi vào một tiệm ăn nhỏ, bên trong rất đông, ông chủ thấy họ tiến vào liền vội vàng thu dọn một cái bàn để họ ngồi xuống, đưa thực đơn lên.

An Mịch đưa thực đơn cho anh: “Anh Tư, anh gọi đi, anh quen thuộc chỗ này hơn.”

Hà Mặc Vũ cười cười không từ chối, vừa mở miệng là gọi một tràng dài, thức ăn bày đầy bàn, An Mịch nhìn bàn thức ăn đầy ắp, thật không biết phải xuống tay như thế nào.

Trong mắt bất giác nổi lên sương mù, 6 năm không gặp, anh vẫn yêu thương cô như em gái vậy.

“Nhóc con, đều lớn như vậy rồi, còn thích khóc nhè nữa.”

“Anh Tư, em đâu có khóc nè.”

Ăn com một lát thì đã khuya, khi Hà Mặc Vũ đưa cô về cũng đã gần 10h, hơn nữa còn uống một ít rượu, lúc này đầu óc của An Mịch có chút mụ mẫm, hai má ửng đỏ, từ từ nhắm hai mắt tựa vào ghế phụ, lúc xuống xe, Hà Mặc Vũ đỡ cô bước xuống, đang chuẩn bị đưa cô đi lên, một nắm đầm ập tới, anh lão đảo, An Mịch rơi vào một vòng tay ấm áp.

Toàn thân người đàn ông tức giận khi ôm chặt người trong lòng thì hơi nghiêm mặt lại, cách một ánh đèn âm u nhìn chăm chăm vào người đàn ông vừa bị đánh ngã, trong lòng phẫn nộ, chỉ hận không thể rút súng ra bắn vào đầu anh ta.

Hà Mặc Vũ lão đảo bò dậy, cũng đặng đặng sát khí, là kẻ nào không có mắt dám tiếp cận anh, chán sống rồi sao.

Hai người cầm phần, hận không thể xử lý đối phương, nhưng khi nhìn thấy diện mạo của nhau, đều ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Lão Ngũ à, cậu ra tay ác độc chút nữa, ngay cả lão Tứ là tôi đây suýt chút nữa không còn răng cửa rồi.” Nụ cười vô lại vuốt khoe miệng chỗ bị đâm, nhin không được hít một hơi, đau thật.

Hà Mặc Dương cũng không nghĩ đến chính là anh ta, sắc mặt vừa mới âm u dày đặc, giờ phút này hiện lên vẻ tươi cười, may là dưới ánh đèn mờ mờ không thể nào nhìn rõ ràng được.

Hà Mặc Vũ cười xấu xa, tầm mắt rơi vào nhóc con trong lòng Hà Mặc Dương, ánh mắt chơi lóc: “May mắn là cậu đã đến, tư lượng của nha đầu này không giới, gia cho cậu, lão Tứ đây đi trước một bước.”

Nói xong làm một động tác tay vô cùng vui vẻ, lên xe rồi đi, An Mịch mê man vui trong lòng anh, được bế lên.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ, bước chân của anh chậm lại sợ đánh thức cô ngủ không an ổn, ngồi ở mép giường nhìn về mặt yên tĩnh đang ngủ của cô, đôi môi xinh xắn đỏ thắm hơi chu ra, chưa bao giờ dám tưởng tượng chỉ cần một cái cúi đầu liền sẽ nhìn thấy vẻ mặt của cô, những năm nhớ thương ấy lan tràn, như thác lũ sinh sôi nhấn chìm anh, một người trong bóng tối bất lực tiến về phía trước, không hề có phương hướng.

“Mịch Mịch, sao em lại có thể bỏ anh lại một mình.”

Trong căn phòng trống trải, anh nghe thấy chính giọng nói của mình, trầm thấp và khàn khàn.

Tiết trời cuối thu quang đăng, ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, từng tán mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời, đầu đầu sau khi say rượu càng phát huy càng ác liệt, nhìn không được hử một tiếng.

“Mục Mục, làm sao vậy?”

An Mục hoàn toàn tỉnh lại, mở mắt ra nhìn vào một đôi mắt tối đen không có chút ánh sáng, sâu thẳm như hút cả người cô vào trong đó, chưa kịp lên tiếng, tay anh đã đặt lên huyệt thái dương của cô, dịu dàng lên tiếng: “Mục Mục, có phải đau đầu hay không?”

Cô cứng người nhìn anh, xốc chân ngồi dậy, bàn tay đặt ở huyệt thái dương của cô hơi lạnh lẽo, kề bên rất gần, chớp mũi tràn đầy hơi thở của anh, An Mục rối loạn nhịp thở, bối rối đưa tay đẩy anh ra, bước xuống giường.

Bị anh níu lại: “Mục Mục muốn đi đâu?”

An Mục gỡ từng ngón tay anh ra, cấp bách gọi thẳng tên: “Hà Mặc Dương, anh lại không thể buông tha em, giữa chúng ta vĩnh viễn cũng không có khả năng đâu.”

Bầu không khí xung quanh theo tiếng nói của cô mà rơi xuống, sau đó ngưng kết thành một lớp băng mỏng lạnh lẽo, cô không dám ở lại, càng không dám nhìn anh, mang dép lê hoảng hốt chạy vào nhà vệ sinh.

Đôi mắt Hà Mặc Dương tối đen đuổi theo bóng dáng của cô, cho đến khi biến mất hẳn, cười khổ xốc chân bước xuống giường, vẫn là lúc ngủ tốt hơn, chỉ có khi đó cô mới không kháng cự lại anh.

An Mục thấp thỏm ngồi trên bồn cầu, cởi bỏ áo ngủ trên người, chắc cũng là do anh thay, ngẩng đầu, trong gương phản chiếu khuôn mặt vô cùng tái nhợt của một cô gái, đứng lên đi đến trước gương, vuốt ve khuôn mặt trên đó, không khác nhiều lắm so với 6 năm trước, bất quá là khuôn mặt này nở hơn một chút, đầy mắt u buồn hơn một chút.

Bản thân như vậy nên từ lâu đã không dám hy vọng điều gì quá xa vời.

“Ồ, đã về rồi, nhìn vẻ mặt như Bao Công của cậu là biết lại bị từ chối.” Hà Mặc Vũ bắt chéo chân ngồi nhàn hạ trên sofa, Hà Mặc Dương nghe vậy chưa lên tiếng, song sắc mặt sa sầm nhiều hơn, thư ký bụng cá phê bước vào, nhìn thấy lập tức chân run lên.

“Lão Ngũ, không phải kẻ làm anh này nói cậu, cậu đã từng hỏi nhóc con đó tại sao năm ấy lại bỏ đi chưa, còn nữa, Trịnh Tu Hàm, cậu khẳng định nhóc con đó thích hẳn?”

Đôi mắt vốn không gọn sáng của Hà Mặc Dương thoáng giật giật, ngòi bút viết thật mạnh trên giấy, xuyên xuống mặt bàn.

Quý Tiêu Nhiên đang hát hò tiến vào bị Hà Mặc Dương vội vã đi ra ngoài đụng đến xiềng liềng, vuốt ngực nâng gọng kính trên mũi lại cho ngay ngắn, nhìn bóng dáng anh đi xa quát to: “Anh hai, nếu là phụ nữ có thai, đứa bé cũng bị anh đụng đến rớt ra ngoài.”

Hà Mặc Dương sớm đã đi vào thang máy, trong văn phòng, Hà Mặc Vũ nghe xong thì huyết sảo thật xấu xa, đánh giá cái bụng của Quý Tiêu Nhiên: “Em Quý ơi, mấy tháng rồi.”

Chiếc Maybach màu đen dừng lại ở bóng râm đối diện tiệm cà phê, quay cửa kính xe xuống đúng lúc có thể nhìn rõ bóng dáng của cô gái đang diễn tấu trên sân khấu, mái tóc đen buông xõa ngang thất lưng, chỉ là một bóng lưng cũng đủ khiến anh điên cuồng, không chỗ nào là không thể uy hiếp điểm trí mạng duy nhất của Hà Mặc Dương.

Đợi đến khi ý thức được không phải là cô thì không thể, thì cô đã lên kế hoạch cao bay xa chạy cũng người đàn ông khác đến một nơi khác, ở sân bay không biết xấu hổ mà ngăn cản họ lại, nhìn thấy cô rớt nước mắt hết lần này đến lần khác cầu xin anh, từng tiếng “Anh Năm, xin lỗi” đã khắc sâu tận đáy lòng, xé ra liền đau đớn dữ dội, vết thương đã liền miệng một lần nữa lại chảy máu không ngừng.

Cô vẫn luôn im lặng, vài năm ở bên cạnh anh vẫn luôn lặng lẽ đi theo sau lưng anh, vừa quay đầu lại thì dễ dàng nhìn thấy, đợi đến khi cô thật sự rời đi, trong đầu anh ngược lại khó có thể yên tĩnh, từng tiếng “Anh Năm” khẽ rung động mỗi một tế bào thần kinh.

Nhắm mắt lại, là dáng vẻ rời đi của bọn họ, cũng là sự hoang vu sau khi thế giới của anh sụp đổ.

An Mục hết giờ làm bước ra khỏi tiệm cà phê, xa xa nhìn thấy chiếc Maybach của anh đậu ở bóng râm đối diện, cúi đầu nhìn mũi chân suy tư một hồi, lại ngẩng đầu thì anh đã chạy đến trước mặt.

Thân hình cao to, hạ xuống một bóng râm lớn trên người cô, tinh tế bao phủ cô ở bên trong, An Mục muốn lui về phía sau một bước nhưng nhìn thấy vết sẹo thật sâu trên cánh tay anh thì dừng, Hà Mặc Dương phát hiện tầm mắt của cô rơi vào trên cánh tay mình, tinh bơ kéo ống tay áo xuống che lại.

“Mục Mục, anh tới đón em tan tầm.”

Chiếc xe dừng trên đỉnh núi, bóng đêm dần dần dày đặc, dưới chân núi vạn nhà đã lên đèn, gió núi thổi đến, làm rối tóc, An Mục dùng dây chun buộc

mái tóc tán loạn ra sau lưng, phần ngọn tóc cũng bung xõa đến thắt lưng, Hà Mặc Dương khoác áo lên người cô, mở cửa bước xuống xe.

Trong bóng đêm nồng đậm, ánh sáng đỏ của đèn thuốc lá ở đầu ngón tay lúc sáng lúc tối, sau khi đứng trước lan can liền tiếp rút ra 3 điếu, nghe được giọng của cô: “Anh Năm, đừng hút nữa.”

Dập thuốc quay đầu lại, cô khoác áo vest rộng thùng thình đứng cách đó không xa, đôi mắt còn sáng hơn bầu trời đầy sao, rọi thẳng vào chỗ sâu nhất của đáy lòng anh không hề báo trước.

“Mục Mục, có biết mấy năm em không ở đây, anh làm thế nào để trải qua không?”

An Mục theo bản năng lắc đầu.

Ánh sáng trong đáy mắt của Hà Mặc Dương lập tức tắt ngóm: “Mục Mục, em không muốn biết sao? Nhưng anh lại muốn biết mấy năm em ở nước ngoài đã trải qua như thế nào?”

Bọn họ xa nhau chính là 6 năm, không phải 6 tháng cũng không phải 6 ngày.

Muốn tiến lên một bước để ngăn lại tiếng cười tự giễu của anh, lại phát hiện bản thân ngay cả dũng khí để tiến lên cũng không có, xoay người mở cửa lên xe, tiếng đóng cửa vẫn không vang lên, cánh tay của anh giam cô lại giữa ngực mình và thân xe, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống chuẩn xác và nhanh chóng, cô không kịp phản kháng, anh đã muốn công chiếm tòa thành, mùi thuốc lá đắng chát ở đầu lưỡi lan tràn khắp khoang miệng, pha lẫn vào mùi đặc trưng của anh, dường như trong nháy mắt xông thẳng vào đầu óc, hàm răng nhẹ nhàng ma sát với đầu lưỡi, toàn thân An Mục kịch liệt run rẩy, nụ hôn của Hà Mặc Dương thật thâm thiết, hôn rất say sưa, rất nồng nàn, như ảo tưởng tốt đẹp mấy ngàn mấy vạn lần đến hôm nay rốt cục cũng thực hiện, khó có thể kiềm chế được sự hưng phấn chảy tràn khắp cơ thể, ham muốn càng nhiều.

“Mục Mục, nói cho anh biết em không yêu Trịnh Tu Hàm.” Anh ngậm cánh môi mềm mại của cô mơ hồ mở miệng, ngón tay chạm vào chất lỏng ấm áp đó, tất cả nhiệt tình trống nhất mất nguội lạnh.

Trịnh Tu Hàm, cũng chính là người đàn ông ngang tàng trong miệng của Nguyễn Tinh và An Di, chuyện năm đó đã xảy ra rồi, giờ phút này không muốn nghĩ đến nữa, thật sự là cô can tâm tình nguyện theo anh rời đi, 3 năm sống chung, là thời gian vui vẻ nhất từ trước đến nay trong cuộc đời cô, không có nhà họ An, càng không có gánh nặng là đứa con hoang hèn hạ.

“An Mục, nghĩ cái gì ngờ ngẩn vậy, bên kia có người khách yêu cầu cô đánh đàn.”

An Mục vội vàng thu lại cảm xúc, ngày hôm qua, ánh mắt âm u thâm trầm của Hà Mặc Dương làm cho cô sợ hãi tận đáy lòng, may mắn là hiện giờ cô và Trịnh Tu Hàm đã sớm tách ra, bằng không với thủ đoạn của anh, nhất định sẽ không tha thứ.

Hết giờ làm, cùng đi dạo phố với chị Quả Quả, từ lúc bắt đầu bước vào Blue, chị ấy vẫn luôn chiếu cố cô, chị ấy từng nói qua bản thân thiếu chút nữa đã lưu lạc đầu đường, là chị Trầm hiện giờ cứu chị ấy, biết ơn muốn báo đáp.

Đúng cuối tuần, trong cửa hàng đầy người nhốn nháo, cô kéo chị Quả Quả xuyên qua trong đám người, năm nay trang phục mùa thu đã sớm được trưng bày, An Mục xé thử quần áo trên người mình, là kiểu dáng của của mấy năm trước, giặt có hơi bạc màu, cũng khó trách chị Quả Quả hết giờ làm là kéo cô đến đây.

“Mặc thử xem, màu sắc này làm tôn lên da của em lên.”

An Mục cảm quần áo bị chị ấy đẩy mạnh vào phòng thử đồ, chiếc váy ngắn dài tay màu vàng nhạt, trước ngực có đính đính tán bằng kim loại tinh xảo, kiểu dáng bó eo, thực sự rất thích hợp với cô, đứng trước gương, người ở bên trong vóc dáng cao gầy, lộ ra cặp đùi trắng tấp, vén tóc lên đột nhiên bị chị Quả Quả thả ra, tóc xoăn xõa trên vai, người ta nói tóc xoăn có thể làm cho phụ nữ hấp dẫn hơn, lời này không phải có không chút đạo lý.

“Thật là đẹp.”

Đầu ngón tay lưu luyến vuốt trên đính tán kim loại, đúng là đẹp, nhưng trước mắt với tình hình kinh tế căn bản thì không chi tiêu vào quần áo trên 1000 đồng, từ giây phút đi nước ngoài, nhà họ An cắt đứt tất cả nguồn kinh tế của cô, là kiệt tác của ai thì không cần nghĩ cũng biết.

“Đi thôi.”

Chị Quả đương nhiên hiểu rõ sự chua xót trong đáy mắt cô, bản thân cũng từng đi đến bước như vậy, thậm chí còn chật vật hơn cô bây giờ, cho nên vô cùng tiếc rẻ: “Đi, chị Quả Quả mời em đi ăn nhé.”

“Ồi cha, tôi còn tưởng là ai không có mắt như vậy, con hoang, giẫm lên tôi rồi muốn đi sao.”

An Mục không ngờ lại gặp An Di ở chỗ này, kéo chị Quả Quả xoay người muốn rời đi, An Di không thèm để ý đến hình tượng muốn bề mặt ở nơi công cộng, không có nghĩa là cô phải hầu theo.

“An Mục, bây giờ không lau sạch sẽ cho tôi thì đừng hòng đi.”

Tuy ngày thường tính tình của An Di xấu xa, nhưng không hề không có chừng mực như vậy, cô ta hôm nay rõ ràng là một người phụ nữ đánh đá.

Đầu chân mày chau lại, giọng nói không khỏi nhắc nhở: “Buông tay cho tôi.”

Móng tay nhọn hoắc xuyên qua chiếc áo hơi mỏng đâm thẳng vào trong thịt, đau, rất đau, không khỏi dùng sức hất ra, cùng với một tiếng “bốp” An Di ôm mặt ngã xuống đất, hung dữ nhìn hai người không cam lòng, An Mục thấy chị Quả Quả thu tay lại, trong lòng càng mất bình tĩnh, cô rất rõ tính tình của An Di, đã đắc tội với cô ta thì nhất định phải nhận lại gấp 10 lần.

“Chúng ta đi thôi.” Chị Quả Quả kéo tay cô dạt người xung quanh ra để đi, bỏ lại An Di phát điên ở sau lưng.

“Anh Trịnh, buổi tối còn có một hội nghị tạm thời.” Trợ lý báo lại lại toàn bộ lộ trình, đứng nghiêm trang khuất ở một bên mở miệng, hồi lâu tầm mắt của người đàn ông mới chậm rãi tập trung lại, từ hướng vừa rồi thu hồi, trợ lý tò mò nhìn theo hướng mà anh ta vừa nhìn, người tụ tập rộn ràng nhốn nháo.

“Đi thôi.”

Tâm trạng tốt lại bị An Di khuấy động rối loạn, buổi tối cũng không đi ăn cơm với chị Quả Quả, một mình trở về, đêm mùa thu, gió đêm hơi lạnh lạnh, thổi bay u buồn vương trên mặt, cô đếm những ô vuông trên lối đi mà tiến tới.

“Nhóc con, anh chờ em ở phía trước nhé.” Bên tai bất ngờ vang lên một giọng nam trầm thấp thuần hậu, dễ nghe như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, An Mục ngạc nhiên dừng chân lại, xoay người nhìn xung quanh, không có bóng dáng của anh, chỉ có bóng dáng cô đơn của chính mình phản chiếu lên thảm cỏ.

Chớp mắt đã nửa tháng, An Mục không gặp Hà Mặc Dương, nhưng vẫn liên tục nhìn thấy anh quyết định sách lược một cách quyết đoán trên tạp chí, trên bìa có kèm theo tấm ảnh chỉ chụp sườn mặt cương nghị của anh, hình dáng khiếp người ẩn hiện trong ánh sáng bên ngoài cửa sổ, chỉ có huân chương trước ngực là đặc biệt chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Chị Quả Quả đâu?”

Từ phòng nghỉ thay đổi quần áo xong đi ra ngoài, đã là giờ tan tầm, nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy chị ấy.

“Có người tìm chị Quả Quả, cô chờ chị ấy một chút.”

An Mục đứng ở trước cửa tiệm cà phê đợi, ban đêm gió mát, trên làn da từ từ nổi da gà, ý thu càng lúc càng rõ rệt, lúc này cũng đã gần 11h khuya, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, cảm thấy có chút nghi ngờ, chị ấy vốn không có người thân nào ở ven thành B, hơn nữa bây giờ cũng quá muộn rồi, suy nghĩ một chút, men theo hướng chị ấy đi khỏi mà tìm.

Gần Blue có một ngõ hẻm nhỏ, mặt đường gồ ghề chỉ có một ngọn đèn ở lối vào, ánh sáng màu cam không rõ lắm, cô đứng ở lối vào kêu lên vài tiếng, không nghe thấy tiếng động, đầu hẻm đen như mực hết như một hang động đen thui hút cô vào.

Vừa chuẩn bị xoay người, bỗng dưng nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất, tuy rất nhỏ nhưng trong đêm khuya thanh vắng đặc biệt tác động đến thần kinh.

An Mục cũng không biết mình lấy ở đâu ra dũng khí.

“Chị Quả Quả, tìm được cơ hội thì chạy trước đi.” Cô lén nhét điện thoại trong túi xách vào trog lòng bàn tay, thấp giọng: “Đừng do dự, bằng không cả hai chúng ta đều chạy không thoát.”

An Mục từng học bắt và phòng ngự cùng anh, nhưng đối mặt với ba người đàn ông cao to vẫn không chắc chắn lắm, đáy lòng sợ hãi nhưng ngoài mặt ra vẻ trấn tĩnh, trời sinh sức lực của phụ nữ thua đàn ông, nhìn thấy chị ấy tìm được cơ hội chạy tới đầu ngõ, cô liều mạng kéo dài thời gian, trên người đã trúng một đòn, nước mắt đau đốn trực đảo quanh.

“Lão Ngủ, bình tĩnh một chút.”

Cái đầu gỗ này, tại sao vẫn không hiểu, Hà Mặc Vũ tận tình khuyên bảo hết như một bà già nói ra một đồng lời hay, phát hiện sự tàn ác của người đàn ông trước mắt càng lúc càng nghiêm trọng, ánh sáng nơi đáy mắt hết như bị dính một dao kịch độc, bắn ra vèo vèo, anh thầm nghĩ nên đứng xa một chút,

phòng ngừa giận cá chém thớt.

Có tiếng nước nở khe khẽ trong phòng bệnh, Hà Mặc Dương trở tay đẩy cửa bước nhanh vào, phát hiện người trên giường bệnh làm như đang rơi vào một giấc mơ khó chịu nào đó, bật khóc nước mắt, anh không dám quấy rầy, nhẹ nhàng vén chăn lên ngồi xuống, ôm cô dỗ dành hết như dỗ dành một đứa trẻ, tiếng khóc nghẹn ngào duy trì một hồi rồi dừng lại, trên mặt của người trong lòng vương đầy nước mắt, ngủ thiếp đi trong lòng anh, anh dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau giọt lệ ở khóe mắt, thận trọng để xuống.

An Mặc chỉ cảm thấy bản thân mơ một giấc mơ rất dài, những phân đoạn lung tung trong mộng cứ lần lượt kéo đến, cô giống như người chết đuối, thét to giãy dụa, sau đó lại phát hiện giãy dụa thế nào cũng vô ích, định buông xuống, để mặc cho tuyệt vọng bao phủ lấy cô.

“Mục Mục, anh biết em tỉnh rồi, mở mắt ra nhìn anh đi.”

Tay cô lạnh băng, mười ngón tay nhỏ nhắn nằm trong lòng bàn tay anh, vuốt nhẹ rõ ràng phát hiện một lớp chai hơi mỏng trong lòng bàn tay, anh hôn mu bàn tay, hơi nóng phả trên lên đó, An Mặc từ từ mở mắt, là anh quá dùng sức mà nắm hay là sức lực giãy dụa của mình quá nhỏ.

“Anh Năm... .” Cảm thấy giọng nói của mình khàn đặc, trong cổ họng làm như ngậm đầy cát, nói không ra lời.

“Anh đây, Mục Mục, anh đây.”

Hà Mặc Dương khôi phục lại sự vui mừng từ lúc cô tỉnh lại, cả mặt mũi cũng ôn nhu như nước, đôi lông mày nồng đậm vui sướng nhếch lên: “Mục Mục, ngoan ngoan nằm im đừng nhúc nhích, anh gọi bác sĩ đến kiểm tra.”

Bác sĩ sợ hãi kiểm tra xong, rất sợ cậu chủ nhà họ Hà nổi giận, tận tình tìm kiếm lời hay để nói.

“Nói như vậy thì nửa tháng sau vết thương sẽ khỏi hẳn.” Giọng điệu âm trầm tối tăm xứng với vẻ mặt lâu năm không cười của anh, đầy mắt lạnh băng làm bầu không khí xung quanh mình cũng hạ xuống mấy độ.

“Cái này... .” Bác sĩ nghẹn lời, trên y học nửa tháng chỉ là đại khái, thể chất của mỗi người khác nhau, cái này cũng không thể nói chính xác được.

Hà Mặc Vũ vội đứng ra hòa giải: “Lão Ngũ à, hình như con nhóc vừa mới gọi cậu.”

Bác sĩ lau mồ hôi trên cái trán nhẵn bóng, nói cảm ơn với Hà Mặc Vũ, bước chân rất nhanh rời khỏi.

“Người cùng đi với em đâu, chị ấy thế nào?”

“Không sao rồi, đã xuất viện, Mục Mục, đừng nói chuyện nữa, vết thương trên đầu em vẫn còn chưa khép miệng.”

Cô muốn đứng lên lại bị anh ấn xuống, vén chăn lên ngồi bên cạnh người cô, không có chút xiêu khuynh hướng nào muốn rời đi, trong phòng bệnh thật im lặng, cô muốn đưa tay lên sờ vết thương, tay tự nhiên bị anh nắm lại: “Khâu mấy mũi, đừng chạm vào.”

Chả trách lại đau như vậy, hóa ra là phải khâu, nhắm mắt lại, tận lực không muốn nhớ lại tình cảnh đêm đó, máu tươi ấm nóng trên mặt, loại tuyệt vọng và thống khổ này.

Hà Mặc Dương dùng tăm bông thấm nước nhẹ nhàng làm ướt đôi môi khô nẻ của cô, không dám dùng sức, khuôn mặt vốn đã gầy gò giờ phút này lại càng tái nhợt, chiếc cằm nhọn làm trái tim anh càng lúc càng đau, anh nâng niu trong lòng bàn tay sợ rơi vỡ, ngậm trong miệng sợ người tan ra, lại để người ta đập một lỗ thủng đầy máu trên trán, ngày đó nếu như không phải anh hết giờ làm liền đi theo cô, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng, cúi xuống hôn lên miếng băng gạc trên vết thương của cô: “Mục Mục, anh sẽ không bỏ qua cho người nhà họ An, một người cũng không.”

An Mặc giả vờ ngủ, toàn thân kinh sợ.

Sau một tuần, An Mặc đòi xuất viện, hôm nay tâm trạng của Hà Mặc Dương rất tốt, gật đầu ngầm đồng ý.

Xe chạy một mạch, chạy xuống một đường hầm, rõ ràng không phải đến chỗ cô sống, bên trong xe nghe thấy giọng nói thật thấp của mình: “Anh Năm, em muốn về nhà.”

“Mục Mục, về nhà cùng anh Năm không tốt sao?”

Người đàn ông vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt ra, con mắt sắc bén làm cho cô sợ hãi, sau đó khuôn mặt cô lại mềm xuống, nắm chặt lấy cô tay áo, nút áo lồi lõm ở trong lòng bàn tay sinh ra đau đớn: “Dừng xe, em muốn xuống xe.”

Hà Mặc Dương trầm tĩnh nhìn cô nổi điên, phát tay với người tài xế trên ghế lái, chiếc xe vẫn lao nhanh như cũ, không có xu hướng giảm tốc độ để dừng lại, An Mặc quay đầu trừng mắt với người đàn ông trên mặt không có chút biểu cảm nào: “Anh Năm, bảo anh ta dừng xe.”

Cô khàn cả giọng, ở trong mắt anh bất quá chỉ là một chút đấu tranh nho nhỏ, căn bản không cần anh ra tay, cuối cùng chiếc xe cũng rẽ vào một con đường nhỏ, dừng lại trước cổng sắt chạm rỗng, nhìn thấy chiếc cổng sắt lớn màu đen sừng sững kia, sự hy vọng từ đáy lòng tắt ngóm chỉ còn lại một làn khói nhẹ, theo gió bay đi.

“Mục Mục, xuống xe.”

Cô nhanh chóng bấu chặt chỗ ngồi không chịu bước xuống, bị anh kéo tay, dễ dàng rơi vào trong lòng anh, giãy giụa mấy phen vẫn không thoát khỏi được gông cùm xiềng xích của bàn tay to ở bên hông.

Mọi thứ nơi đây đối với cô mà nói đều rất xa lạ, căn nhà cũ của họ Hà cô đã từng đi qua không chỉ một lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến nơi này, chưa kịp quan sát hoàn cảnh xung quanh, anh đã đưa cô đến phòng khách.

“Cậu chủ, cô An.”

“Hâm nóng ly sữa táo đỏ đem lên đây.”

Hà Mặc Dương không quan tâm đến sự có mặt của đám người giúp việc, trực tiếp dẫn cô lên lầu, mặc dù sức lực không quá mạnh, nhưng cũng đủ khiến cô không thể giãy giụa.

Vào trong phòng, nét mặt vốn âm trầm nghiêm khắc thoáng có chút dịu dàng, nhận ly sữa mà người giúp việc đưa cho anh, thổi thổi rồi đem đến trước mặt cô: “Mục Mục, uống đi.”

Mùi táo đỏ lan tràn trong không khí, cô nhìn anh chần chừ không nhận, mùi táo đỏ pha lẫn vào không khí ngưng tụ lại thành băng, sự kiềm nén dường như chỉ vài giây tiếp theo anh sẽ bùng nổ.

Anh lại đột nhiên mềm xuống, sờ đầu cô: “Mục Mục, đừng giận anh nữa, căn bản là em chăm sóc bản thân không tốt, ngoan nào, uống đi.”

Vốn tưởng rằng với tình tình trước kia của anh, lúc này nhất định là nổi điên lên đập phá đồ đạc, sau đó hung hăng nhìn chăm chăm cô rồi đi, vậy mà cách 6 năm, tính tình của anh dường như đã thu liễm rất nhiều, bụng sữa đến gần, sau đó nhét vào trong tay cô.

An Mục cúi đầu nhìn ly sữa nóng trong lòng bàn tay, trán đau âm ỉ, không biết nguyên nhân là bị vết thương liên lụy, hay là bởi vì sự thay đổi của anh làm cô không biết làm thế nào.

Từng ngụm từng ngụm uống hết, vị táo đỏ nồng đậm lan tràn ra giữa răng và môi: “Anh Năm. . . .”

“Gọi anh là Mặc Dương.” Anh vội vàng ngắt lời nhận cái ly: “Mục Mục chắc là mệt rồi, lên giường nằm đi.”

Anh đắp chăn xong cho cô sau đó đóng cửa đi ra ngoài, An Mục lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, bản thân hiện giờ đang ở trong một vùng nước xoáy thật mạnh, có chút sơ suất sẽ bị kéo xuống.

Mở to mắt lặng lẽ nhìn hoa văn lộn xộn trên trần nhà, chớp mũi tràn đầy mùi hương của anh, mùi nhàn nhạt trên chân không thể xem nhẹ, dứt khoát trở mình vén chăn lên, tấm ảnh trên tủ đầu giường liền đập vào trong mắt của cô không hề báo trước.

Chiếc váy hoa li ti màu trắng, chiếc túi trước ngực giặt đến bạc màu, nét mặt u uất không cười, không có nhiều biểu cảm, đứng ở bên trái anh, không hợp với ngày mùa hè rực rỡ ấy, cổ tình gọi lên cho cô hồi ức của nhiều năm trước.

...

“Mục Mục, ra ngoài không?”

Tiếng nói trầm thấp trong điện thoại, rõ ràng để lộ sự không vui, An Mục cầm túi cẩn thận tránh né người giúp việc băng qua hàng lang dài chạy đến bên cạnh tường viện gần nhất của nhà họ An, tường viện màu trắng giăng đầy hoa cỏ không biết tên: “Anh Năm, em lập tức ra ngay, anh chờ một chút.”

Cúp điện thoại, cô vác túi xách trên vai, giẫm lên đồng gạch đã sớm chông sấn, dùng sức tèo lên cây thấp bên cạnh, bởi vì cô cố sức, nhánh cây run lên phát ra tiếng động xào xạc, sau đó giẫm lên nhánh cây cẩn thận leo lên tường viện, nam sinh dưới chân tường viện đang nhìn cái đầu vuron ra khỏi đó, ánh mắt sáng ngời khi phát hiện thấy cô.

“Nhảy xuống, anh đỡ em.”

Anh Mục đánh giá khoảng cách, đoán chừng anh đỡ không nổi, liền bảo anh đứng xa một chút.

“Mục Mục, tin tưởng anh, nhảy xuống đi.” Anh cũng không tránh ra, giờ hai cánh tay đứng dưới chân tường, An Mục đứng ở chỗ cao, trong lòng sợ hãi sẽ bị Nguyễn Tinh nhìn thấy, không thể không thỏa hiệp, lắc lắc đầu mở miệng nói: “Em nhảy thật, anh Năm phải đỡ được đó.”

Không đau đớn như dự tính, cô vững vàng được anh ôm trong lòng, khoảnh khắc anh cúi đầu, ánh mặt trời chiếu xuyên qua trán anh rơi xuống khuôn mặt anh từng mảnh loang lổ, ánh sáng và hình ảnh vụn vặt kết hợp lại, cô nhìn không chớp mắt.

“Lão Ngũ à, hai người đang làm gì ở đó vậy, có đi hay không?”

Tiếng chế nhạo và trêu chọc từ sau lưng truyền đến, Hà Mặc Dương buông cô xuống, cầm túi đi ở phía trước.

Hôm qua đã nói là đi leo núi, An Mục mặc trên người một chiếc váy hoa li ti màu trắng vô cùng ảo não, ra ngoài nhanh quá, quên thay đồ.

Hà Mặc Vũ còn dẫn theo vài người khác, người nhỏ tuổi nhất cũng lớn hơn cô, dọc trên đường đi đều tò mò nhìn cô chăm chăm, còn nói lảm nhảm, biểu cảm không thể nào giải thích được này cuối cùng bị Hà Mặc Vũ túm cổ áo lôi đi.

Cô là nữ sinh duy nhất trong đây, tất cả mọi người đều chiều cô, tốc độ leo núi rất chậm, đợi lên đến đỉnh núi đã là giữa trưa, tìm một bóng râm nghỉ ngơi, vừa chuẩn bị lấy hai chai nước uống trong túi ra, chợt nghe Hà Mặc Vũ gọi đi chụp hình.

An Mục không thích chụp hình, bởi vì trước ống kính thì bản thân chân thật đến đáng sợ, những trống trải và cô đơn che dấu tận đáy lòng đều bị phơi bày không còn một mảnh, cúi đầu lẻ từng bước chân chậm chạp đi qua đó.

“Nhóc con, nhanh lên...”

Hà Mặc Vũ trực tiếp sắp xếp cô đứng bên cạnh Hà Mặc Dương, sau đó tự mình đứng phía sau bọn họ, mà trên tấm hình chỉ có hai người họ, đầu của Hà Mặc Vũ bị cắt mất, ngón tay không tự chủ được mà chạm vào tấm hình trong khung.

“Mục Mục.”

An Mục lùi mạnh về phía sau nhìn người đàn ông vừa mới vào cửa, rốt cục anh đã đứng ở đó bao lâu, làm như hiểu được thắc mắc của cô: “Vừa bước vào liền thấy em chờ người ra nhìn tấm hình, nghĩ gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Anh Năm” Anh chau mày dữ dội, “Hà Mặc Dương, hiện tại nhắc lại chuyện quá khứ cũng không còn ý nghĩa gì, chúng ta đều đã lớn, không quay về quá khứ được.”

Khóe miệng người đàn ông vừa mới cong lên bây giờ đã mây đen phủ đầy, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy cô, ép cô đến không thở nổi, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Xuống dưới ăn cơm đi.”

Trên chiếc bàn dài cổ điển kiểu Tây, người hầu đưa thức ăn lên bàn đầu vào đây, mùi thơm của thức ăn tràn ngập trong phòng ăn, đối mặt với món ngon đầy bàn, An Mục ngược ngừng phát hiện ra bản thân không muốn ăn, chiếc đĩa ngà voi đùa nghịch trong chén cơm, cô đổ thừa nguyên nhân là bởi vì trước đó không lâu đã uống một ly sữa.

“Tại sao không ăn, không hợp khẩu vị?”

Hà Mặc Dương cũng dừng đĩa, lẳng lặng đợi câu trả lời của cô, rất lâu cũng không nghe cô đáp lại, thờ dài một tiếng, múc chén canh đưa qua: “Mục Mục, đừng giận anh nữa, hiện giờ sức khỏe của em không tốt, bồi bổ nhiều vào, trong canh này có bổ được liệu, uống đi.”

Từ nhỏ, An Mục đã không thích mùi thuốc, một chút xíu mùi thuốc cũng cảm thấy khó nuốt, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cho dù là bệnh phải nằm viện, cô cũng chưa từng uống thuốc, ngược lại sau khi về nước, đã uống mấy lần rồi.

Dáng vẻ cau mày ở trước mặt người khác vẫn dễ thương như xưa, khiến người khác yêu thương, nhưng cũng không làm cho Hà Mặc Dương mềm lòng, An Mục muốn đẩy ghế ra đứng lên, sau khi suy nghĩ nhiều lần vẫn thành thật nhận lấy, bịt mũi uống xong, mùi vị của thuốc cũng không nhiều lắm, thậm chí bên trong còn bỏ thêm không ít nước chanh. (nhoclubu: Trời cái canh thuốc gì mà bỏ nước chanh trời >”<)

Sau khi ăn xong, cô lại bị anh dẫn về phòng ngủ, quyết định sẽ nói chuyện với anh một chút, nhưng còn chưa mở miệng, sau khi nhận điện thoại, anh dặn cô nghỉ ngơi sớm rồi vội vàng đi ra ngoài.

Vài năm trước, nhà họ Hà cũng không có thể lực mạnh mẽ như bây giờ, khi đó sức ảnh hưởng của họ Hà ở hắc đạo rất lớn, An Vu Hùng chẳng qua là dựa vào điểm này, ông ấy luôn nhìn bộ ba của Hà Mặc Dương là Hà Lâm Trung, cho đến mấy năm gần đây, họ Hà bắt đầu chuyển dần sang bạch đạo, cả hắc bạch lưỡng đạo đều kính sợ ba phần, họ An liền sa sút, ngay cả nhìn bộ cũng không cứu vãn nổi tình thế, thật sự buồn cười.

An Vu Hùng có nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân sẽ rơi vào nông nổi như hiện giờ, nhưng tất cả những chuyện này đã sớm không còn liên quan đến cô.

“Cậu chủ, đã đem quần áo đến.”

“Ừ, để xuống đi.”

Trong phòng không bật đèn, không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra có người đang đứng trước cửa sổ, bởi vì anh sớm cùng bóng đêm thành một thể, tư thế này duy trì rất lâu, khi xoay người Hà Mặc Dương rõ ràng cảm thấy không khỏe, chân trái đau đớn tê dại, vịn bệ cửa sổ hồi lâu mới đi vào phòng tắm.

An Mặc cũng chưa ngủ, khi tiếng đóng cửa rất nhỏ vang lên, cô mở mắt, rõ ràng cảm giác được chỗ giường sau lưng bị lồm xồm, ngay sau đó là từ từ đến gần, cuối cùng cô hoàn toàn rơi vào một vòm ngực không ấm áp lắm, mới vừa tắm xong nên mùi thơm nhàn nhạt vẫn chưa tản đi hết, trộn lẫn vào hơi thở nam tính đặc biệt trên người anh, trong lúc nhất thời, đầu óc An Mặc hỗn loạn không cách nào suy nghĩ được, giả bộ ngủ thì không xong, muốn gạt tay ra, tay anh lại dừng ở bên hông, vững vàng cầm lấy tay cô.

Khi cô nghĩ đến hành động tiếp theo sẽ là gì, anh lại tựa vào sau lưng cô, hô hấp dần dần kéo dài, chắc là mệt mỏi lắm, mới có thể đi vào giấc ngủ trong thời gian ngắn như vậy.

Suy nghĩ một chút, bản thân cũng quên mất dự định lúc đầu, dựa vào lồng ngực của anh, tìm một vị trí thoải mái nhất, nặng nề ngủ thiếp đi.

Mùa thu năm nay đặc biệt kéo dài, ngắm mãi vẫn chưa đến cuối, đứng trên ban công lầu hai nhìn rừng cây ngô đồng cách đó không xa, những chiếc lá vàng bay là tả xuống đất trang trí cho phong cảnh: “Gọi điện cho anh ấy.”

“Cô An, cô đừng làm khó chúng tôi, lúc cậu chủ đi đã căn dặn cô không thể đi ra ngoài, dưỡng bệnh cho tốt.”

An Mặc tự giễu, dưỡng bệnh cho tốt, đầu ngón tay chạm vào vết thương trên trán, sớm đã đóng vảy, kéo da non, còn muốn dưỡng bệnh cho tốt, cô sợ chính mình sẽ thật sự dưỡng ra thành bệnh, giọng nói càng thêm lạnh lùng hơn trước.

“Tôi nói lại lần nữa, gọi điện thoại cho anh ấy.”

Chẳng lẽ anh muốn giam cô ở đây cả đời.

Quản gia buộc phải gọi điện thoại, rất nhanh nói máy đưa cho cô, giọng nam trong điện thoại vô cùng trầm thấp, hết như chạm mặt là có thể bắn ra mảnh băng vụn: “Hà Mặc Dương, là em.”

Giọng điệu của người đàn ông không khỏi mềm xuống: “Mục Mục, chuyện gì?”

“Em muốn đi làm.”

“À, anh tưởng là chuyện lớn gì, đi làm thì để anh kêu tài xế đưa em đi.”

Một quyền của An Mặc như đánh vào bông vải, yếu đuối không thể giận nổi, xoay người đưa điện thoại cho quản gia, đi thẳng xuống lầu.

Tài xế quả nhiên đưa cô đến Blue, chị Quả Quả vừa nhìn thấy cô bước vào, vội vàng ném mọi thứ bên người chạy đến: “Mấy ngày nay đi đâu, điện thoại cũng không gọi được, làm chị sợ muốn chết, ngày đó lúc em gặp sự cố thì có một người đàn ông đến đón đi, nói sẽ không có chuyện gì, ai vậy?”

An Mặc không biết trả lời thế nào, đối mặt với vẻ sốt sắng của chị ấy, chỉ có thể trả lời: “Là người nhà của em, không sao đâu.”

“Để chị xem vết thương nào.”

An Mặc mở miếng băng che kín vết thương ra, cười đùa: “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc.”

“Con nhỏ này, ngày đó thật sự làm cho chị sợ muốn chết.”

Nhất định cũng dọa anh đến chết, lời anh nói ngày đó vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Hơn 10 ngày không đến, trong tiệm tuyển thêm nhân viên mới, An Mặc ngồi trên sân khấu thuộc về cô để diễn tấu, tầm mắt thoáng nhìn ra chiếc xe bên ngoài tiệm cà phê, tài xế vẫn chưa đi.

Hết giờ làm đẩy cửa kính ra, sau lưng tài xế là hai vệ sĩ đứng cách đó không xa, An Mặc suy tư, nếu hiện tại chạy trốn sau đó lại bị anh bắt về thì hậu quả sẽ như thế nào, vệ sĩ không chút nào suy nghĩ đã băng qua đường, đi về hướng của cô.

Bản lĩnh của thân tín bên cạnh Hà Mặc Dương đương nhiên không tồi, An Mặc ngoan ngoãn lên xe, khi đi ngang qua đầu giao lộ, đột nhiên lên tiếng: “Đưa tôi đến nhà họ An.”

“Cậu chủ cấm dặn hiện tại cô không thể về nhà.”

Trong lòng An Mặc vốn đã tức giận, hiện tại lại sắp bùng phát ra ngoài, vừa xuống xe là đi thẳng đến phòng ngủ, sau đó khóa trái cửa lại, cho dù bên ngoài gọi như thế nào cũng nhất định không ra.

Hà Mặc Dương nhanh chóng ngồi xe về, một thân chính tề hình như mới từ chỗ hội nghị nào đó đi ra, la lối om sòm với người hầu ở bên ngoài xong lập

tức an tĩnh lại, chỉ còn giọng nói trầm thấp pha lẫn lửa giận của anh: “Mở cửa.”

An Mộc thoáng run lên, mở cửa ra, một người bên trong, một người bên ngoài cửa giằng co, tầm mắt tối đen không chút ánh sáng của Hà Mặc Dương dừng ở cô gái đang cắn môi buống bình trước mặt, bởi vì giận dữ, trước ngực hít thở phập phồng, làm khuôn mặt cũng nhuộm một chút đỏ.

“Hà Mặc Dương.” Một tiếng của cô đánh vỡ cục diện giằng co: “Đây là thành ý của anh, giam tôi ở chỗ này đến chết chính là thành ý của anh.”

Hôm nay, An Mộc không sợ gì nữa, vốn tưởng rằng anh sẽ phần nộ bóp cổ cô, không ngờ anh bỗng nhiên thu lại sự phần nộ trước đó, tao nhã rảo bước vào phòng rồi đóng cửa lại, ngăn cách với người ở bên ngoài, cô lui từng bước về phía sau, anh lại từng bước áp sát vào, cho đến khi ép cô đến góc chết, giống như 6 năm trước ở sân bay, anh cũng đã từng suýt ép cô cùng Trịnh Tu Hàm đến góc chết vậy.

“Mục Mục, thành ý là cái gì, em nói cho anh biết, anh sẽ mang đến cho em xem.”

Khuôn mặt quanh năm không cười giờ phút này lại tràn đầy ý cười, đến nỗi không nhìn thấy đáy mắt, đằng sau là chiếc giường rộng, rốt cục cô không thể lui được nữa.

Dáng vẻ co quắp của cô rơi vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh, dè dặt của cô từ từ cúi xuống, cánh môi ghé sát cánh môi, trái tim An Mộc không ngừng run rẩy, nhắm chặt hai mắt lại.

“Mục Mục, ở bên cạnh anh không tốt sao?”

Anh nhẹ nhàng hít lấy hương thơm chỉ thuộc về cô, hơi rất khẽ, gần như là sau một giây anh dứt lời, An Mộc mở mắt ra, trong con ngươi đen kịt của anh đã có một tia trần tình, giống như nhiều chấm sáng của vầng trăng tỏa ra, cô chưa từng thấy qua một Hà Mặc Dương như vậy, dè dặt khiến người khác đau lòng.

“Thật ra... Anh cũng biết rằng chúng ta không thích hợp mà...”

Bàn tay đặt trên vai siết chặt, An Mộc đau đến cắn răng.

“Không thích hợp, không thử thì làm sao biết không thích hợp.” Hà Mặc Dương cẩn thận nâng khuôn mặt của cô lên, cạy mở cánh môi đang cắn chặt: “Xin lỗi, đã làm em đau.”

Ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, An Mộc không chịu nổi vội vã gạt đi, trái tim tan nát đập liên hồi, hét lên: “Hà Mặc Dương, đừng ép em phải hận anh.”

Cái đêm An Mộc rời đi, một trận mưa to trút xuống thành phố B, gột rửa đi bụi bặm trong không khí, mưa gió qua đi, cảnh tượng rừng cây ngô đồng điêu tàn khiến người khác buồn ngủ, đứng là cuối thu.

“Cậu chủ, xe đã chuẩn bị xong.”

Đồng đảo phóng viên truyền thông đã tụ tập trước đại sảnh Hà Thị, các nhà truyền thông chen lấn nhau vượt lên trước thì dừng lại trước chiếc xe Lincoln màu đen, cửa xe mở ra, trong nháy mắt khiến đám người vốn đang huyền não bỗng an tĩnh lại, tự động nhường ra một con đường, có một vài người chính là có sức uy hiếp như vậy, bất kể là trong trường hợp nào.

Hà Mặc Dương sai bước thật dàu, chỉ chốc lát vệ sĩ hộ tống đã vào trong đại sảnh Hà Thị, bỏ xa âm thanh huyền não phía sau.

Bỗng nhiên dừng bước lại: “Tôi không hy vọng để lộ bất cứ tin tức gì.”

“Vâng, thưa anh.”

Hà Vi Căn đi theo anh nhiều năm như vậy, đương nhiên hiểu ý của anh, nháy mắt với Triệu Hà, ra khỏi đại sảnh.

“Thưa anh, tổng giám đốc An sớm gửi điện báo, hẹn anh...”

“Từ chối.” Hà Mặc Dương bực bội lên tiếng, giọng điệu so với ngày thường càng thêm băng lãnh, thư ký không khỏi rung mình, lại nóm nớp lo sợ mở miệng: “Tổng giám đốc An nói có chuyện quan trọng.”

Giọng nói của thư ký gần như run rẩy.

Hà Mặc Dương bắt chọt ném bút, cây bút máy đen số lượng có hạn nặng nề lăn vài vòng trên chiếc bàn gỗ đàn hương, cuối cùng rớt xuống tấm thảm trên đất, không hề phát ra tiếng động, mực chảy ra từ ngòi bút nhuộm đen tấm thảm.

Khuôn mặt thư ký sợ đến nỗi trắng bệch, bắt giác lui về sau hai bước: “Đã làm phiền tổng giám đốc Hà, tôi lập tức đi từ chối.”

Tiếng đóng cửa phát ra, Hà Mặc Dương nói cà vạt, châm thuốc lá giận dữ hút vài hơi, sau khi bị sặc ho khan vài tiếng thì đập vào trong gạt tàn, về mặt ngưng trệ, kéo ngăn tủ thứ hai ra, còn chưa chạm vào thứ gì đó nằm bên trong thì đóng mạnh lại.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của anh, cuộc sống trên cơ bản đã trở lại trạng thái ban đầu, đi làm, về nhà, cuộc sống chỉ có hai trạng thái, một cuộc sống đơn giản như thế là cái mà An Mực đã mơ ước từ lâu, nghĩ đến tủ lạnh ở nhà trống trơn, hết giờ làm, An Mực tranh thủ đi siêu thị.

Lúc tam tằm, lượng người trong siêu thị rất đông, nàng đẩy xe chen vào trong đám người, xà phòng ở đằng trước giảm giá, cô chen chúc lên trên chọn mùi chanh bỏ vào trong xe, từ nhỏ, cô đặc biệt yêu thích mùi chanh, không biết tại sao, chỉ là thích loại mùi vị này.

Lên tầng ba, vào buổi tối khu rau quả rất đông người, cô tìm một quầy hàng vắng người, màu sắc cà chua trên kệ rất tươi, đỏ đều như vậy nhất định là ăn rất ngon, trong ấn tượng của cô, có một người khẳng khái không thích ăn, lần nào cũng bỏ vào trong chén của cô, sau đó xì mặt ra nói: “Đưa cà rốt trong chén của em cho anh.”

“Cô ơi, nhường một chút.” An Mực búng tỉnh, vội vàng đẩy xe sang bên cạnh để cô ấy đi, cúi xuống nhặt mấy trái bỏ vào trong túi to.

Ăn tối một mình đúng là cô đơn, mặc dù đã quen với sự cô đơn này từ lâu, An Mực vẫn cảm thấy trong lòng trống trải vô cùng, không có hơi người ở trong phòng, đang suy nghĩ xem tối mai có nên gọi chị Quả Quả đến nhà ăn cơm hay không thì chuông cửa vang lên.

Gần như cùng một giây, toàn thân An Mực cảnh giác nhìn ra cửa, đã muộn thế này, là ai chứ?

Đang ngờ ngác thì chuông cửa lại vang lên lần nữa, cô chậm rãi đi ra, vịn tay nắm mở cửa.

“Có phải là cô An Mực không, cô mau đến đây, ký nhận một cái.”

Là nhân viên chuyển phát nhanh, An Mực vì thần kinh rối loạn mà dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chuyển ngữ: nhoclubu

An Mực không biết chuyện trên thương trường, nhưng vẫn hiểu rõ nhà họ An lần này không thoát khỏi kiếp nạn, đóng tờ báo lại đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên An Di chủ động đến tìm cô, cũng là lần đầu tiên không kiêng dè giống như một con khổng tước ngạo mạn khi đứng trước mặt cô.

Váy dài xinh đẹp không che giấu được mi tâm mệt mỏi, xem ra họ An thất thế là một sự đả kích rất lớn đối với cô, cũng là, không còn sự bảo hộ của gia tộc, tiếng tăm của An Di trong vòng lẩn quẩn này chẳng là gì cả, cùng với Nguyễn Tinh bị biến thành chủ đề bàn tán sau mỗi bữa tiệc.

“An Mực, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“An Di, có nhìn thấy vết sẹo trên trán của tôi không, cô cho rằng giữa chúng ta còn có thể có tiếng nói chung.”

Trong một khắc, An Di mở trừng mắt, giống như đang nhìn cho rõ vết sẹo trên trán cô, lại giống như đang nhìn sự lạnh lùng trên mặt cô, sau đó lại nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng là lầm bầm nói: “Hóa ra là cô, hóa ra là cô, ha ha ha, An Mực, cô đúng là một con sói mặt trắng.”

Sói mặt trắng sao, cô không phủ nhận, quả thật cô chưa từng quá lo lắng về sự suy tàn của họ An, lại càng chưa từng muốn đi cứu vãn, sờ lên vết sẹo lõm trên trán, cô đột nhiên cũng phát cười, Hà Mặc Dương, hà có gì anh phải làm đến mức như vậy chỉ vì em.

Sự việc phát triển quá nhanh, luôn luôn vượt ra khỏi dự tính của cô, chiều hôm sau, An Vu Hùng gọi điện thoại đến, móng tay dường như cắm sâu vào trong lòng bàn tay khi cô cầm điện thoại, lần đầu tiên An Vu Hùng chủ động gọi cho cô, người ba như vậy cũng đủ khiến người khác sợ hãi.

An Mực trở về nhà họ An, đứng ở trước cổng sắt lớn rất nặng nề, lá cây roi xuống đỉnh đầu, xuyên qua ánh nắng chiều mà phủ kín mặt đường, cô đứng rất lâu, sau đó mới nhấc bước chân giẫm lên lá khô mà đẩy cổng ra, khoảng sân xinh đẹp giờ phút này dường như không còn sáng sủa như xưa, rất yên tĩnh, rất vắng vẻ.

Cuối con đường mòn là nhà chính, ngày xưa, cô nhìn nơi ấy, một nhà ba người nói cười vui vẻ, còn một người cô đơn ngồi trên bậc thang lạnh như băng, nhìn lên bầu trời sao.

“Đã về rồi.”

Chưa đến một tháng không gặp, An Vu Hùng đã già đi nhiều so với trước, dưới ánh đèn sáng chói, tóc mai hai bên bạc đi vô cùng rõ ràng, ngay cả khi thế trước sau như một giờ phút này cũng không ngừng yếu đi vài phần, giống như một người đàn ông trung niên bình thường, ngồi ở trên sofa thượng

đăng ở nhà mình đợi con gái về, tất cả sự hoang tưởng này tất nhiên chỉ là cô tự mình đa tình.

“A, sói mất trắng đã về. Hại gia đình chúng ta thành ra như vậy, còn dám trở về sao.” Nguyễn Tinh từ cầu thang bước xuống, giơ tay lên định cho cô một cái tát.

An Mộc nắm cổ tay của bà ấy lại, cười nhẹ: “Ba à, dường như bữa cơm này con có chút ăn không vô.”

An Vu Hùng quát Nguyễn Tinh, cô vẫn cười như trước, cười khi nhìn thấy biểu cảm u ám của vẻ mặt không làm gì được cô.

Cái nhà này thật sự rất thú vị nha!

Sau bữa cơm tối, An Mộc đã sớm chuẩn bị vào thư phòng nói chuyện với An Vu Hùng, cả đời cũng không có nhiều cơ hội như vậy.

Cô đứng trước bàn làm việc nhìn ông cầm tập văn kiện đưa cho cô nhưng lại không nói lời nào, ánh mặt hoảng hốt tan thương không biết để ở đâu, An Mộc cúi đầu mở ra, sau đó đóng lại, để trước mặt ông.

“Đứng lại.”

Tiếng quát đánh thép ở sau lưng truyền đến, không chút nào thay đổi, rõ ràng lọt vào trong lỗ tai, bàn tay nắm cánh cửa của An Mộc chậm rãi buông ra, lấy ra bao nhiêu dũng khí đột nhiên xoay người: “Ba, con thật sự là con gái của ba sao.”

An Vu Hùng lập tức mềm nhũn xuống ghế, vẻ mặt hốt hoảng chốc lát như nhớ lại điều gì, lại khôi phục rất nhanh, ánh mắt khóa chặt trên đứa con gái của mình nuôi dưỡng suốt hai mươi mấy năm nhưng lại muốn thoát ly khỏi gia đình, ông cũng không đủ tư cách làm một người ba, cũng không đủ tư cách làm một người chồng, sự giả dối từ từ bành trướng trong lòng quá nhiều, thế cho nên đã xem nhẹ rất nhiều thứ.

“An Mộc, mẹ con... ..”

“Đừng nói đến mẹ, xin ba đừng đề cập đến mẹ.” An Mộc vội vàng cắt ngang, hô hấp bất ổn, siết chặt ống tay áo của chính mình, đầu ngón tay trắng bệch, trên mặt ngấm chịu đựng.

“An Mộc, ba biết con luôn luôn dò la tung tích của mẹ con, chỉ cần con... ..”

“Lại thêm một điều kiện nữa à.” Cuối cùng của sự tận cùng, cô nghe thấy tiếng thở dài của chính mình, cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp.

Xe lửa đi thành phố A chỉ có chuyến 10h sáng và 3h chiều, An Mộc mua vé 10h, theo dòng người lên xe lửa.

Trong toa xe chật chội toàn là đầu người nhón nháo, tiếng ồn ào không dứt, cô ngồi sát vào bên trong, nghe người phụ nữ ôm đứa con ở bên cạnh nói chuyện với con gái, hốc mắt dần dần đỏ hoe.

Ký ức quá mức lâu đời, chỉ nhớ là mẹ có một mái tóc dài đen nhánh, buông thẳng đến thắt lưng, đẹp vô cùng, căn phòng trong nhà vừa thấp vừa nhỏ, mẹ liền nói: bởi vì Mộc Mộc của chúng ta là cô bé người lùn, chờ sau này Mộc Mộc trưởng thành, căn phòng sẽ lớn lên, trêu chọc cô cười ha ha rồi cô làm ồn muốn ăn trứng chần nước sôi, mẹ sẽ bẹo hai má của cô mà nói: Mộc Mộc nhà chúng ta lại tham lam rồi.

Bên trong quả trứng chần nước sôi nho nhỏ gói gắm tình yêu sâu đậm của mẹ, sau khi đến nhà họ An, rốt cuộc cô cũng không được ăn nữa, sau khi trưởng thành, tự mình làm cho mình, mỗi lần ăn xong đều chảy nước mắt, nhưng cuối cùng, cũng không tìm về được hương vị của ngày xưa.

Xuống xe lửa, lại chuyển hai lần xe mới đến được núi Vân Hà theo lời nói của ba, đúng lúc gần sập tối, khắp ngọn núi được bao phủ bởi ráng mây, hieu quanh đến thể lương, đây là nơi mẹ sống suốt 20 năm.

Men theo đường nhỏ đi tới, cô không còn tâm trạng để quan sát phong cảnh dọc hai bên, trong lòng muốn vội vã được gặp mẹ.

An Mộc nghĩ bản thân đúng là yếu đuối, bước chân càng lúc càng nặng nề, cuối cùng đứng giữa sườn núi thờ đốc, dựa vào thân cây thờ đốc thật mạnh, tuyệt vọng nhắm mắt lại rồi mở ra, hô hấp nhẹ nhàng chậm rãi.

Đỉnh núi gió lớn, cô che kín quần áo lại, một hàng mộ bia, ngày ngày gió thổi phơi nắng trải qua bao nhiêu năm, dựa vào ấn tượng khi mình còn bé, An Mộc đứng trước một mộ bia được xây bằng xi-măng, từ từ ngồi xổm xuống.

Trên tấm ảnh là một phụ nữ chưa quá 30 tuổi, kúm đồng tiền vĩnh viễn dừng lại ở năm ấy, nhìn thấy ngày tháng trên tấm bia, An Mộc khóc đến khàn cả giọng, chỉ kém 1 năm, hiện tại cuối cùng cũng biết được vì sao lúc trước mẹ lại không thêm quan tâm đến tiếng khóc thêm thảm của mình mà cố ý đưa cô đi, một mình cô đơn đối mặt với cái chết đang đến gần, loại tuyệt vọng và thống khổ này rõ ràng là từng nhát dao lạng lách trái tim của chính mình.

“Mẹ ơi... ..” Đã hai mươi mấy năm chưa gọi, hiện giờ nghe thấy đã khàn khàn trầm thấp, âm thanh run rẩy không tưởng tượng nổi, rạch vào màng tai cô, động viên trái tim cô, cô quỳ gối trước mộ bia gọi hết lần này đến lần khác, làm như muốn bù đắp lại toàn bộ thiếu hụt suốt hai mươi mấy năm qua.

“Mẹ ơi, xin lỗi, tới hôm nay Mộc Mộc mới đến thăm mẹ.”

Đỉnh núi gió lớn, thổi tan tiếng nói của cô, lay động trũng vào trong gió, nhẹ nhàng bay thật xa.

An Mục cứ dựa vào trước mộ bia như thế, kể cho bà nghe những chuyện đã xảy ra, nói chậm rãi từng chuyện một, có thống khổ, cũng có vui sướng.

“Mẹ ơi, mẹ biết không, con ghét An Di muốn chết, không cho phép nói con có lòng dạ xấu xa, con mới không có người chị như vậy.”

“Mẹ ơi, thực ra ở nước ngoài cũng không tốt như chúng ta thường nghĩ đâu, vẫn là ở trong nước dễ chịu hơn.”

Ý cười của người phụ nữ trong tấm ảnh nhợt nhạt, giống như đang lẳng lẳng lắng nghe.

Lúc An Mục xuống núi thì trời đã tối, ráng mây trên núi bao phủ một tầng sương mù hơi mỏng, cô khom người ngồi xuống trạm xe buýt dưới chân núi, mở điện thoại ra, hít hít mũi gọi một cuộc điện thoại.

Chưa đến 3 giây, bên kia đã nhận máy, không để anh có cơ hội lên tiếng, An Mục nhìn không rõ núi Vân Hà mở miệng: “Em ở thành phố A, nếu anh có thể tìm được em, em... sẽ quay về bên anh...” Nói xong thì đóng điện thoại lại.

Sao trời vào ban đêm rất đẹp, cô ngửa đầu nhìn không nháy mắt, hốc mắt dần dần ẩm ướt.

Mẹ, sau này chắc chắn Mục Mục sẽ thường xuyên đến thăm mẹ, sẽ không để mẹ cô đơn đâu.

Tiếng phanh xe bén nhọn cắt ngang sự yên tĩnh ở núi Vân Hà, người đàn ông bước nhanh từ trên xe xuống, chạy đến quỳ gối trước mặt cô gái đang nức nở nghẹn ngào, muốn đưa tay trấn an nhưng lại sợ sẽ quấy rầy đến cô, cuối cùng chuyển bước chân, ngồi ở bên cạnh cô.

Cơ thể An Mục từ từ dựa qua, đến cuối cùng chôn vào trong ngực anh, ở trong ngực anh khóc lớn: “Anh Năm ơi, cuối cùng mẹ cũng không về, cuối cùng cũng không quay về được...”

Hà Mặc Dương ngoại trừ đưa tay vỗ nhẹ cô để an ủi thì phát hiện bản thân không còn cách nào khác, từ 6 năm trước khi cô đi nước ngoài, anh đã biết tin tức, vẫn gạt cô, chỉ sợ một chút hy vọng cuối cùng trong lòng cô cũng bị tiêu tan, ngàn tính vạn tính, lại không dự tính được chính miệng An Vu Hùng nói với cô.

Sau ngày mà Hà Mặc Dương đến thành phố A mang cô về, An Mục bị bệnh suốt một tuần, một tuần sau, cả người gầy đi, Hà Mặc Dương đau lòng đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên, mỗi ngày canh giữ bên cạnh cô, mong cô sớm quên đi chuyện ở thành phố A.

“Mục Mục, ăn thêm một chút.”

“Không muốn ăn, không có khẩu vị.”

Từ sau lúc gọi cuộc điện thoại đó, An Mục biết cô đã đặt mình vào một hoàn cảnh khó khăn thế nào, Hà Mặc Dương muốn cô, ba cô liền dùng cô để đổi lấy sự bình an của An Thị, nếu hôm nay người mà Hà Mặc Dương muốn chính là An Di, ông ấy cũng sẽ làm như vậy sao, hiện giờ, ngay cả đáp án cô cũng không muốn biết, cô đã quá mệt mỏi rồi.

Cảm giác vừa tỉnh lại, trong phòng đã nhuộm toàn màu đen, không có bóng dáng của anh, An Mục khoát áo đi xuống lầu, lần đầu tiên sau khi tỉnh lại, cô lại muốn ăn thứ gì đó, người hầu ở nhà bếp thấy cô đi xuống, vội vàng hỏi yêu cầu của cô, cô nói không cần, tự mở tủ lạnh ra làm một quả trứng chần nước sôi, người hầu vì e ngại thân phận của cô nên không dám tiến lên, cô làm xong thì cầm chén ngồi ở phòng ăn, trong phòng ăn vắng vẻ chỉ có tiếng chén đĩa va vào nhau, cô ăn rất chậm, một quả trứng ăn một hồi mới xong, Hà Mặc Dương đứng ở trước cửa phòng ăn thấy cô ăn từng miếng từng miếng, trong lòng không rõ là tư vị gì.

Đợi ở trong phòng rất lâu cũng không thấy bóng dáng của anh, An Mục dần dần chờ không nổi nữa, hiện tại, nhu cầu cấp bách nhất của cô chính là phải biết được tâm tư của anh, rốt cục phải mất bao lâu mới có thể buông tha cô.

Tiếng bước chân dồn dập bên ngoài thư phòng, Hà Mặc Dương đóng cửa lại bỏ vào ngăn kéo.

“Vào đi.”

An Mục nghe tiếng thì đẩy cánh cửa chạm trở hoa văn đang khép hờ ra, dưới ánh đèn rực rỡ, trên mặt anh không có chút biểu cảm nào, cho dù đã thay quần áo ở nhà cũng là một bộ màu đen, trong ấn tượng của cô, anh không phải là người thích màu đen, nhưng hiện giờ anh lại mặc toàn màu đen.

“Hà Mặc Dương, dù sao cũng nên có một kỳ hạn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chuyển ngữ: nhoclubu

Trên mặt người đàn ông không có chút biểu cảm nào giờ đây hơi thả lỏng, chân mày nhíu lại khó coi, dồn lại một chỗ, liên lụy đến nhiệt độ cơ thể cũng cấp tốc giảm xuống, nhấc tay lên: “Kỳ hạn, chờ đến một ngày nào đó em yêu anh, em thấy được không, Mực Mực?”

An Mực muốn cười tự giễu, tính tình bá đạo của anh vẫn không hề thay đổi, sao lại có cảm giác anh thu liễm một chút chứ, thật là cực kỳ châm biếm.

“Yêu anh? Sau đó thì sao, làm người tình giấu mặt của anh? Hà Mặc Dương, đây là cách thức mà anh luôn miệng nói yêu em sao, thật khiến cho người khác mở rộng tầm mắt.”

Cô cười, bỗng nhiên rất muốn khóc, căm ghét khi phải đi trên con đường giống như mẹ, cho nên, anh Năm, đừng ép em phải hận anh, hết thảy mọi chuyện anh đều hiểu mà.

Dưới ánh đèn chói mắt, đáy mắt lấp lờ tia sáng, Hà Mặc Dương tiến lên đứng trước mặt cô, cô cố tình không hiểu trong ánh mắt rực lửa đó đang dồn nén thứ gì, chỉ nghe thấy anh lên tiếng không cao không thấp: “Mực Mực, làm sao anh cam lòng đặt em vào cái vị trí đó chứ.”

Nhiều năm qua, chưa từng ngủ thật an ổn như thế, ánh nắng của buổi sáng tùy ý chiếu xuống giường, Hà Mặc Dương dụi mắt thức dậy, trên giường lạnh băng, nhìn xung quanh một lượt không thấy ai, anh xúc mạnh chăn, bước xuống lầu.

Người hầu đang dọn dẹp vệ sinh nhìn thấy cậu chủ quần áo không chỉnh tề đột nhiên lao xuống đứng trước đầu cầu thang, đều nơm nớp lo sợ mà ngừng làm việc.

“Cô ấy đâu rồi?”

“Dạ, cô An, sáng sớm tài xế đưa cô ấy đi làm rồi.”

Hà Mặc Dương dừng bước, cơ thể giãn ra, nhìn xuống quần áo trên người mình, khóe miệng hơi nhếch lên, trở về phòng ngủ.

Cả ngày, tư tưởng của An Mực không có ở đây, lời nói của Hà Mặc Dương vào tối qua như còn văng vẳng bên tai, “Mực Mực, làm sao anh cam lòng đặt em vào cái vị trí đó chứ.” Toàn bộ việc anh làm ngoại trừ ép cô ở lại bên cạnh anh, còn khiến cô có một cơ hội danh chính ngôn thuận rời khỏi nhà họ An.

Người đàn ông như vậy quá mức điên cuồng, cũng quá mức đáng sợ.

“An Mực, tối nay trong tiệm đi ăn liên hoan, có đi không?”

“Đúng rồi, có lần nào mà em đi đâu, tham gia một lần đi.”

An Mực còn chưa gạt đầu thì chị Quả Quả đã đồng ý giúp cô rồi, An Mực dờ khóc dờ cười!

Trước khi hết giờ làm, phải gọi điện thoại cho người đàn ông kia, anh hiếm khi dịu dàng nói là đừng đi uống rượu, tối nay anh đến đón em.

Trong tiệm chủ yếu đều là chị em, ăn cơm xong thì đến một quán bar gần đó, An Mực nghĩ đến lời dặn của anh trong điện thoại, nhủ thầm, sau khi vào trong đó không uống rượu cũng không sao mà, hơn nữa tư lượng của cô thật sự vô cùng kém, lần trước chỉ uống với anh Tư có hai ly liền say đến bất tỉnh.

Âm nhạc trên sàn nhảy thật sôi động, An Mực ngồi trên ghế sofa ở một góc sáng sủa uống nước trái cây, ánh đèn lóa mắt trên đỉnh đầu biến ảo, mọi người đều chạy lên sàn nhảy, chỉ một mình cô ngồi ở đây, có chút không hợp lắm.

Âm nhạc quá mức bùng nổ, An Mực cầm điện thoại chạy vào trong nhà vệ sinh.

“Ồ đâu đó, tại sao lại ồn ào như vậy?” Mi tâm Hà Mặc Dương nhíu lại, “Ồ quán bar à?” Một câu lấp lửng.

An Mực vốn đang chột dạ, nghĩ đến chẳng lẽ bản thân cũng không có một chút tự do ấy, dứt khoát lên tiếng: “Ừ, một lát em tự về, anh không cần tới đón em.”

Đầu dây bên kia cắt ngang rất nhanh, Hà Mặc Dương cầm áo khoác đi ra ngoài, Quý Tiêu Nhiên đi đằng trước, xoay người đang chuẩn bị chào hỏi hai tiếng, chỉ nghe thấy cửa xe đóng “Rầm” một tiếng.

An Mực cắt điện thoại vào, bỗng nhiên bị đâm sầm vào một người đàn ông, chớp mũi đầy mùi rượu lẫn với mùi thuốc lá nồng nặc, làm cô muốn nôn, theo bản năng muốn lách người qua bỏ đi, tên say rượu lại cố tình lôi kéo cô không chịu buông tay, An Mực cảm thấy quỷ quái lên, nhớ lại hồi trước

Hà mặc Dương có dạy cô phòng ngự, một tay cô giờ lên đồng thời đá chân, tên say lao đảo ngã xuống, đúng lúc phá hồng cánh cửa đang khép hờ.

An Mực không quản được nhiều như vậy, quay đầu bỏ đi.

“Tổng giám đốc Trịnh, anh xem văn kiện này.”

Đột nhiên có tiếng nói của đàn ông cắt ngang lời của người đàn ông đó, Trịnh Tu Hàm nhìn về hướng kia, muốn đứng lên mấy lần.

Tên say rượu bị phục vụ đưa ra ngoài, người đàn ông cầm ly rượu tiếp tục nói gần nói xa.

“Tổng giám đốc Trịnh.”

“Thật ngại quá, tôi ra ngoài một lát.” Bóng dáng của Trịnh Tu Hàm nhanh chóng biến mất ở cửa.

Sau khi An Mực đi ra thì lên sàn nhảy chào hỏi các chị ấy một lượt, tự mình ra khỏi quán bar trước, đêm cuối thu, không khí lạnh mặc dù không nhiều như mùa đông nhưng cũng đủ khiến người khác phải che kín quần áo lại, cô đứng dưới ngọn đèn đường trước quán bar, chuẩn bị đón xe về nhà, một chiếc Maybach màu đen dừng lại trước mặt.

Cửa kính xe hạ xuống lộ ra sườn mặt của người đàn ông, An Mực cũng không quá ngạc nhiên khi tại sao anh biết rõ hành tung của cô.

Hà Mặc Dương cầm theo áo khoác bước xuống xe, choàng áo lên người cô, quần thật kín, mở cửa chỗ ghế phụ lái.

Vòng qua đầu xe, tầm mắt bất giác đối diện với người đàn ông ở xa xa, bước chân chậm lại, bình tĩnh gạt đầu một cái, mở cửa xe.

An Mực chăm rai nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế nên không phát hiện ra cặp mắt đen tối biến hóa thất thường của Hà Mặc Dương, chỉ cảm thấy tốc độ xe càng lúc càng nhanh, không khỏi mở mắt ra nhìn khuôn mặt không có biểu cảm gì khi tăng tốc của anh.

“Hà Mặc Dương.”

Giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, đồng tử của Hà Mặc Dương càng sâu, xe “kít” một cái dừng ngay trước cửa, An Mực nhìn anh mở cửa bước xuống xe, bóng dáng của anh mất hút giữa ngọn đèn.

Đám người hầu nhìn thấy điệu bộ cũng biết tâm trạng của cậu chủ không tốt, không ai dám lên tiếng, An Mực bước xuống xe, trên vai khoác chiếc áo khoác màu đen của anh, đứng trước cửa hồi lâu, cuối cùng cũng đi vào.

Ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn trên cầu thang xoắn, gót giày dẫm nát tấm thảm mềm mại không hề phát ra tiếng động, cuối hàng lang là thư phòng của anh, ánh sáng nhàn nhạt thấm thấu vào bên trong. An Mực xoay người đi vào phòng ngủ.

Mấy vali lớn đặt ở mép giường, là hành lý ở nhà trọ của cô, suy nghĩ trăm ngàn lần, đem vali đi vào trong phòng để quần áo, mở ra treo lên, một hàng bên trái là tây trang và áo sơ mi của anh, cô treo quần áo của mình ở đối diện, phòng để quần áo toàn màu đen sau một lát đã sáng sủa hơn, sau khi thu dọn xong cô vội vàng vọt vào phòng tắm, anh vẫn chưa quay lại, An Mực dứt khoát đi ngủ trước.

Dưới khe cửa không có ánh sáng, Hà Mặc Dương nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, dựa vào ánh sáng nhợt nhạt bên ngoài cửa sổ, trên chiếc giường lớn có một người cuộn mình lại dựa lưng về phía anh, hình như đã ngủ sâu, anh không cần thận đụng vào bàn trà, lúc phát ra tiếng loảng xoảng cũng không làm cô thức giấc, đứng trước giường, nương vào ngọn đèn âm ỉ ngoài cửa sổ mà nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô.

Đêm qua, bầu trời đầy sao, thời tiết hôm nay nhất định rất tốt, nhưng không khí trên bàn ăn vào buổi sáng đã có chút ngột ngạt, sáng nay khi thức dậy mở cửa ra, đã thấy anh mặc tây trang phẳng phiu đứng trước cửa, hình như suốt đêm không ngủ.

“Sau này buổi tối hết giờ làm, anh đi đón em.”

Hà Mặc Dương đẩy một chén cháo đầy qua, đặt đĩa há cảo hấp mà cô thích ăn ở bên cạnh, An Mực cảm muốn không lên tiếng, đây chính là câu trả lời tốt nhất, lấy sự im lặng để chống lại quyết định của anh, Hà Mặc Dương làm như không phát hiện, dùng tay ra hiệu với người hầu, người hầu đang cầm áo khoác bước lên đưa, An Mực nhìn chiếc áo len mỏng trên người mình, sau đó buông xuống, mặc vào.

Tốc độ xe của Hà Mặc Dương hôm nay như bình thường, vững vàng dừng lại ở bên ngoài Blue, An Mực đang chuẩn bị xuống xe, đã bị anh nắm cổ tay lại.

“Buổi tối anh đến đón em cùng đi ăn cơm.”

Sau khi biết An Mực dọn đến sống ở chỗ của Hà Mặc Dương, trong lòng An Di giống như bị chiên trong chảo dầu, mấy lần muốn ầm ỹ nhưng lại không mở miệng được, ngọn lửa kia đã thiêu đốt cả lồng ngực, đau, đau đến nỗi cô muốn thiêu sống An Mực.

Cô rõ ràng biết so với cô, nó chỉ là một đứa con hoang đáng thương, lại dám cướp lấy mọi thứ của cô.

“Tổng giám đốc Trịnh, bên ngoài có cô An muốn gặp anh.”

Chiếc bút máy vẽ một đường trên giấy, cô An, chính là em sao, vội vã muốn gặp, khi An Di vừa tiến vào đúng lúc nhìn thấy ánh sáng phụt tắt trong mắt người đàn ông, cười chế nhạo: “Trịnh Tu Hàm, không phải nó nên thất vọng sao.”

Trịnh Tu Hàm được bồi dưỡng vô cùng tốt, nhưng cũng khó mà kiềm chế, nhíu mày, “Cô hai nhà họ An đại giá đến công ty, thật sự quá vinh dự cho kẻ hèn này.”

“Cám ơn, thực ra tôi cũng không muốn đến, nhưng mà phiền anh có thể trông coi người phụ nữ của anh không, đừng để cho nó vừa mới thấy đàn ông liền muốn chui lên giường.”

Giọng điệu mỉa mai mà bén nhọn vang lên to rõ trong văn phòng, sắc mặt của Trịnh Tu Hàm càng khó chịu.

“ĐI RA NGOÀI.” Trịnh Tu Hàm luôn luôn lịch sự cũng không ngừng cảm thấy chán ghét.

Dáng vẻ vênh vao hống hách của An Di bị anh ta quát một tiếng thì tiêu đi không ít, vẫn đứng thẳng, còn muốn nói thêm cái gì, thì rất nhanh đã bị bảo vệ đuổi ra ngoài, cửa bị đóng lại, dần dần ngăn cách với tiếng nói chói tai của cô ta.

Văn phòng an tĩnh lại, Trịnh Tu Hàm làm sao cũng không yên ổn được, muốn rút một liều thuốc mới phát hiện bao thuốc đã hết, khó chịu đứng dậy bước đến trước cửa sổ sát đất, trong ấn tượng, đã bao lâu rồi họ chưa gặp mặt, suốt 3 năm, sau khi chia tay ở Anh, anh liền mờ nhạt trong tầm mắt của cô.

3 năm ở Anh là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong đời anh, khi xa nhau 3 năm, hình ảnh tưởng như mơ hồ vốn lại rõ rệt, anh tựa trước lan can lẳng lẳng hồi tưởng lại, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trước khi An Mộc ra về thì bất ngờ có một người đến tìm cô, bước ra khỏi tiệm cà phê thì sắc trời đã tối, dưới tàng cây to ở đối diện có một chiếc xe lẳng lẳng dừng lại, cửa mở ra, An Mộc hít thật sâu bước qua bên đó.

“Muốn ăn cơm Trung Quốc hay là cơm Tây?”

Tâm trạng Hà Mặc Dương rất tốt, khóe miệng cũng nhếch lên, mặc dù An Mộc đã sống ở nước ngoài suốt 6 năm, nhưng không thích cơm Tây, ghét dùng dao nĩa, vẫn cảm thấy dùng đũa thoải mái hơn.

“Cơm Trung Quốc đi.”

Hà Mặc Dương dẫn cô đến một tiệm ăn gia đình ở ven sông, ngay thời gian ăn cơm mà cả tiệm ăn lại không có một người, phòng ăn sáng sủa, người phục vụ thấy họ bước đến thì cung kính kéo cửa ra, An Mộc bị anh dẫn một mạch đến phòng ăn cao nhất.

Trong phòng có mấy chục ngọn đèn lưu ly treo trên trần, tỏa ra ánh sáng nhạt dễ chịu vô cùng, đẩy cửa sổ ra, gió thổi mang theo mùi nước sông phả vào mặt, thích thú không nói nên lời.

Hà Mặc Dương nhíu mày đứng lên đóng cửa sổ lại: “Gió lớn.”

An Mộc không lên tiếng, đúng lúc người phục vụ dọn thức ăn lên, tâm tư của cô liền quay về.

Mùi vị của tiệm này quả thật không tồi, nhất là sườn xào chua ngọt, chua chua ngọt ngọt, rất hợp khẩu vị của cô, phá lệ ăn thêm cơm, Hà Mặc Dương nhìn cô ăn ngon lành, bất giác bản thân cũng ăn thêm cơm.

An Mộc ăn no căng đến không đi nổi, Hà Mặc Dương ra về muốn bế cô xuống lầu, rất muốn, mặc áo khoát ào ào gọi cô đang đi ở phía trước.

Hà Mặc Dương không lập tức về nhà, mà dùng xe trên một con đê rộng lớn ở ven sông, từ cửa kính xe An Mộc nhìn ra bên ngoài, 6 năm, nơi này thay đổi rất nhiều, đường rộng, cửa hàng hai bên mọc lên san sát, tòa nhà cao sừng sững, rốt cục cũng không tìm lại được cảm giác của năm đó.

“Mục Mục, còn nhớ nơi này không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Chuyển ngữ: nhoclubu

Đương nhiên nhớ rõ, anh từng dẫn cô đến đây để tập lái xe.

“Không nhớ, chúng ta về nhà đi.”

Hà Mặc Dương vốn định nói tiếp nhưng lời chưa nói ra đã bị nghẹn lại trong cổ họng, bàn tay cầm lái lặng lẽ siết chặt trong bóng tối, chiếc xe chạy như bay trên đường lớn.

Ban đêm khi đi ngủ, người đàn ông sau lưng ôm cô thật chặt thật chặt, giống như để trừng phạt lời nói ban nãy của cô, dần dần, bàn tay to đặt bên hông cô không thỏa mãn, từ vạt dưới của áo ngủ luồn vào bên trong, cơ thể An Mục cứng đờ, bàn tay của Hà Mặc Dương cuối cùng dừng lại ở bụng cô, lòng bàn tay ấm áp dán chặt lên bụng cô.

An Mục nhích người một cách không tự nhiên, lại bị anh kéo về, cô định trong lòng ngực: “Mục Mục, em rất gầy, sau này phải ăn nhiều một chút.” Anh thích trên người cô có nhiều thịt mềm mại, giống như trước vậy.

Cô không lên tiếng, cho đến khi nghe được tiếng thở dốc từ từ thô trọng ở bên tai, thân thể dán chặt ở sau lưng cũng từ từ nóng rực, trái tim của An Mục càng lúc càng thấp thòm, khoảnh khắc đồng ý ở bên cạnh anh, không phải là chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, nhưng khi thật sự đến gần, mới phát hiện bản thân trước kia không có ý định phải buông thả như vậy, lòng bàn tay dần dần thấm đầy mồ hôi, thân thể suýt chút nữa co giật vì căng thẳng.

“Mục Mục, đừng sợ.” Hà Mặc Dương phát hiện ra sự khác thường của cô nên mở miệng nói, bàn tay ấm áp từ trong áo ngủ của cô rút ra, sửa sang lại quần áo, rồi ôm toàn thân cô vào trong lòng ngực, sau đó không làm gì nữa.

Tiếng thở dốc thô trọng dần dần bình thường lại, bầu không khí trong phòng lâm vào sự yên tĩnh, dường như anh không muốn yên tĩnh như vậy, vẫn luôn nói chuyện thao thao bất tuyệt, chuyện quá khứ đã lâu lại bị giọng nói trầm thấp như tiếng đàn vi-ô-lông-xen của anh nói ra hết, phảng phất như hồi ức của ngày hôm qua, An Mục từ từ nhắm hai mắt lại.

Hà Mặc Dương cũng dần im lặng, khẽ sát vào trán cô, hôn một cái: “Ngủ đi.”

Nhà họ Viên ở thành phố B đúng là đại gia tộc, mặc dù địa vị không bì kịp với tứ đại gia tộc nổi tiếng, nhưng cũng sớm hạ bệ nhà họ An.

Viên Tịnh là đứa con gái độc nhất của Viên Đạo Thiên lại được ông nâng niu trong lòng bàn tay như báu vật, có thể dự đoán bữa tiệc sinh nhật của con gái nhà họ Viên sẽ mời biết bao nhiêu là nhân vật nổi tiếng ở thành phố B.

An Mục ngồi trên khán đài diễn tấu một khúc dương cầm, dường như không để ý đến những nhân vật nổi tiếng kia, bởi vì cô biết chắc chắn sẽ gặp được người không nên gặp ở nơi này.

Cái ngày mà Viên Tịnh đi tìm cô (xem lại chương 7), cô vốn dĩ muốn từ chối, sau đó lại nghĩ đến hình như bản thân không có tiền dành dụm, nên cô đồng ý, cuộc sống không phải là hài kịch, tiền tuy rằng dùng tục, nhưng tuyệt đối không thể thiếu.

An Di vừa bước vào trong liền để mắt đến An Mục đang ngồi diễn tấu trên khán đài, đứa con hoang này, thật sự làm mất hết thể diện của họ An.

An Vu Hùng nhìn thấy đứa con ở sau lưng thì ngăn ra, sau ngày hôm đó, cô không quay lại nhà họ An nữa, sau đó thì lục đục nghe được tin, khẳng định hiện giờ cô đang ở bên cạnh Hà Mặc Dương.

“An Di, nó là em gái con.”

“Con không có đứa em gái như vậy.” An Di tức giận xách váy đi mất, Nguyễn Tinh hừ lạnh, lên tiếng: “Ông xã à, chúng ta qua bên kia đi.”

Tuy là tiệc sinh nhật, thực ra cũng là tiệc xem mắt trá hình, họ Viên có đứa con gái như vậy, nếu người nào cưới cô, nhất định sẽ giành được sự ủng hộ của họ Viên, chỉ là lấy một cô gái, huống hồ Viên Tịnh cũng là một người đẹp.

Lúc Hà Mặc Dương bước vào thì tầm mắt luôn luôn khóa chặt trên người con gái đang diễn tấu trên khán đài, chiếc váy dài màu trắng, mái tóc đen tùy ý buông xõa, sau lưng khoét một rãnh thấp, để lộ làn da trắng nõn cùng với chiếc cổ duyên dáng, anh đã thấy không ít tầm mắt của đàn ông quay đầu lại đánh giá.

“Ai dà, anh hai, đừng bắt động thể chứ, cô chủ họ Viên gọi anh đấy.” Quý Tiêu Nhiên đẩy đẩy người đàn ông đang đứng bất động, chuyện cô chủ họ Viên vừa ý anh cũng không phải ngày một ngày hai, bữa tiệc tối nay chỉ bằng chỉ mời một mình anh, nếu như chỉ một mình anh đến, không biết sẽ nào loạn đến cỡ nào.

Hà Mặc Dương giật mình, bước chân đi chuyển nhưng cũng không phải đi về hướng của Viên Tịnh.

Trái tim An Mục quỳnh lên suýt chút nữa đàn sai nhạc, người đàn ông nghiêm mặt đứng trước đàn dương cầm cũng không có chiều hướng muốn rời khỏi, sự âm u nồng đậm ở đáy mắt gần như tràn ra ngoài, nhìn thấy tầm mắt ở bên cạnh mình càng thêm nghi hoặc.

Khi cô cho rằng anh sẽ liêu lĩnh nắm tay cô đi khỏi, thì bất ngờ anh xoay người hướng đến người đang đứng ở trung tâm, bóng dáng chính trực rời đi, ánh lên một sự dịu hui không rõ.

Sàn nhảy có khối lượn lờ, Viên Tịnh khoác tay lên người đàn ông mà cô yêu say đắm, bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ, lòng bàn tay ấm áp của anh dán chặt lên chiếc eo nhỏ yêu kiều của cô, lòng bàn tay đặt ở đó là lòng bàn tay của anh, cảm giác di chuyển tinh tế khiến trái tim nở tung, người đàn ông này thật sự là thuốc độc, sẽ nghiện không thể dè nén được.

Nhưng nếu có thể cười thì tốt rồi, tuy rằng anh không cười cũng đã cực kỳ tàn khốc.

Sau khi chấm dứt diễn tấu, An Mộc đi vào bên trong, vì buổi diễn tấu hôm nay, cô đặc biệt mượn lễ phục của đồng nghiệp, váy áo có hơi rộng, cô dùng kim băng để cố định lại, hiện giờ có dấu hiệu bị nói lỏng.

Đội đến sau khi chuẩn bị xong, đang dự định đi ra ngoài, An Di mặc một chiếc váy đỏ đang ngoáy móng đi vào, khuôn mặt trang điểm tinh tế không chệch vào đâu được, giày cao gót vẽ trên nền gạch, An Di nheo mắt, tư thế đó rõ ràng là đến để tìm cô.

An Di mang giày cao như vậy cũng không chiếm ưu thế, giờ phút này có chút hơi ngẩng đầu lên nhìn cô.

An Mộc nghiêng người tựa vào bồn rửa mặt, chỉ nhìn chiếc gương, bàn tay đặt lên vòi nước đang cảm ứng, ánh mắt dường như không rơi vào người con gái có diện mạo xinh đẹp lại trầm ngâm bên trong gương, khóe miệng dần nhếch lên thành một đường cong.

“An Mộc, tôi tưởng cô ở bên cạnh Hà Mặc Dương liền như gà rừng bay lên đầu ngọn cây, không ngờ ngay cả một bộ lễ phục ra hồn cũng không có.”

An Mộc không để ý lắng đến giọng điệu mỉa mai và ánh mắt kinh miệt của cô ta, vẫn cười như cũ, chột vung tay, từng giọt nước từ đầu ngón tay mảnh khảnh rớt xuống, rơi trên nền đá hoa cương màu đen, bọt nước dưới ánh đèn lưu ly càng lấp lánh hơn.

“An Di, ghen tị như vậy sao không nói thẳng ra cho rõ đi, có thể lúc tôi vui, nói không chừng sẽ để Hà Mặc Dương để mắt đến cô, chuyện này cũng không phải là không thể.”

An Di thích Hà Mặc Dương từ lâu đã không còn là bí mật gì, không chừng An Vu Hùng cũng biết, chỉ tiếc là thái độ của Hà Mặc Dương vẫn luôn cứng rắn.

Hậu quả khi chọc cô ta chính là một cái tát, An Mộc đã sớm đoán được tính tình của cô ta, né người sang một bên, cầm tay của cô ta đặt trên bồn rửa, kiềm giữ cánh tay đang vùng vẫy của cô ta, khi đánh nhau chắc chắn An Di sẽ thua cô.

Không biết tại sao, chiếc váy dài màu đỏ trước mắt cô đặc biệt không hợp nhãn, giờ tay lên, xé một mảnh, An Di kêu to mắng chửi xa xả, cô lại dùng sức xé xuống một đường dài, chiếc váy dài nạm kim loại xinh đẹp xa xỉ giờ phút này lại trở trối dính lên bắp đùi cô ta, vật dưới còn te tua hơn bị chó gặm.

Xoay người đi ra ngoài, không đếm xỉa đến tiếng mắng chửi bén nhọn của cô ta đằng sau, An Mộc cảm thấy tâm trạng của cô tràn trề vui sướng trước nay chưa từng có.

“Tiểu Mộc.”

Một giọng nam trong trẻo trầm ấm vang lên trong hành lang, mang theo sự thích thú, là sự bình yên mà cô quen thuộc, An Mộc chột dừng bước, không xoay người cũng không trả lời.

Sau khi Trịnh Tu Hàm chậm rãi bước đến sau lưng cô thì đi vòng qua đứng trước mặt cô, khoảng cách dần thu hẹp lại, đúng lúc có thể nhìn rõ khuôn mặt của nhau.

Các bộ phận trên mặt của Trịnh Tu Hàm không tính là đẹp, nhưng sau khi tổng thể hợp lại một chỗ liền có một mùi vị rất tao nhã, cộng thêm việc quanh năm luôn đeo kính không giọng, khí chất nhã nhặn lịch sự dễ gần hơn Hà Mặc Dương nhiều.

“Tu Hàm, đã lâu không gặp.” An Mộc không ngờ rằng, sau 3 năm, bọn họ lại có thể gặp nhau, năm đó sau khi anh ta nói phải về quê hương để phát triển thì một mình từ Anh quay về, cô nghĩ rằng đó là lần gặp mặt cuối cùng của họ ở kiếp này.

Về mặt của Trịnh Tu Hàm không nên được xúc động, giọng điệu gấp rút: “Đúng là đã lâu không gặp, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện nhé.”

Hà Mặc Dương vội vàng chạy qua đây chỉ thấy An Di nhếch nhác đi ra khỏi nhà vệ sinh, vẫn không thấy người con gái mà mình tâm niệm, cảm thấy càng nghi ngờ hơn.

Nhận được điện thoại của cô, vội vã chạy đến thì thấy cô đang đứng bên cạnh chiếc xe của mình, cúi đầu nhìn mũi chân, bộ lễ phục trên người bị gió đêm thổi tốc lên, váy áo lay động, mái tóc cũng bay tán loạn bên tai cô, trái tim đang lơ lửng của Hà Mặc Dương lập tức rớt xuống, thông thả bước đến ghì chặt cô vào lồng ngực, cả người An Mộc kinh ngạc như rơi vào cõi mộng, tuy nơi này là bãi đỗ xe, nhưng người đi qua lại rất nhiều, nhũn mảy đẩy anh ra.

“Mộc Mộc, tại sao phải đi chứ?”

Dọc đường vẫn không truy hỏi, An Mộc tưởng rằng anh sẽ không hỏi, ai ngờ lúc trở về nhà câu đầu tiên anh nói chính là câu này, cô đang đi lên cầu thang xoắn cũng không muốn trả lời, Hà Mặc Dương nhìn theo bóng lưng của cô, dần dần say mê.

“Là muốn thoát khỏi hẳn.” Anh ở sau lưng lăm bằm, tiếng nói thật nhỏ.

An Mộc thấy anh cũng không có đi theo vào phòng, nhẹ nhàng thở ra, suy nghĩ một chút thì đến phòng để quần áo cảm đồ ngủ đi vào nhà tắm, vừa đẩy cửa kính ra, khuôn mặt của anh không chút thay đổi tựa vào mép cửa nhà tắm, hai tay buông thõng, khi nhìn thấy cô thì nhanh chóng đập điều thuốc trong tay, trong lòng An Mộc bồn chồn, xoa hai tay lại với nhau.

Bộ đồ ngủ bảo thủ nhất, nút thắt tận đến xương quai xanh, trái tim của cô từ từ thờ ơ, chuẩn bị đi vượt qua.

“Mục Mục.”

Sức lực của Hà Mặc Dương không lớn, nhưng khó có thể né tránh, bóng của họ ánh lên trên cửa kính ở nhà tắm, thân ảnh quấn lấy nhau, Hà Mặc Dương đè cô ở trên cửa, nụ hôn nồng nhiệt có pha lẫn vị khói thuốc đắng chát lơ mờ, tất cả cuốn vào trong khoang miệng, không chút thoái lui, đầu lưỡi cấp tốc quét qua từng lãnh thổ, không chút lưu tình mà cắn, liếm, đâm, cọ xát, đủ mọi kiểu khiêu khích, nụ hôn nhanh chóng mãnh liệt hơn, dưới ánh đèn, trên khoe miệng hiện ra như một sợi chỉ bạc, An Mộc không chịu nổi cách thức quyết liệt như vậy, giống như người bị bóp nghẹt cổ họng, không thể hít thở.

“Mục Mục, ngoan, thở đều nào.”

Cho cô một khoảng trống để thở, Hà Mặc Dương ôm ngang hông cô, đặt cô lên trên giường, mái tóc đen ướt sũng từng sợi nhẹ nhẹ che kín khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh cẩn thận vén qua hai bên, để lộ ra ánh mắt dập dờn như nước gợn, một tầng sương mù mênh mông ở bên trong, nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm nhộn nhạo, mà một tiếng Hà Mặc Dương của cô như một hòn đá nhỏ, đúng lúc ném vào trong mặt hồ, nước gợn văng khắp nơi, tùy tiện tháo áo ngủ trên người cô ra.

Áo ngủ bị lột từ dưới lên tới đầu, cổ định hay tay của cô lại, quần thì bị kéo xuống treo lủng lẳng trên cổ chân, từ trên xuống dưới cơ thể cô gái dưới thân chỉ còn có duy nhất một cái quần lót màu đen nhỏ xíu che đậy nơi XX, cả người cô trắng như sữa dưới ánh đèn, con người của Hà Mặc Dương co lại kịch liệt, bàn tay to phủ xuống hai đỉnh dựng đứng, nhiệt độ nóng rực quá mức khiến An Mộc run rẩy không ngừng, muốn thoát khỏi cảm giác đó.

“Mục Mục, đừng sợ.”

Giọng nói trầm thấp đè nén xen lẫn dục vọng nồng đậm, An Mộc vô cùng sợ hãi, cảm nhận được bàn tay to của anh ở trên ngực mình, đưa miệng xuống vờn vờ, nhào nặn, cái nơi chưa bao giờ bị người khác phái chạm vào, giờ phút này lại bị tay anh phủ lên trên chiếc quần lót đen, theo tiếng roi, nơi tư mật hoàn toàn phơi bày trước mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Chuyển ngữ: nhoclubu

An Mộc gần như sắp khóc, cắn chặt cánh môi, trong đáy mắt của Hà Mặc Dương vừa tối lại vừa sâu, ép cô đến không thở nổi.

Nhắm mắt lại, tiếng quần áo rơi xuống đất lại truyền đến, ngay sau đó, chân bị tách mở ra, anh vọt vào trong mà không hề báo trước, lập tức dùng sức đâm xuyên vào, cứng rắn nóng bỏng tiến vào nơi sâu nhất của cơ thể, An Mộc đau đến nỗi không nhận được, cong người lại.

Thân hình trắng kiện của Hà Mặc Dương chợt dừng lại, dường như không thể tin, lại vừa hưng phấn vừa vui sướng đến nỗi không biết để tay ở đâu, vờn vờn hôn lên khoe mắt của cô, vừa thì thầm: “Mục Mục, xin lỗi, anh nhẹ nhàng một chút, anh không biết là em. . . .”

Vật to lớn nhét vào trong thân thể ngừng lại một hồi rồi chậm rãi vận động, mỗi một lần hạ xuống đều mang theo dòng điện, tập kích toàn thân, đâm vào nơi sâu nhất, xương chậu mở ra, nơi xương cốt giao nhau vừa đau đớn vừa nóng rát, An Mộc cắn răng nhắm mắt không dám nhìn, hạ thân run rẩy từng cơn, cuối cùng có cái gì đó từ bên trong chảy ra, bản năng tình dục nguyên thủy nhất được khơi gợi, An Mộc cảm giác được sự biến hóa trên cơ thể một cách rõ ràng, như con kiến từ trong cơ thể chui ra.

“Mục Mục, mở mắt ra, nhìn anh.”

Hà Mặc Dương dừng lại, hầu như dùng tay để mở mắt cô ra, nhưng vẫn không mở được, cuối cùng đâm vài cái thật mạnh rồi rút ra, ôm lấy cô đổ dánh.

“Mục Mục, em là của anh.”

Trước khi sắp ngủ, Hà Mặc Dương cố chấp thì thầm hết lần này đến lần khác, An Mộc tựa vào trong lòng anh nhắm chặt hai mắt, cái gì nên xảy ra thì cũng đã xảy ra.

Làm tình, tuy rằng mệt mỏi, An Mộc lại thức dậy sớm, mở mắt ra nhìn thấy bầu trời sáng lên từng chút một, ở phía trời đông chậm rãi hừng sáng, mặt trời từ phía sau núi hiện lên, ánh nắng từ từ chiếu vào trong phòng ngủ.

Người đàn ông bên cạnh ngủ thật say sưa, hô hấp kéo dài, ở trong lòng anh cô động dậy, hơi nghiêng người đúng lúc thấy rõ những cọng râu đen cứng vừa mới nhú ra, đưa mắt nhìn lên trên, đôi môi của anh rất mỏng, cho dù khi ngủ, đường nét trên mặt vẫn vô cùng cứng rắn, vẫn luôn biết sống mũi anh rất cao, lại chưa từng nhìn ở khoảng cách gần như thế này, hướng lên trên nữa, là đôi mắt hẹp dài đang nhắm chặt, khi thức, bên trong dường như luôn luôn u ám, làm cho người khác tự dưng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Phòng họp Hà Thị.

Hà Mặc Vũ tức giận nghiêng răng, nhìn chăm chăm chiếc ghế không người ngồi, người đàn ông không bao giờ vắng họp cuộc hội nghị theo thông lệ vào mỗi thứ Hai thế nhưng lại không đến, ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, không thể không khiến anh ta hoài nghi đây là điềm báo vị quân vương này từ nay về sau sẽ không thiết triều sớm nữa.

Theo lệ thường, giám đốc bộ phận báo cáo tiến trình làm việc trong tuần qua, nhưng ông chủ lớn lại vắng mặt, ông chủ nhỏ thì lơ đãng như đi vào cõi thần tiên, nhất thời nước mắt đầm đìa, âm thanh xôn xao ở bên dưới càng lúc càng lớn.

“Nói xong chưa?”

Giám đốc dè dặt gật đầu.

Hà Mặc Vũ cũng không vội vàng ngăn lại tiếng xôn xao huyền ảo, bàn tay vung lên: “Tan họp.”

Người đám đông ở bên dưới lại nước mắt đầm đìa lần nữa, ra khỏi phòng họp.

“Mục Mục, còn chưa thức dậy?”

Chân mày nhíu lên, khó có thể che dấu ý cười ở khóe miệng, An Mộc tỉnh lại từ trong mê mông mơ hồ, xoay người liền thấy anh kịp lúc thu lại nụ cười, trên tay còn cầm quần áo của cô.

Kịp nhớ lại chuyện tối hôm qua, không khỏi quần chặt chắn lại, bên dưới cái chăn không mặc gì cả, do mệt mỏi quá độ nên mới có thể sau khi mặt trời mọc đã mơ màng ngủ thiếp đi.

“Hà Mặc Dương, anh ra ngoài đi, em tự mặc.” Cô đỏ mặt lấp bắp lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn kiên định, Hà Mặc Dương vẫn cầm quần áo như trước, không có chút ý định rời đi, cô thò đầu ra trừng mắt với anh, anh ung dung thoải mái, áo ngủ trong tay càng lúc càng gần.

An Mộc bọc chăn lui về phía sau, sự phòng bị trong đáy mắt lại hiện ra bên ngoài.

“Mục Mục, xuống nhanh một chút.”

Cuối cùng, anh thỏa hiệp, bước ra khỏi phòng ngủ, cho đến khi tiếng đóng cửa truyền đến, An Mộc mới dám ngồi dậy mặc quần áo, chiếc áo sơ mi trắng ten màu trắng, khi cài nút tay có hơi run rẩy vài cái, lúc đánh răng nhìn qua gương, thấy trên cổ của cô gái trong đó đầy những dấu hôn, An Mộc không khỏi hoảng hốt, thiếu chút nữa ném cái ly súc miệng, đầu ngón tay lướt nhẹ qua những dấu hôn li ti, tay run lên, dường như hơi ấm của anh vẫn còn lưu lại trên đó.

Khi xuống lầu, anh đã ngồi ở bàn ăn, trên người mặc một bộ đồ ở nhà màu đen, có vẻ nhưng không phải kiểu dáng để đến công ty, ngón tay thon dài đang cầm đôi đũa ngà voi, cháo trắng trước mặt tỏa ra hơi nóng nghi ngút, người hầu kéo ghế ra, An Mộc ngồi xuống nhận lấy chén cháo mà anh đưa, đưa lên cái miệng nhỏ để ăn, đưa leo muối rất hợp với khẩu vị của cô, sau khi An Mộc ăn hết chén này lại thêm một chén nữa.

“Hôm nay không đi làm?”

Hà Mặc Dương có phần vừa mừng vừa lo, tưởng rằng sau khi cư xử cứng rắn với cô vào tối qua, hôm nay cô căn bản là sẽ không nói chuyện với anh, huống chi lại tận mắt thấy sự đề phòng trong đáy mắt cô, anh lại càng củng cố suy nghĩ đó, đang nghĩ xem phải làm thế nào để hóa giải thì cô lại hỏi anh hôm nay có đi làm hay không.

“Không, ở nhà với em.”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng hơn thường ngày, cố gắng che giấu sự cứng rắn bên trong, An Mộc đặt chén xuống, ngẩng đầu nhìn khóe miệng của người đàn ông khẽ nhíu lên ở đối diện, nếu hàng ngày khuôn mặt không u ám, anh quả thật là rất đẹp trai.

Hôm nay, Hà Mặc Dương thật sự ở nhà, An Mộc cũng cố tình không đi làm, người hầu trong nhà bận rộn quét dọn vệ sinh, trồng hoa, xới đất, tưới nước, cô chỉ có thể chống cằm ngồi xem, cô không thích cuộc sống như vậy, cực kỳ không thích, giống như chim bị nhốt trong lồng, cực kỳ khao khát muốn bay đi.

“Cô An, cậu Hà đến.”

“Cô An, câu chủ bảo cô sau khi tan tâm thì trực tiếp về nhà, đừng dừng lại ở bên ngoài.”

An Mục ngهنهن hợng, chẳng qua chỉ muốn đi cửa hàng mùa đông mua vài đôi găng tay thôi mà.

“Tôi sẽ nói với anh ấy, dừng xe.”

Tài xế thấy cô nghiêm nghị, không thể không dừng xe, vệ sĩ cùng đi với cô vào bên trong.

Trong tủ kính của cửa hàng có trưng bày mấy mẫu găng tay mới nhất năm nay, găng tay bằng da có viền một lớp lông trắng ở cổ tay, An Mục rất thích, gọi người bán đến lấy ra xem thử.

“Người ngón tay của cô thon dài, mang vào nhìn rất đẹp, hơn nữa lớp lông cừu ở cổ tay rất tinh tế, thoát nhìn rất đẳng cấp.”

Quả thật, An Mục rất thích lớp lông trắng ở cổ tay kia, sờ vào có cảm giác cực kỳ thoải mái, kiểu dáng rất tron bóng, cho dù mang găng tay vào, tay cô vẫn nhỏ nhắn như trước.

“Gói lại giúp tôi.”

An Mục lấy ví ra đúng lúc nhìn thấy bên trong một tủ kính khác có trưng một đôi găng tay da màu đen cho nam, bỗng nhiên nhớ đến bàn tay của người đàn ông đó từ trước đến nay luôn lạnh lẽo vào mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chuyển ngữ: nhoclubu

Hôm nay Hà Mặc Dương về nhà rất sớm, tạm thời từ chối một bữa tiệc, khi tài xế lái xe vào nhà thì bên ngoài trời vẫn đang mưa rả rích.

An Mục cởi áo khoác từ trên lầu đi xuống, anh cầm theo túi công văn từ ngoài cửa bước vào, gió lùa dưới chân, toàn thân lạnh băng, khí lạnh của cơ thể còn muốn thấp hơn nhiệt độ không khí vài độ, người hầu tiến lên trước nhận áo và túi công văn, mặc dù An Mục tò mò tại sao hôm nay anh lại về sớm như vậy, nhưng cũng không hỏi.

“Mục Mục, tại sao không mặc áo vào.”

“Không phải anh cũng cởi ra sao.”

Tuy có ý tứ đối nghịch ở bên trong, nhưng đúng là lời nói thật lòng, huống hồ trong nhà có mở hệ thống sưởi.

“Đừng đứng đó, đến ăn cơm đi.”

Hà Mặc Dương chậm rãi thả lỏng thần kinh căng thẳng, bước vài bước thật lớn rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

Bầu không khí trên bàn cơm rất lạnh, chỉ có âm thanh ăn cơm, An Mục không thích ăn cá, Hà Mặc Dương cố tình lấy bụng cá ra rồi gấp cá bỏ vào chén của cô: “Mục Mục, ăn nhiều một chút.”

An Mục không lên tiếng, gấp cá bỏ lại trong đĩa, sắc mặt Hà Mặc Dương thoáng trầm xuống, siết chặt đôi đũa.

“Canh gà ác hầm lửa nhỏ rất ngon, uống một ít đi.” An Mục lấy chén của anh qua, mức đầy một chén canh đưa cho anh, cái chén bên cạnh tỏa ra một luồng khói trắng, xông lên mặt anh, sắc mặt trầm xuống của Hà Mặc Dương thoáng chuyển biến tốt, cũng không cầm lấy thìa, trực tiếp bung chén lên uống.

“Chậm một chút, coi chừng nóng.”

An Mục không biết vì sao mình lại cố ý lấy lòng anh, chỉ cảm thấy đầu óc thật hỗn loạn, uống xong chén canh liền vội vàng trốn lên lầu.

Hà Mặc Dương nhìn theo bóng dáng cô rồi đi, lại mức thêm cho mình một chén canh nữa.

Nhất định đầu óc bị dần dần rồi mới có thể mua găng tay cho anh, hai đôi găng tay một đen một trắng lắg lắg nằm trong chiếc hộp nhung màu lam, như là hai tay đang nắm chặt lấy nhau.

“Mục Mục.”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nói của anh, An Mục vội vàng đóng nắp hộp lại, tiện tay cầm lấy cuốn tạp chí trên bàn trà mở ra, tâm tư không may thay đổi theo tiếng bước chân khi anh càng lúc càng đến gần.

“Mục Mục thích tư thế này.” Giọng nói trầm thấp nổ tung ở bên tai, ném tạp chí sang một bên như củ khoai lang nóng bỏng tay, mặt An Mục đỏ như trứng tôm, hình ảnh đủ loại tư thế cơ thể vừa rồi ở trong tạp chí vẫn còn chuyển động trong đầu, cúi gầm mặt xuống, mặt rất đỏ.

Hà Mặc Dương nhặt cuốn tạp chí bị cô ném ở dưới chân, lần nữa mở ra đặt trên đầu gối nghiên cứu, trong miệng còn lẩm bẩm, một khắc An Mục cũng ngồi không yên, hận không thể che chắn hết tất cả âm thanh của anh, chỉ cảm thấy khuôn mặt khó chịu như bị đốt nóng, mà tầm mắt của anh lại một mực đem cô hòa tan.

Tầng hắng một tiếng, đứng lên đi vào phòng tắm, chỉ một lát bên trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Hà Mặc Dương đóng cuốn tạp chí lại, tầm mắt dừng lại ở chiếc hộp trên bàn trà.

Hà Mặc Dương của trước kia là ông cụ non, lạnh lùng, cô độc và kiêu ngạo, khi còn trẻ trên mặt đã xuất hiện những biểu cảm của người có tuổi, mà hiện giờ, Hà Mặc Dương của 6 năm sau, lại càng phát huy sự lạnh lùng, cô độc và kiêu ngạo ấy đến cùng, An Mục tình tứ hồi tưởng lại mấy ngày nay ở bên cạnh anh, số lần mà anh cười chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chẳng lẽ đây chính là liệt cơ mặt trong truyền thuyết.

Rõ ràng trước kia anh không phải như vậy.

Kỳ cọ một hồi đi ra ngoài, thấy anh vẫn còn ngồi ở chỗ đó, tạp chí trong tay đã đóng lại, anh từ từ nhắm hai mắt lại tựa vào lưng ghế sofa, ngọn đèn phát ra ánh sáng vàng nhạt rọi vào trên mặt, làm tăng thêm vài phần mệt mỏi, chiếc áo sơ mi màu đen cời bỏ ba nút ở trước ngực, lộ ra cơ ngực màu lúa mạch, cô suy nghĩ một chút, đi qua đó đẩy đẩy anh: “Đi tắm đi.”

Lần nữa, trong phòng tắm lại vang lên tiếng nước, An Mục thừa dịp khi anh đang tắm, cầm chiếc hộp bỏ vào trong phòng để quần áo, lúc mở ra bên trong chỉ còn lại đôi găng tay màu trắng, đôi màu đen kia sớm chẳng nhìn thấy bóng dáng.

Trong nháy mắt, An Mục kinh ngạc, nhanh chóng ngậm miệng lại, đóng nắp hộp.

“Tổng giám đốc Hà, các ông Hà đang đợi ở phòng khách dưới lầu, nói không gặp được anh sẽ không đi.” Thư ký nom nớp lo sợ báo cáo lại, cô cũng là bất đắc dĩ, các ông Hà này nói thế nào cũng là hoàng thân quốc thích, thư ký như cô nào dám ngăn cản.

Ngón tay cái vẽ một số 8 rất nhỏ ở trong không khí, chứng tỏ trong lòng tổng giám đốc Hà rất không thích, thư ký biết điều lui ra phía sau.

“Để bọn họ vào.”

Phòng làm việc to lớn yên tĩnh như vậy, bởi vì ba người đàn ông mà trở nên ồ ồ, đầu mắt của Hà Mặc Dương không biết rơi vào nơi nào, lờ mờ vào chiếc ghế làm việc rộng lớn mềm mại.

Lão Đại- Hà Mặc Giang bỗng nhiên không lên tiếng, vẻ mặt biến hóa khó lường nhìn chằm chằm vào người em họ nhỏ hơn hẳn vài tuổi, rõ ràng tuổi không lớn, khí thế khiếp người trên con người đó lại áp đảo hẳn như thường, rõ ràng hẳn mới là người kế thừa của gia tộc, người cầm quyền tương lai của Hà Thị.

Lão Nhị- Hà Mặc Tiến, nổi tiếng ăn chơi ở thành phố B, ý vào nhà họ Hà từng có bối cảnh hắc đạo, ở trong vòng lẩn quẩn không cái nào là không làm, chơi gái, hút hàng trắng, bán ma túy, chẳng qua là Hà Mặc Dương nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần không chọc ra chuyện lớn, đều để mặc hẳn.

Lão Tam- Hà Mặc Khang là lớn tuổi nhất, lại cưới một người vợ không biết an phận, suốt ngày khuyến khích tranh giành tài sản, ông vừa mới bệnh chết liền âm ỷ đòi chia gia tài.

Hà Mặc Dương đốt một điếu thuốc có hơi đậm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm nhìn ở tầng cao nhất vô cùng tốt, đám mây phía chân trời làm như giờ tay ra là có thể chạm tới, nhưng khi duỗi tay ra lại phát hiện khoảng cách của họ lại kém nhau vài năm ánh sáng.

Giống như tư tưởng của họ.

Hà Mặc Dương xuất thần, ba anh em Hà Mặc Giang hồi lâu không thấy anh có động tĩnh gì, dần dần không kiểm chế được, hôm nay đến chính là vì cổ phần công ty Hà Thị, hiện giờ bọn họ đều ở ngoài Hà Thị, ngay cả một nhân viên chính thức cũng không phải, càng khỏi phải bàn đến chuyện tương lai được chia hoa hồng cuối năm với Hà Thị.

“Lão Ngũ, không nên nói nhiều lời thừa thãi, chỉ một câu, cho hay không cho?” Hà Mặc Giang là Lão Đại, đại diện phát biểu.

Hà Mặc Dương từ từ phản ứng lại, xoay người, ánh mắt sắc bén chọc thẳng về trước, toàn thân Hà Mặc Giang cứng đờ, lượng hô hấp không đủ.

Dập thuốc, “Nếu tôi nói là không cho.”

“Lão Ngũ, mày đừng khinh người quá đáng, mày độc chiếm Hà Thị, chẳng qua chúng tao chỉ muốn một ít cổ phần công ty.” Lão Nhị- Hà Mặc Tiến

thiếu kiên nhẫn, bị lão Tam- Hà Mặc Khang kéo xuống

“Lão Ngũ, không phải anh Ba nói cậu đâu, tuy rằng trước khi ông nội qua đời đã giao Hà Thị lại cho cậu, nhưng không có nói là không để cổ phần công ty lại cho chúng tôi, rốt cuộc thì chúng tôi vẫn là con cháu của họ Hà mà.” Hà Mặc Khang muốn mượn danh của ông nội ra để nâng cao tác dụng, dù sao lão Ngũ cũng nghe lời ông nội nhất, không ngờ rằng lại đứng lúc giảm lên quả mìn của anh.

Khỏe miệng Hà Mặc Dương cong lên, rất nhanh thu hồi lại, vẻ mặt không chút thay đổi, thông thả bước đến trước cửa sổ sát đất, ánh sáng sau lưng anh khiến anh như ẩn trong ánh mặt trời, nhân nhật thật sâu không thấy rõ biểu cảm, chỉ cảm thấy bí hiểm đến nỗi khó có thể nắm bắt được.

Hà Mặc Giang đứng ngồi không yên: “Lão Ngũ, nếu như cậu không cho, đừng trách các anh đây sẽ cho cậu thêm phiền phức.”

Hà Mặc Dương là ai, lúc khó chịu thì sùng cũng có thể để lên ót của đối phương, sẽ đem chút uy hiếp buồn cười ấy nhìn ở đây mắt sao, cười, ý cười chưa vào đáy mắt đã rất nhanh thu lại.

“Thêm phiền phức, thật sự là có chút chờ mong.” Thủ đoạn của Hà Mặc Dương luôn luôn tàn nhẫn đến cực điểm, loại người như thế đối ác với người khác thì mình phải đối lại ác hơn, sắc mặt Hà Mặc Giang đông lại, trên trán chậm rãi chảy mồ hôi.

Hà Mặc Tiến vừa nghe, lửa nóng bốc lên, đứng dậy, một cước đá văng khay trà trước mặt, mảnh vụn thủy tinh vỡ đầy trên sàn, thậm chí có một ít rơi trên giày da của Hà Mặc Dương rồi lại rút xuống sàn, thư ký ở bên ngoài nghe tiếng động sợ đến nỗi lập tức gọi điện thoại cho báo an.

“Lão Ngũ, chưa biết ai thắng ai, vẫn là ẩn số, đừng để cho bố mày đây phải buồn quá sớm.”

Từ lần chia tay tại buổi tiệc sinh nhật ở nhà họ Viên, nửa tháng Trịnh Tu Hàm không nhìn thấy An Mục, một là Hà Mặc Dương giữ cô bên người quá chặt, hai là bận rộn với việc ứng phó với nội bộ công ty.

An Mục hết giờ làm, xa xa trông thấy trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Hà Mặc Dương là Hà Dĩ, Hà Vi từ trên xe bước xuống, mặc dù An Mục cảm thấy nghi ngờ nhưng vẫn bước thẳng đến chỗ bọn họ.

Khi băng qua đường thì trông thấy một người trong cửa kính xe, bước chân đột nhiên dừng lại, gật đầu chào.

Hà Dĩ lái xe, hai người họ từ nhỏ đã đi theo Hà Mặc Dương, cũng nhiễm thói quen giống nhau, rất trầm mặc ít nói, trừ khi cô đặt câu hỏi, nếu không cũng không mở miệng.

“Đưa tôi đến tiệm tóc.”

Đầu ngón tay của An Mục quấn sợi tóc của mình, vuốt mấy cái, cô dùng tay kéo đứt ra từng đoạn.

Hà Vi xin chỉ thị xong, sau khi lấy được câu trả lời mới cho xe quẹo vào một tòa nhà cao.

“Khỏi cần đi theo tôi.”

Cô yêu cầu phòng riêng, chỉ định nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng nhất ở đây, chỉ để cắt tóc cho cô.

Khuôn mặt Hà Vi lộ vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp, cùng với Hà Dĩ ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, gương mặt lạnh băng như đám mây “người lạ chớ đến gần”, cũng không ai dám tiến đến hỏi han, An Mục vào phòng để thợ cắt tóc gội sạch tóc của cô trước, tóc của cô rất dài, phân tán thẳng xuống dưới thắt lưng, óng mượt đen bóng.

“Cô ơi, tóc của cô thật là đẹp, nhất định là chăm sóc rất cẩn thận.”

An Mục “ừ” một tiếng xem như trả lời, tóc của cô hơn phân nửa là được di truyền từ mẹ, khi bận rộn thì chỉ qua loa dùng một ít dầu gội, ngay cả dầu xả cơ bản nhất cũng không dùng, càng khỏi bàn đến việc cẩn thận chăm sóc.

6 năm trước, cô đã từng đi cùng với Hà Mặc Dương đến đây, ngoại trừ một cửa ra vào, bên cạnh còn có một lối đi bí mật, đoán chừng bản thân Hà Mặc Dương cũng không biết.

Khi Trịnh Tu Hàm đi vào thì thợ cắt tóc cũng vừa mới cắt tỉa tóc xong, tóc mềm mại rủ xuống vai, làm tăng thêm vẻ cười yếu ớt trên khuôn mặt trắng nõn, An Mục nhìn bóng dáng của anh trong gương thì ý cười càng sâu.

“Tiểu Mục, muốn gặp em thật không dễ dàng.”

An Mục từ ghế ngồi đứng lên, mục đích cô đến đây chính là vì gặp anh ta, chuyện xảy ra năm đó làm cho lòng cô còn sợ hãi, thật sự là không dám để Hà Mặc Dương biết, không thể không ra hạ sách này.

“Anh cũng đừng chế nhạo.”

Nụ cười của Trịnh Tu Hàm thật sự như ánh mặt trời, cho dù trên người mặc một bộ tây trang chính thống, nhưng vẫn như trước không thể che giấu được

ánh sáng, tựa như 6 năm không hề trôi qua, họ quen nhau cũng bởi vì nụ cười của anh, như ánh mặt trời chói chang, chiếu thẳng vào đáy lòng mù mịt của cô mà không hề báo trước, mới có thể không ngần ngại mà đi theo anh.

Bây giờ nhớ lại, lúc đó An Mịch đã phải tuyệt vọng đến nhường nào!

Khuôn mặt Trịnh Tu Hàm lộ vẻ khổ sở: “Tiểu Mịch, nếu em không muốn như bây giờ, anh sẽ giúp em.”

An Mịch kinh hãi, ánh mắt anh sáng ngời, bàn tay đè lên vai cô vẫn đang dùng sức, một câu nói kia lại không giống như nói đùa.

Tự nhiên lấy tay anh ra: “Trịnh Tu Hàm, cảm ơn anh, em nghĩ cuối cùng cũng sẽ có một ngày em tự mình thoát ra.” Vốn là chuyện giữa cô và Hà Mặc Dương, nếu liên lụy đến Trịnh Tu Hàm, không dám bảo đảm Hà Mặc Dương sẽ không nổi giận, cô rất hiểu tính tình của anh.

“Tiểu Mịch, năm đó anh không có thể lực, nhưng hôm nay anh. . . .” Anh phẫn chấn hẳn lên.

“Đừng nói nữa, chúng ta hãy nói chuyện khác đi.”

Lời của Trịnh Tu Hàm bị nghẹn lại trong cổ họng, vẻ mặt thật lâu mới thả lỏng.

Không dám nói chuyện lâu sợ Hà Dĩ, Hà Vi sinh nghi, khi nhìn thấy bóng dáng của Trịnh Tu Hàm biến mất ở cửa, An Mịch soi gương sửa sang lại tóc một lần nữa, cô gái trong gương có chiếc cằm nhọn, hai gò má nhuộm sắc hồng, An Mịch thờ dãi một tiếng, xoay người.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Tìm được chưa?”

“Xin lỗi, đã phát ra thông báo khẩn rồi, một khi có tin tức. . .”

Hà Vi bị người đàn ông đá một cước nằm dài trên mặt đất, trước mắt choáng váng, hồi lâu cũng không tỉnh táo bò dậy được, sắc mặt Hà Dĩ căng thẳng, cúi đầu đứng ở một bên, chủ động tiến lên.

“Tiếp tục tìm, nếu như không tìm thấy cô ấy, các người cũng bị chôn theo.”

Người đàn ông âm trầm quát lớn, Hà Vi ở trên đất toàn thân run lên, ôm ngực được Hà Dĩ đỡ ra ngoài.

An Mịch mất tích kỳ trong tiệm tóc, khi Hà Mặc Dương nhận được tin thì gân xanh nổi lên toàn thân, một quyền đâm vào trên thủy tinh, nghĩ đến chuyện cô lại lần nữa ra đi không từ giả, nghĩ đến lần này bắt cô lại, cho dù là khóa dây xích cũng phải trói chặt cô, trải qua vài giờ tìm kiếm, trong lòng càng cảm thấy không yên, với bản lĩnh của cô, dưới tình huống không ai trợ giúp sẽ không có khả năng trốn sạch sẽ như vậy, chỉ còn lại một khả năng, chính là cô bị người khác ép buộc dẫn đi.

Người này là ai, tận đáy lòng của Hà Mặc Dương đã sớm có câu trả lời.

Phong tỏa một đêm để lùng sục nhưng không có đầu mối, người kia ắt phải hiểu rõ hành động và cách thức tìm kiếm của anh, ngoại trừ người của họ Hà thì còn ai vào đây nữa.

Rạng sáng 6 giờ, điện thoại vang lên.

An Mịch bị lạnh nên tỉnh lại, mặt đất ẩm ướt lạnh băng, toàn thân cô bị trói chặt ném lên nước bẩn, quần áo trên người còn có dấu vết ướt sũng, băng dán ngoài miệng làm cho cô nói không ra tiếng, chỉ có thể nhìn xung quanh căn phòng trống rỗng không có vật gì, ngoại trừ chiếc cổng sắt to đầy bụi bặm rỉ sét ở trước mặt, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Bất lực, sợ hãi thoáng đổ ập vào đầu, giờ khắc này, trước nay chưa từng nghĩ đến anh, thậm chí cô không biết tại sao chính mình lại bị bắt cóc đến đây, nhưng phải khẳng định một chút, chuyện này nhất định có liên quan đến anh, trong xã hội, Hà Mặc Dương vốn có lực uy hiếp đồng thời cũng khiến anh gây thù chuốc oán rất nhiều, mà cô lại bất hạnh trở thành quân cờ để uy hiếp anh.

Không biết là nên vui hay nên buồn.

Đáng xấu hổ nhất chính là phát hiện ra bản thân còn có chút mong chờ phản ứng của anh, sẽ vì cô mà hy sinh hay không, vừa nhắm mắt lại, cửa sắt bị mở ra, người đàn ông tiến vào không nói câu nào, thô lỗ kéo cô đi ra ngoài.

Nền đất xi măng gồ ghề, mạnh vụn ăn mòn đáy quần, lại bị ném xuống đất, chỉ cảm thấy sau lưng đau rát, cắt đứt dây thần kinh, đáy mắt đọng đầy nước, kiềm chế không để chảy ra, bốn phía trống trải, tràn ngập mùi thuốc hóa học gay mũi, cô cuộn tròn cơ thể lại nằm trên mặt đất lạnh băng, nhìn thấy cửa lớn mở ra.

“Đại ca, lấy được đồ rồi, cô gái này xử lý thế nào?”

Đang hy vọng nhưng khi nhìn thấy người đến thì lại một lần nữa tan biến, Hà Mặc Tiến, lão Nhị của họ Hà, diện mạo xấu xa phát sinh chán ghét, năm đó khi cô vẫn còn là người hầu của Hà Mặc Dương đã gặp qua hắn, bởi vì nói năng bần thiêu với cô nên bị Hà Mặc Dương không thèm để ý đến tình cảm mà dạy cho một bài học, hiện giờ lại bị rơi vào tay hắn, An Mục yên lặng định liệu trường hợp xấu nhất.

“6 năm không gặp, cô hai họ An trái lại càng lớn càng xinh đẹp, khó trách lão Ngũ nhà tôi lại muốn mỹ nhân mà không cần giang sơn, thấy không, giấy chứng nhận chuyển nhượng cổ phần công ty, từ nay về sau, nó sẽ trắng tay, chỉ bằng suy tính cân nhắc đi theo tôi, tôi bảo đảm so với nó —— sẽ làm cho em thích hơn nhiều.”

“Sao nào?”

An Mục trừng mắt với hắn, lui người về sau để tránh, tay hắn vô cùng dơ bẩn.

Về mặt của hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ai da, tôi quên, em đâu có nói được.”

Miếng băng dán trên miệng bị hắn kéo xuống, vẻ mặt cảm thụ của Hà Mặc Tiến khóa chặt trên ngực đang hô hấp phập phồng của cô, áo khoác bị hắn xé rách, lộ ra áo lót rất mỏng ở bên trong, chiếc áo lót màu đen bó sát người, quần quanh thân hình tuyệt đẹp của cô, An Mục lạnh run nhắm mắt tuyệt vọng, bên tai là tiếng cười của bọn đàn ông, từng tiếng cắt tim của cô.

“Đại ca, đại ca xem cô gái này khóc kìa.”

Hà Mặc Tiến chợt nóng nảy, bạt tay giáng xuống, ánh mắt nghiêm khắc, một cái tát rơi vào trên mặt An Mục: “Khóc cái gì mà khóc, có thể để cho lão Ngũ nhà tao cỡi lên, bỏ mày không thể cỡi sao, giả bộ thanh cao gì chứ, không tin mày đi hỏi xem, trước kia chúng tao vẫn thường đổi phụ nữ cho nhau để chơi đùa.”

Lời lẽ ô uế, bàn tay dơ bẩn, tất cả tất cả đều bức cô đến đường cùng, không biết dừng khí ở đâu, cô nâng hai chân bị trói lên đá vào người của Hà Mặc Tiến đang ngồi xồm trước mặt, hắn không đề phòng nên bị ngã ngửa ra sau té xuống đất, ánh mắt tức giận thay đổi nhanh chóng, ngay sau đó chính là một trận đấm đá.

“Con đàn bà thôi, chẳng qua chỉ là một đứa con hoang bần thiêu, bỏ mày chơi mày là phúc đức mấy đời nhà mày, thật mất hứng, thương cho tội mày đó.”

Hà Mặc Tiến bắt đầu nghiền thuốc, đốt thuốc bắt chéo chân ngồi trên ghế, nhìn cô bị thuộc hạ của mình đặt ở dưới thân, oán giận trong lòng vui đi không ít, Hà Mặc Dương, không phải mày lợi hại đâu, lần này không những bỏ mày phải hủy hoại mày, ngay cả phụ nữ của mày nhất định cũng phải chết, chơi đùa đến rách nát, hít được hai ngụm khói, Hà Mặc Tiến chán ghét ném đi, dùng mũi chân dí tắt.

Hà Vi, Hà Dĩ theo Hà Mặc Dương nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy anh bắt lực lại u ám như hận không thể hủy diệt cả thế giới như bây giờ, luồng khí bóng tối quanh thân ngoài trừ tự nhiên sinh ra sợ hãi, còn có năng lượng tích tụ lại để hủy diệt cả thế giới.

Cửa sắt bị đá văng ra, Hà Dĩ muốn đi vào trước để thám thính bị anh đẩy một phát lui về phía sau hai bước, có thể thấy được sức lực rất lớn.

Ánh nắng bỗng chốc chiếu vào kho hàng âm u, cũng bỗng chốc khiến anh có một ý niệm trong đầu, người phụ nữ mà anh không ngờ làm cô thấy tủi thân một chút nào lại bị bọn chúng đặt dưới thân, da thịt trên cơ thể kích thích thật sâu thần kinh của anh, tiếng súng vang lên, trên mặt An Mục nóng lên, máu tươi nóng hổi từ khuôn mặt chảy xuống, sợ hãi nhìn người đàn ông ở trên người đột nhiên mờ to mắt ra rồi từ từ ngã xuống, máu tươi vẫn tràn lan, thân thể của hắn ta chuyển dần cứng lại, nước mắt không ngừng chảy ra, chỉ mong từ hôm qua đến bây giờ là một giấc mộng.

Con cháu họ Hà từ nhỏ đã luyện bắn súng, Hà Mặc Tiến nhìn thấy tình hình không ổn, kéo An Mục ở trên mặt đất lên che chắn trước mặt, lấy súng chia vào huyết thái dương.

“Lão Ngũ, tốt nhất là kêu bọn chúng ra ngoài, bằng không, tao không thể bảo đảm súng này có thể bị cướp cò làm người phụ nữ của mày bị thương hay không.”

Về mặt Hà Mặc Dương biến hóa khó lường, không chút chậm trễ vung tay lên ý bảo Hà Vi, Hà Dĩ mang theo thuộc hạ lui ra ngoài, cửa sắt lớn đóng lại, ngăn cách với ánh mặt trời.

“Ném khẩu súng qua đây.”

Hà Mặc Dương nghe theo, ném khẩu súng trong tay xuống đất, trái tim An Mục phút chốc đập loạn kịch liệt.

“Ha ha~~ Hà Mặc Dương, mày cũng có hôm nay, xem ra người phụ nữ này thật đúng là đập lên điểm yếu của mày, các anh em, mùi vị thế nào vậy?” Hà Mặc Tiến tà ác ở trước mặt Hà Mặc Dương le lưỡi liếm vành tai nhỏ nhắn đáng yêu của An Mục.

Vừa nãy có ý đồ cưỡng bức cô đã chết một tên, còn lại một tên, sợ hãi rụt rè đứng bên cạnh Hà Mặc Tiến.

“Cái thứ không có tiền đồ, qua đây cho tao.”

Súng dí trên đầu, An Mục không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn thuộc hạ của hắn qua đây cầm lấy súng.

Hà Mặc Tiến mang đến không nhiều thuộc hạ, nếu nói sống mái với nhau căn bản không phải là đối thủ của Hà Mặc Dương, chỉ ý lại vào nơi cô mới có thể muốn làm gì thì làm, Hà Mặc Dương như vậy khiến cô nhìn không thấu, sống chết bất quá chỉ cách nhau một chút.

Cô chưa nhìn rõ anh ra tay thế nào, thân thể của Hà Mặc Tiến ở phía sau run lên, nắm thủ hạ của hắn ở trước mặt cũng ngã xuống, cô không chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể mình mà rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo.

Đây chỉ là một giấc mộng, cảnh tượng trong mộng chân thật đến nỗi đau đớn tột cùng, An Mục không thể thoát khỏi cõi mộng, chỉ đành hét lên nước nỏ, một tiếng hét thật thảm thiết.

“Bác sĩ, thuốc an thần.”

Tiếng nước nỏ của người nằm trên giường từ từ nhỏ lại, cuối cùng biến mất không thấy gì, sắc mặt Hà Mặc Dương mệt mỏi tựa vào bên giường, trở về 3 ngày, cô rơi vào cơn mê mệt vẫn chưa tỉnh lại, hết lần này tới lần khác cứ khóc thút thít, la hét, ngoại trừ anh bảo bác sĩ tiêm thuốc an thần thì không còn cách nào khác.

Cẩn thận nắm lấy bàn tay bị thương của cô, nhẹ nhàng đặt lên môi, lẩm bẩm cầu xin ông trời để cho cô sớm ngày tỉnh lại.

Tất cả đều là lỗi của anh, tự tin cho rằng sau khi đưa Hà Vi, Hà Dĩ đến bên cạnh cô thì có thể đảm bảo an toàn cho cô, lại khiến Hà Mặc Tiến thừa cơ như vậy.

“Thưa anh, đã chặn người lại rồi.” Hà Vi đẩy cửa, đứng ở trước cửa thấp giọng báo cáo, Hà Mặc Dương đặt bàn tay nhỏ nhắn của cô vào trong chăn một cách cẩn thận xong, khẽ hôn lên trán cô: “Bảo người hầu lên đây chăm sóc thật tốt, có chuyện gì lập tức báo cho tôi biết.”

Lúc Hà Mặc Tiến đưa ra chuyện bắt cóc, Hà Mặc Giang liền không tán thành cả hai tay, hắn rất hiểu tính tình của lão Ngũ, lúc nóng nảy thì gặp thần giết thần, huống chi còn không phải là anh em cùng mẹ, chẳng qua là dựa vào mấy câu nói của ông nội để lại, con cháu họ Hà không được tự giết hại lẫn nhau, chỉ điểm ấy căn bản là anh không để vào mắt, từ xưa đến nay không thích bị khống chế, bị Hà Mặc Tiến nói khích vài ba câu, cổ phần của công ty Hà Thị vốn nên có một phần của hắn.

Thành thật mà nói chuyện giết người phóng hỏa tuy là Hà Mặc Khang cũng có làm, nhưng không dám làm trên đầu của lão Ngũ, vừa định trở về nhà mừng vợ của mình một trận, đàn ông sợ nhất là hàng ngày bị vợ mình mắng là đồ vô dụng, cần rảnh theo lão Nhị.

Khi tin tức lão Nhị bị lão Ngũ tận diệt truyền đến, bọn họ đang ngồi trong phòng mặc sức tưởng tượng về tương lai, sợ hãi thu dọn hành lý chuẩn bị ra nước ngoài ngay trong ngày.

Trong hội quán ngầm của họ Hà, những người đàn ông cao to mặc âu phục đen xếp thành hai hàng chỉnh tề ngoài cửa lớn, khi cửa lớn mở ra, đôi chân dài của Hà Mặc Dương từ từ rảo bước tiến vào, ngồi trên ghế cao, nhìn những người anh em họ không bằng con kiến ở bên dưới, quỳ trên đất từng tiếng đau khổ cầu xin anh, anh còn tưởng rằng chuyện ngày đó uy hiếp anh ở văn phòng chưa từng xảy ra, và Mục Mục của anh cũng không bị bắt cóc, vẫn bình an đứng bên cạnh anh.

Hà Vi, Hà Dĩ nhận được ánh mắt ra hiệu, từng người một bị ấn quỳ rạp xuống đất.

“Các anh đã thấy kết cục của Hà Mặc Tiến chưa?”

Tiếng nói trầm thấp u ám từ ghế trên truyền đến, như một con dao nhỏ dính chất kịch độc rạch vào ngực, thân thể của Hà Mặc Khang run rẩy, liều mạng thoát khỏi Hà Vi, bò lên phía trước nắm lấy ống quần của Hà Mặc Dương, nói năng lộn xộn: “Lão Ngũ, anh Ba biết sai rồi, nể mặt ông nội mà buông tha cho bọn anh đi, cổ phần công ty Hà Thị bọn anh đều không muốn, đều là của một mình cậu, nếu như cậu chưa hài lòng, anh lập tức dẫn theo chị Ba của cậu rời khỏi thành phố B, không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa, buông tha cho anh Ba lần này đi.” Tiếng cúi lạy vang lên.

Hà Mặc Dương cúi đầu nhìn ống quần tây bị kéo, chau mày.

Hà Vi liền tiến lên gỡ ra, một cước đạp hắn dưới chân, khuôn mặt dán trên mặt đất.

Lấy tay phui nếp nhăn: “Thật sự là làm phiền anh Ba đã nhớ ông nội như vậy, chỉ bằng tôi tiễn anh đi gặp ông.” Giọng điệu lạnh lẽo không ngừng tăng lên, một người đàn ông như Hà Mặc Khang, vừa nghe đến những lời này thì không khống chế được tiểu tiện, tè ra quần của chính mình, xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt Hà Vi khó chịu, do dự buông ra, đứng ở bên cạnh.

Hà Mặc Giang nhìn thấy dáng vẻ chật vật của lão Tam, đột nhiên cười sảng sặc, tiếng cười hùng hồn quanh quẩn trong căn phòng trống rỗng, lúc bé đã từng là anh em cùng chung một phe chen chung một giường, hiện giờ lại ra nông nỗi này, chỉ có thể nói là quyền thế hại người quá mức, tất cả bọn họ đều bị vây chặt: “Lão Ngũ, lần này là bọn anh làm sai rồi, xin cậu giơ cao đánh khẽ một lần, sau này... bọn anh sẽ không xuất hiện ở thành phố B nữa.”

Chương 12

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Mẹ...Mẹ...” Hà Mặc Dương gắt gao ôm cô vào lòng, cái tên thoát ra từ trong miệng của cô đánh vào ngực anh, “Mục Mục, tỉnh lại nhìn anh có được không?”

Nước mắt không tự giác nhẹ nhàng chảy ra, dưới ngọn đèn, lặng lẽ rải đầy giường.

Là ai đang nói chuyện, giọng nói trầm thấp đè nén cứ vang lên không ngừng, trở thành tia sáng duy nhất trong thế giới tăm tối của cô, An Mục cứ đi theo hướng của âm thanh đó, chột bùng tỉnh.

Không thích ứng được với ánh đèn chói mắt ở trên đầu lại nhắm mắt, sau khi trải qua vài lần đấu tranh để thích ứng mới chậm rãi mở mắt ra, xung quanh là một mảnh im lặng, nhưng cơ thể cứng nhắc lại vô cùng đau đớn, An Mục cẩn thận quay đầu thì một khuôn mặt điển trai đầy mệt mỏi lọt vào trong tầm mắt, trên cằm lún phún râu, hốc mắt sâu hoắm đỏ rực, không biết đã bao nhiêu đêm không ngủ.

Trước khi hôn mê, màn chắn động lòng người kia cứ ở lơ lửng trong đầu cô, xoay tròn, nhìn không thấu được Hà Mặc Dương, Hà Mặc Dương vì cô mà nhượng bộ đến bước này, Hà Mặc Dương nhẫn tâm tàn bạo, đầu mới chính là con người thật của anh.

Một động tác nhỏ cũng khiến Hà Mặc Dương bùng tỉnh khỏi giấc ngủ không sâu, đôi mắt tối đen thoáng hiện lên đủ loại kinh ngạc vui mừng, rồi thần nhiên thu lại, đứng lên cúi người xuống khuôn mặt gầy gò của cô, khó có thể kìm nén được yêu thương.

“Mục Mục...” Giọng nói khàn khàn như âm thanh của máy thê kỷ, từng tiếng trầm thấp ở bên tai vang vọng, cũng như sợi tơ trói buộc lòng cô trong đó, hốc mắt của An Mục ướt đầm, nước mắt cứ thế không ngừng chảy xuống lặng lẽ, từ khóe mắt chảy xuống chiếc gối, ướt đầm một mảng lớn, vòng qua eo anh một cách cứng nhắc, đầu chôn trong lồng ngực của anh, như thể đem tất cả những tủi thân, hoảng sợ, bất lực toàn bộ theo nước mắt mà trút hết ra, Hà Mặc Dương không nói lời nào, ôm lấy cô để mặc cô khóc, cho đến khi cô khóc mệt rồi, nặng nề ngủ thiếp đi ở trong lòng anh.

Hà Mặc Dương nhìn xong, rón rén bước xuống giường, kéo chăn đắp lại, Hà Vi đã đứng ở ngoài cửa.

“Chuyện gì?”

Hà Mặc Dương nghe xong thì bước chân cũng chuyển hướng, bước nhanh vào thư phòng.

Hà Vi là một người thông minh ở họ Hà, lui xuống chấp hành.

An Mục tỉnh lại đã là ngày hôm sau, Hà Mặc Dương không hề đề cập đến sự việc ngày hôm đó, ánh mặt trời ở bên ngoài vừa đủ, tỉnh té trải đầy xuống mặt đất, anh ôm cô ngồi nép mình trong một mái đình nhỏ của vườn hoa phơi nắng, thời tiết đầu đông chưa lạnh lắm, ánh nắng ấm áp rọi lên người rất thoải mái, An Mục không có hứng thú lắm, có hơi uể oải, thật ra từ sau khi cô tỉnh dậy đều là như vậy, cái ký ức đó rất cuộc vẫn ảnh hưởng đến cô.

Hà Mặc Dương không nói câu nào nhìn cô trong đáy mắt, ôm chặt cô trên đùi, thích đặt cô ngồi lên đùi mình, vì tư thế này có thể ôm cả người cô vào lòng, giống hệt như ôm một đứa trẻ, lại cảm thấy như có được cô thêm một chút.

“Mục Mục, anh đưa em ra ngoài cho khuây khỏa nhé?”

Phi cơ đáp xuống thành phố A, An Mục dụi mắt tỉnh lại từ trong lòng anh, có lẽ sau khi đi giải khuây trở về thì bản thân sẽ dễ chịu một chút, nhưng khi chiếc xe sang trọng dừng trước một tiểu khu cũ nát, An Mục kinh ngạc vô cùng, biến mất quá nhanh, không nắm bắt kịp.

Hà Mặc Dương kéo cô về phía trước, kiểu dáng của tiểu khu cũ nát nàu ít nhất cũng phải qua mấy chục cái xuân hạ thu đông, bề mặt tường đầy vết tích loang lổ, mặt đường xi măng gồ ghề, suýt chút nữa An Mục té ngã vì dẫm vào trong một cái hố to.

“Mục Mục, nhìn xuống dưới chân.”

Hà Mặc Dương nói xong chợt đem cô ôm ngang lên, An Mục không kịp ngăn cản đã ở trên tay anh rồi, chỉ có thể vòng tay qua cô anh.

Đến nơi an toàn, Hà Mặc Dương thả cô xuống, dẫn đi vào bên trong, bên cạnh tiểu khu cũ nát, còn có một căn nhà nhỏ, mái ngói đen nhem của nóc nhà dưới gió tấp mưa sa đã bị vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, trước nhà có một chiếc giàn lờ mờ có thể nhìn thấy ngày xưa trên mặt treo đầy cây nho xanh tốt khi vào hè, bản thân lúc còn nhỏ không với tới, chỉ có thể chảy nước miếng đứng dưới giàn nho đợi mẹ hái cho cô... ..

An Mục tách khỏi Hà Mặc Dương từng bước tiến đến chạm vào giàn nho đã sớm mất đi trong trí nhớ, vuốt ve tới lui rất nhẹ, tại đây, chính là chỗ này,

lúc nhỏ khi kê ghế đầu cô đã bị té, cái trán đập vào trên đây.

Nhưng ký ức đã sớm mất đi, khoảnh khắc này lại trở nên sống động, tựa như những thước phim đang ở trước mắt, An Mục lướt qua giàn nho, nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ củ nát cả kính cũng không có, đang khẽ đu đưa trong gió, sau đó đập mạnh vào tường, lúc tiếng “loảng xoảng” phát ra, cũng là lúc đánh thức con người đang đắm chìm trong hồi ức.

An Mục đóng lại cửa sổ lại, xoay người đã thấy anh đứng dưới giàn nho, những ánh sáng nhỏ vụn xuyên qua giàn nho rọi lên trên người anh, khiến gương mặt loang lổ.

Chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình còn có thể quay về đây, bởi ký ức của một đứa trẻ 5 tuổi, làm sao có thể tìm về.

Hà Mặc Dương lấy chìa khóa mở cửa, căn nhà cũ đã lâu không ở nhưng lại không có hạt bụi nào, An Mục đi vào trong, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng hốt, vào giây phút này, từng mảnh ký ức hai của mười mấy năm trước lướt quanh người, dần tan biến.

Căn phòng nhỏ, lúc đi vào, Hà Mặc Dương không cẩn thận đụng đầu vào khung cửa, tiếng động rất lớn, An Mục quay lại thấy anh ôm đầu, vẻ mặt không tốt lắm, biểu cảm xem ra thật đáng yêu.

Cười ‘hì hì’ một tiếng, ‘Không cần thận chút nào.’

Bao lâu rồi không thấy được đáng về tươi cười của cô, Hà Mặc Dương cảm thấy lần đụng trúng này của mình thật đáng giá.

Phòng khách rất nhỏ, thông với phòng bếp, An Mục bước vào phòng ngủ, trong tủ kính vẫn còn bày con búp bê vải vàng vọt mà cô từng chơi, thiếu mất một cái miệng, có chút thâm thẫm nghiêng trong tủ kính không ai ngó ngang tới, cô đi qua đó nâng nó dậy, phòng ngủ rất nhỏ, dạo qua một vòng ngồi thì ở trước bàn viết, đối diện với giàn nho ngoài cửa sổ.

Dựa vào trí nhớ ngày xưa, cô kéo ngăn tủ ra, có một quyển nhật ký đã vàng nắng lạng lẽ ở bên trong, bên ngoài được bao lại bằng giấy bìa có màu sắc sặc sỡ, có thể thấy được lúc ấy mẹ đã vô cùng trân trọng, An Mục chần chừ, sau đó cầm lên mở ra.

Trộn một quyển, ghi chép lại từng chút từng chút một sau khi mẹ qune biết với An Vu Hùng, mỗi một chữ, một kí hiệu, đều có thể ngẫm ra được lúc ấy mẹ đã ôm tâm trạng như thế nào mới hoàn thành xong từng câu từng chữ này, cô nghĩ, là hạnh phúc sao.

Tình cảm ẩn chưa trong chữ viết, rõ ràng mẹ đã tôn thờ như vậy, hai mươi mấy năm trước diễn ra câu chuyện cô bé lọ lem, kết cục lại bị thảm khiến người khác phải tặc lưỡi.

Lật giờ từng trang, sự lừa dối của An Vu Hùng, sự si tình và tuyệt vọng của mẹ, từng màn từng màn rơi rớt trong tâm trí, An Vu Hùng là tất cả của mẹ, mà mẹ chỉ là một trong số đó của An Vu Hùng.

Trong lòng ông ấy vương bận rất nhiều chuyện, không thể vì một người đàn bà mà mà vứt bỏ đi giấc mộng quyền lực được, lấy Nguyễn Tinh, rồi lại lấy danh nghĩa tình yêu để trói buộc mẹ, quả thực là đáng xấu hổ và buồn cười, An Mục khép quyển nhật ký, bỏ lại trong ngăn tủ, xoay người ra khỏi phòng ngủ, nếu là mọi chuyện chưa có tới, cô vĩnh viễn sẽ không biết được chuyện dây dưa của lớp trên, thì ra mẹ cô lại có một tình yêu quá hèn mọn như vậy, cuối cùng lại lựa chọn rời đi, bị tổn thương bao nhiêu hả.

Hà Mặc Dương ngồi trên bàn gỗ, nhìn thấy viền mắt cô ửng đỏ, không khỏi nhíu mày.

“Đi thôi.”

Hà Mặc Dương cũng không đưa cô trở về, lại ở thành phố A chơi tiếp, đầu mùa đông thời tiết chưa quá lạnh, anh mặc một chiếc áo ni màu đen, từ trong túi lấy ra một chiếc áo ni màu hồng đưa cho cô, nhìn kỹ lại giống như áo tình nhân, đều là cúc áo kim loại được sắp xếp song song, trên cổ tay áo còn một vòng khóa kéo kim loại, tâm tư An Mục bất định, nhận lấy mặc vào.

Thành phố A vốn là một thành phố nhỏ, mấy năm gần đây bắt kịp chính sách phát triển của quốc gia nên cũng không tệ lắm, mặc dù không hơn thành phố B nhưng vượt lên trước ba tuyến thành thị một chút, An Mục rời đi lâu như vậy nên cũng không thông thuộc nơi này lắm, chẳng qua chỉ đi theo trí nhớ nông cạn mà thôi.

Nhiều năm trôi qua, phố lớn ngõ nhỏ đều đã thay đổi diện mạo, An Mục đang đi bỗng cảm thấy gì có đó là lạ liền dừng lại, quay đầu lại nhìn Hà Mặc Dương đang đi theo phía sau cô, hai tay buông thõng, trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng vốn có khiến cho người qua đường cũng không dám đến gần.

An Mục chạy đi hỏi đường nhưng không biết tại sao khi mọi người nhìn thấy vẻ xã hội đen cùng hơi thở mạnh mẽ tản ra từ trên người Hà Mặc Dương thì đều xua tay lắc đầu, lời nói của An Mục nghẹn lại trong miệng, cuối cùng im lặng trùng mắt với kẻ đầu sỏ gây nên.

Hà Mặc Dương hiểu ra, thu lại vẻ lạnh lùng trên mặt, “Mục Mục, dọc theo con đường này đi thẳng lên phía trước sẽ có một tiệm hoành thánh gia đình.”

Hoài nghi xoay người, liếc nhìn con đường ngoằn ngoèo không thấy điểm cuối ở xa xa: “Hà Mặc Dương, anh đến đây rồi à?”

“Ừ, đã đến một lần.”

Lúc này biến thành Hà Mặc Dương đi trước dẫn đường, tay An Mục rút trong túi quần đi theo sau, thân hình anh cao lớn, ánh mặt trời vừa vãn chiếu xuống bóng hắt phủ lên người cô, cô giẫm lên cái bóng di động của anh, đột nhiên, đụng phải cái gì đấy, An Mục bùm mũi cau mày ngẩng đầu oán hận:

“Tại sao dừng lại đột ngột?”

“Nhìn xem em còn ở đó không?”

Giọng điệu không nóng nhưng khi những âm cuối cùng kết thúc, Hà Mặc Dương tiếp tục xoay người đi về phía trước, “Nhìn xem em còn ở đó không.”
Mấy năm nay anh cũng quay đầu lại như thế sao, nhìn xem cô có trở về hay không? Không phải cô không tin anh đã làm như vậy, mà là Hà Mặc Dương anh có từng nghĩ xem giữa chúng ta bị ngăn cách bởi cái gì hay không?

Tiệm hoành thánh buôn bán khá tốt, một căn tiệm mặt tiền nho nhỏ mà bên trong chật ních người, mùi thơm từ căn tiệm nhỏ bay ra, bọn họ đứng chờ ở bên ngoài gần 10 phút mới có bàn rồi đi, ông chủ lau khô bàn mời rồi bọn họ ngồi xuống.

“Hai chén hoành thánh, thêm hai xừng bánh bao nhỏ.”

Hà Mặc Dương gọi xong, lấy chiếc khăn trong túi ra lau lại chiếc bàn ở trước mặt cô một lần nữa cho đến khi sạch sẽ, sau đó lấy một đôi đũa vừa lau xong đặt vào trong tay cô.

Hai xừng bánh bao được mang lên trước, An Mộc thích ăn dấm chua cay, dùng cái đũa đồ ớt và dấm pha cùng với nhau, rồi chấm bánh bao ăn, ăn hết hai cái bánh bao, mà hoành thánh vẫn chưa mang lên, cô đã ăn hết một đĩa ớt, toàn bộ cánh môi đã cay đến mức đỏ hồng, phải dùng đầu lưỡi thổi phồng, muốn cầm đũa gấp thêm cái thứ ba thì bị Hà Mặc Dương ngăn lại, gấp một cái không cay thoáng mạnh mẽ nhét vào trong miệng cô.

“Hoành thánh đến đây, xin cho qua chút nào.”

An Mộc vỗ ngực ra sức nhai cái bánh bao trong miệng, do bị thúc ép nên mắc nghẹn, vừa cay vừa khó chịu chuyển sang đầu mũi, nhất thời nước mắt sắp chảy ra, Hà Mặc Dương múc muống canh nóng thổi nguội đưa cho cô uống xong, hồi lâu cô mới thông thả nói một câu: “Không ăn nữa, nhường cho anh hết.” An Mộc vẫn còn chút giận dỗi đẩy xừng hấp đi qua, còn nói thêm một câu: “Đừng lãng phí.”

Cô cố ý làm khó anh, Hà Mặc Dương vốn là một người ưa sạch sẽ, mọi thứ trong mấy tiệm ăn nhỏ này anh sợ không dám ăn, càng hoảng hốt nói sao ăn nhiều như vậy được.

Mùi vị của hoành thánh không tồi, thịt còn rất tươi, nước dùng cực ngon, một chén nhỏ rất nhanh đã thấy đáy, ngay cả hành băm trong nước canh cũng không húp sạch, ngẩng đầu lên thấy chén của anh vẫn đầy, nhưng hai xừng bánh bao đã không còn, chỉ thấy cái dáng vẻ vờn cổ của anh có hơi không bình thường, hình như là bị mắc nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Nhã Lam/ Beta: nhoclubu

“Mau uống hóp canh đi.” An Mộc dùng muống của chính mình múc một chút canh trong chén của anh, chuẩn bị đưa tới miệng anh, nghĩ đến từ nhỏ anh là người ưa sạch sẽ, đang định thu tay lại liền bị anh giữ lấy, cúi đầu uống một ngụm, về mặt còn thật sự nghiêm túc nói: “Một muống nữa.”

Hai người đều no nê ra khỏi tiệm mì hoành thánh, An Mộc đá hòn đá bên chân dọc đường về, Hà Mặc Dương kéo cao áo khoác, khoe miệng cô nhếch lên khi không còn thấy vẻ mặt “người lạ chớ đến gần” nữa.

Vài phút sau, Hà Mặc Dương bước đến nắm lấy tay cô, An Mộc ngừng lại, vờn ra lại tiếp tục đi về phía trước, Hà Mặc Dương hít một hơi thật sâu, lại đi lên nắm lấy tay cô, rút kinh nghiệm lần trước, anh dùng lực mạnh hơn lần trước, An Mộc không rút tay ra được, anh cũng không nhìn cô, về mặt ung dung kéo cô đi.

Phi cơ hạ cánh xuống sân bay thành phố B, Hà Vi, Hà Dĩ nhận điện thoại, từ sau khi chuyển vào nơi đó cô mới biết, Hà Mặc Dương thực sự rất bận rộn, thường xuyên phải ở trong thư phòng bận bịu đến khuya, mà anh rời khỏi mấy ngày nay, chuyện của công ty nhất định chồng chất lại thành đống, dừng bước quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau.

“Anh đến công ty đi, em sẽ về cùng Hà Vi.”

Cầm lấy hành lý mà anh xách theo, chỉnh lại cà vạt cho anh xong, Hà Mặc Dương vui vẻ, trong đôi mắt tối đen che giấu sự khó hiểu, lặng lẽ cúi đầu hôn lên má cô: “Về đến nhà nhớ gọi điện cho anh.”

Hà Vi đưa cô về, Hà Dĩ thì theo anh đến công ty, mấy ngày rồi không về nhà, đứng bên ngoài căn nhà diễn xuất ra một tâm trạng tang thương như vài chục năm chưa trở lại, tuy rằng rất nhọt nhèo vô vị nhưng mà đó quả thật đã lướt qua trong lòng, rồi chọt biến mất ở bên trong sự rung động. An Mộc

đem hành lý của hai người sắp xếp vào phòng để quần áo xong, mới nhớ là đã hứa gọi điện thoại cho anh, sau khi cúp máy liền xuống lầu, người giúp việc đang gói hoành thánh trong bếp, An Mục cũng bước vào rửa tay để tham gia.

“Hà Dĩ, để hán vào.”

Cửa mở ra, một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu xuất hiện trong tầm mắt, Hà Mặc Dương ‘phạch’ một tiếng gấp tài liệu lại, đứng dậy đi đến sofa ngồi xuống, trên bàn trà có một tách trà tỏa hương thơm ngát, khói trắng lượn lờ tản ra trong không khí.

“Ngồi đi.”

“Thực sự cảm ơn tổng giám đốc Hà.” Trịnh Tu Hàm nghe vậy thì ngồi xuống, nhận lấy tách trà, trà Mao Tiêm thượng hạng nở ra trong nước, ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng nơi chóp mũi.

“Tổng giám đốc Hà thật là một người có tình cảm.” Người đàn ông vừa mới chìm đắm trong hương trà, bỗng liếc mắt trấn tĩnh, khuôn mặt tuấn tú đành lại, xuyên qua cặp kính kia là sự ảm áp tràn đầy trong mắt thoáng tan biến không còn chút gì, như thể chưa từng xuất hiện.

Hà Mặc Dương thả lỏng suy nghĩ tựa như đang nhìn tách trà trong tay, lại giống như đang chìm đắm trong những suy tư của mình, tựa như ai đó đánh vào nơi mềm yếu nhất của anh, khó chịu lan tràn trong lòng.

“Hà Mặc Dương, Tiểu Mục là người chứ không phải thú cưng mà anh nuôi, anh dựa vào cái gì để hạn chế tự do của cô ấy.” Lúc này, lòng đầy phần nộ rất cuộc không thể kìm nén được, từ lúc biết cô bị bắt cóc, sau đó mỗi ngày đều đi đến bên ngoài nhà họ Hà, chẳng qua là chỉ muốn xem cô thế nào, mà lần nào cũng bị từ chối ngoài cửa, hẳn hiểu rõ thế lực của Hà Mặc Dương ở thành phố B, cả hai giới hắc bạch đều kính nể ba phần.

Tiếng chất vấn của hán vang vọng trong không khí, cuối cùng Hà Mặc Dương cũng có phản ứng, tách trà trong tay nghiêng một cái làm ướt tấm thảm xa hoa, tách trà gốm sứ cao cấp quay một vòng trên bàn trà, cuối cùng rơi xuống đất vỡ nát: “Trịnh Tu Hàm, anh nói Hà Mặc Dương tôi dựa vào cái gì? Dựa vào tôi là Hà Mặc Dương, còn anh là Trịnh Tu Hàm, đạo lý đơn giản như vậy mà anh cũng không hiểu sao, có cần tôi nhắc cho anh nhớ chuyện xảy ra ở sân bay 6 năm trước không?” Khi thể của anh vẫn vênh vào hung hăng như trước, ánh mắt tự cao tự đại, lời nói khinh bỉ, xem Trịnh Tu Hàm như một con kiến mà dẫm nát dưới chân, Trịnh Tu Hàm xanh cả mặt, siết chặt nắm đấm, si nhục ở sân bay 6 năm trước bị vạch trần tựa như từng nhát dao cứa vào tim hán, máu chảy đầm đìa.

“Hà Mặc Dương, kỳ thật anh mới là kẻ đáng thương nhất, Tiểu Mục yêu anh sao, trong lòng anh biết rõ cô ấy không yêu anh, anh có biết người cô ấy yêu là ai không, là tôi, Trịnh Tu Hàm, 6 năm trước chính là tôi, cả đời này cho dù anh có ép buộc cô ấy thế nào đi nữa thì người cô ấy yêu vẫn không phải là anh, anh mới là kẻ đáng thương nhất.” Trịnh Tu Hàm thờ hồn hèn, lời còn chưa nói hết, Hà Mặc Dương liền tung một đấm về phía hán, sức lực to lớn trực tiếp đánh hán ngã xuống đất, sách trên giá đổ rầm xuống đất, một tay Trịnh Tu Hàm chống đất, đầu ngón tay lau qua vết máu chảy ra ở khóe môi, cười ha ha, tiếng cười to vang vọng khắp phòng, từng tiếng một đấm vào ngực của Hà Mặc Dương, nhân tố bạo lực khuyếch tán ở trong máu, tiến lên một phen túm cổ Trịnh Tu Hàm, gân xanh trên trán nổi rõ, tung ra một đấm hán liền nhanh nhẹn phản đòn và tránh né, thân thủ Hà Mặc Dương vô cùng tốt, Trịnh Tu Hàm cũng đã trải qua mấy năm huấn luyện, cũng không kém, nhất thời trong văn phòng, hai người một đấm một đá đánh đến khó phân thắng bại, bên ngoài văn phòng, Hà Mặc Vũ đứng trước cửa mặt không chút thay đổi, thư ký vô cùng sợ hãi, mấy lần cầm điện thoại muốn gọi giúp đỡ, lại bị ánh mắt sắc bén của Hà Dĩ ngăn lại.

Hà Mặc Dương chiếm ưu thế hơn, dù chưa bị thương trên mặt, nhưng lại bị thương ở sau lưng, cho đến khi thất lưng truyền đến một trận đau nhức, chỉ muốn dấm vỡ mặt hán, tâm lý đã ác lộ ra không ít, Mục Mục sao có thể yêu anh chứ?

An Mục gói hoành thánh xong mới ra khỏi bếp, vừa lúc thấy anh mang theo quần áo vào phòng khách vừa đi vừa cúi đầu nói chuyện với Hà Dĩ, cũng không nhìn cô mà trực tiếp lên lầu.

An Mục đứng trong phòng khách nhìn anh lướt qua mình, người hầu bước đến hỏi cô cậu chủ đã về, có thể nấu hoành thánh chưa, cô gật đầu nhưng tâm tư lại mơ hồ.

Hoành thánh rất mau chín, chỉ chốc lát đã được người hầu bung lên bàn ăn, tôm bóc vỏ, nắm hương, hành hoa nổi trên mặt nước, nhìn rất đẹp mắt, hấp dẫn, “Gọi anh ấy xuống ăn cơm.”

Người hầu xuống lầu rất nhanh, lắc đầu với cô: “Cậu chủ nói cậu chủ không đói.”

Tay đang mức hoành thánh dừng lại một chút, An Mục dứt khoát đặt muống xuống đi lên lầu, hôm nay Hà Mặc Dương rất lạ, dường như có liên quan đến cô.

Cửa thư phòng khép hờ, An Mục gõ hai tiếng liền đẩy cửa ra, người ở bên trong hoảng hốt, sắc mặt căng thẳng, đôi mắt nhìn chằm chằm cô từ từ hạ xuống, giọng nói lại còn lạnh lẽo đến cực hạn.

“Em tới đây làm gì?”

“Xuống dưới ăn cơm đi, em có gói hoành thánh.”

An Mục cố gắng làm cho giọng nói của mình trở lên ôn hòa, đóng văn kiện của anh lại, kéo áo anh, thể nhưng anh vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, cô quay đầu lại, đáy mắt tối tăm của anh không có chút ánh sáng, che giấu cảm xúc, An Mục không biết anh nghĩ gì chỉ thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên.

“Đây chính là em tự chuốc lấy phiền phức, anh quả thực rất đối.”

Trong đầu xẹt qua ý nghĩ chưa kịp nắm bắt, An Mực đã bị anh đẩy ngã trên bàn làm việc rộng lớn, sau lưng bị vật gì đó làm đau, tròng mắt của Hà Mặc Dương đỏ ngầu, mạnh bạo hôn cô không chút thương tiếc, khóa miệng của cô bị cắn nuốt đến tê dại, phía sau lưng cũng đau đớn đến run rẩy, anh đè lên trên người cô muốn nuốt cô vào bụng, giữa lúc môi lưỡi dây dưa thì văn kiện lại rớt xuống đất nhiều hơn, Hà Mặc Dương nâng cả người cô lên, sau đó xé rách quần lót, vội vàng nhét vào trong, An Mực đau đớn hét lên, ngửa đầu hít từng ngụm từng ngụm không khí, ở dưới thân, vật to lớn ở trong cơ thể chuyển động ra vào rất nhanh, làm như muốn xé rách cô, kích tình đến quá nhanh, An Mực không chịu nổi bật khóc thút thít, Hà Mặc Dương vẫn chuyển động, vén áo lên đến ngực, cắn gọn đỉnh hồng mai cao ngất dần dần dựng đứng ở trong miệng, hàm răng hơi day day, đầu lưỡi di chuyển xung quanh chỗ đó, mỗi một sự khiêu khích đều khơi gợi lên dục vọng nguyên thủy nhất của cô, phần dưới của An Mực ướt đầm, hai mắt nhòe lệ, cắn môi ngậm khe.

“Mực Mực, nói em yêu anh.”

Hà Mặc Dương vừa khiêu khích vừa dụ dỗ, hiện tại anh muốn nhanh chóng chứng minh vị trí của mình trong lòng cô, cô cắn môi im lặng, anh mất mát mà phát tiết trên người cô, thân thể trắng nõn chẳng chịt dấu hôn, cô chỉ mở to mắt không nói lời nào, ánh mắt quật cường ngập nước, tất cả kích tình mãnh liệt biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại sự trống rỗng, cô đơn vô tận, hoang vắng tận đáy lòng từng chút lan tràn ra toàn thân.

Rút ra khỏi thân thể cô, qua loa rửa sạch, nhặt quần áo trên mặt đất lên quần lên người cô, ôm đến phòng tắm, xả nước ấm ra, An Mực để mặc anh tắm rửa cho mình, sau khi tắm xong, lau khô nước, ôm vào phòng ngủ.

Đắp kín chăn xong Hà Mặc Dương xoay người, một bàn tay nhỏ bé buồng bình kéo tay áo, trong mắt trống rỗng: “Anh Năm, còn muốn bao lâu.”

Bước chân Hà Mặc Dương loạng choạng, màu mắt kịch liệt biến đổi, hất tay ra, tiếng nói trúc trắc: “Cả đời này, em cũng đừng mơ tưởng rời khỏi.” Xoay người ra khỏi phòng ngủ.

An Mực tuyệt vọng nhắm mắt lại, gọi anh một tiếng “anh Năm” dựa trên tình cảm ngày trước, vẫn cứ chạy không thoát, rõ ràng cả hai đều đau khổ lại không thể buông xuống, bỗng dưng nhớ tới một câu nói đã từng nghe qua, tình yêu là gì? Chẳng phải là anh đâm tôi một nhát, tôi đâm anh một nhát, sau đó tự mình đếm miệng vết thương của mình sao.

Cuộn mình lại, An Mực vui đầu giữa trong chăn mà khóc nức nở An Mực không biết mình có yêu anh không, nếu là 6 năm trước thì cô sẽ nói là yêu, nhưng 6 năm sau cô không cho phép mình rơi vào tình yêu, cô tuyệt đối sẽ không đâm lên vết xe đổ của mẹ.

Hà Mặc Dương ở ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc thút thít lờ mờ bên trong, hai chân mềm nhũn tựa vào tường, nhắm hai mắt lại.

Anh đã làm cái quái gì vậy?

Ép buộc cô ấy quay về bên cạnh mày, hiện giờ chẳng phải đã quay về rồi sao, mày còn muốn cái gì? Không yêu thì không yêu. Anh vẫn chịu đựng được.....

Ở bên ngoài BLUE, An Mực nhìn người đàn ông phía xa xuyên qua đường cái, sau ngày đó, suốt ba ngày bọn họ không gặp nhau, cả hai đều nhận ra mình đang cất giấu một bí mật trong lòng, anh rất dè dặt, cô cũng không cố ý hòa theo, mỗi lời nói, mỗi cử động đều duy trì trong tình trạng như hiện giờ.

Cô không muốn gia nhập vào thế giới của anh, mà cô cũng không muốn anh đi vào thế giới của mình.

Cả hai đều quá mức cố chấp, mới có thể căng thẳng như thế.

Xe chạy trên quốc lộ, An Mực nhìn ra cảnh vật bên ngoài lướt qua cửa kính không nói lời nào, Hà Mặc Dương cũng im lặng, nhắm mắt, hai tay buồng thõng bên người, một tay bắt lấy tay cô một cách chính xác, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Xe dừng ở một tiệm tóc, cũng là tiệm anh thường tới, một vài thứ trong lòng An Mực đã rõ ràng hơn, quay đầu lại, ánh mắt không gọn chút sợ hãi nhìn anh, rõ ràng biết chuyện cô từng lén lút gặp gỡ Trịnh Tu Hàm lại không nói gì cả.

Hà Mặc Dương thâm trầm khó đoán, cô làm sao mà thoát được đây.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, An Mực mặc một chiếc đầm đỏ cùng anh chậm rãi tiến vào, đưa mắt nhìn quanh, mọi thứ đều hiện lên vẻ xa hoa lộng lẫy, rõ ràng là ai nấy đều mượn danh quyền góp để khoe khoang bản thân mà, trước kia An Mực vẫn không thích những trường hợp như thế này, cũng ngại sức ép của Nguyên Tĩnh, nên cô cũng không có cơ hội tham dự, mà nay ở bên cạnh Hà Mặc Dương, anh luôn vô tình hay cố ý dẫn cô đi cùng, ngụ ý trong đó cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Hà Mặc Dương lấy ly đồ uống trong khay đưa cho cô, An Mực nhận lấy, cùng anh đi vào giữa đám người.

Không nghĩ tới lần thứ hai gặp lại An Vu Hùng sẽ ở trong trường hợp như vậy, chuyện An Mực là con gái riêng nhà họ An, trong vòng lẩn quẩn ấy đã sớm không còn gì bí mật, đàn ông tầng lớp thượng lưu ít nhiều ra ngoài phong lưu là một chuyện, đón con gái riêng về nhà lại là một chuyện.

Chương 14

Edit: Nhã Lam / Beta: nhoclubu

Ánh mắt của mọi người dừng lại trên người đàn ông đi cùng An Mục, ba chữ Hà Mặc Dương ở thành phố B biểu tượng của thể lực mà bao nhiêu người khao khát muốn đạt được.

An Vu Hùng đứng khuất trong đám người, đôi mắt sâu thẳm nhìn người đang đi tới ở đằng xa.

“Tổng giám đốc An, thực sự may mắn quá!” Ý tứ rõ ràng trong lời nói của người bên cạnh, An Vu Hùng cười mà không nói, tầm mắt đã dừng trên người đàn ông sắp đến gần, sự ngang ngược hoàn toàn sẵn có, tuổi còn trẻ mà một loạt thành tựu thật khiến người khác kinh ngạc.

An Mục nghĩ rằng anh sẽ dẫn cô đến chỗ An Vu Hùng để chào hỏi, không nghĩ tới anh lại chuyển hướng, dẫn cô đến chỗ khác, làm như vậy chắc chắn đã giáng một bạt tai lên mặt của An Vu Hùng, có biết bao nhiêu người muốn xem trò cười của nhà họ An.

Hôm nay Tần Việt Trạch dẫn theo vợ là Thẩm Tang Du bước lên sân khấu, An Mục theo sau Hà Mặc Dương chào một tiếng anh cả, chị dâu, bình thường trong tiệm cà phê thì gọi là chị Thẩm, hiện tại đổi thành chị dâu thật có chút gượng gạo.

Tần Việt Trạch gật đầu, ôm vai Thẩm Tang Du bên cạnh về mặt có chút mệt mỏi: “Lão Tứ đâu?”

“Về rồi.”

“Chúng ta cũng về thôi, mệt rồi.”

Lúc An Mục rời đi thì ngay cả một người bạn gái cố định, Tần Việt Trạch cũng không có, lúc đó có một đám phụ nữ vây quanh đám anh em và hân, hiện giờ trở về hân đã kết hôn được 3 năm, tốc độ này, năng suất này, khụ khụ ~

Không nhịn được lại nhìn bọn họ thêm vài lần, Thẩm Tang Du tạo cho cô một ấn tượng rất tốt, không buông thả, nói năng chanh chua như trong giới này.

“Nhìn gì vậy? Muốn về rồi sao?”

An Mục kinh ngạc phát giác ra mình đang nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Thẩm Tang Du, lấy lại tinh thần, cô lắc đầu.

Rõ ràng là một buổi dạ tiệc đấu giá từ thiện, lại cảm nhận được một hương vị PARTY nồng đậm, hơn nữa có vẻ như ánh mắt của An Vu Hùng không được tự nhiên.

“Cháu Hà, đó chẳng phải là cô hai nhà họ An sao?”

An Mục bị giọng nói hùng hồn của người đàn ông ở phía sau làm cho giật mình, Viên Đạo Thiên cầm ly rượu đứng phía sau, trên mặt tràn đầy vẻ tang thương thật khó có thể hình dung ra biểu cảm, còn có Viên Tịnh đứng bên cạnh, một đôi mắt dịu dàng ngập nước nhìn Hà Mặc Dương, nhưng khi liếc sang cô thì tựa như bắn ra hai lưỡi dao tẩm độc bắn lại đây, An Mục vẫn cười yếu ớt như trước.

“Chú Viên cứ gọi cô ấy một tiếng An Mục là được rồi.”

Hà Mặc Dương ôm chặt lấy hông cô, dục vọng chiếm hữu nồng đậm dù ai nhìn qua một cái là hiểu ngay, về mặt Viên Đạo Thiên hòa hoãn một chút, lại nhìn cô gái ở bên cạnh: “Cháu ngoan, nói với ba cháu, hôm khác ta sẽ đến nhà thăm hỏi!”

“Đâu có, hôm qua ba cháu còn nói với cháu nhớ độ sức cùng chú Viên một ván.”

Trên đường về, An Mục nghĩ lại lời nói của Viên Đạo Thiên, nhìn người đàn ông bên cạnh đang nhắm mắt trầm tư, mỉm cười trong bóng đêm lơ mơ.

Đúng như cô đoán, hôm sau Viên Tịnh tới Blue, hùng hùng hổ hổ, khi cô từ trên sân khấu bước xuống, mỉm cười nhìn về mặt cô ta ngày càng hung dữ.

Thẩm Tang Du cầm túi xách mới từ ngoài cửa bước vào, đúng lúc nhìn thấy, gật đầu đón tiếp.

An Mục cũng cảm thấy chính mình có chút hèn hạ, biết rõ Hà Vi ở ngay đối diện, còn muốn dẫn Viên Tịnh qua đó, kết quả không thể nghi ngờ, sức chiến đấu của Hà Vi rất mạnh, bất kể là nam hay nữ.

Cách một con đường, cô quay đầu lại nhìn dáng vẻ hèn không thể ngửi thấy phan thấy cô ra của Viên Tịnh, bước nhanh vào quán cà phê.

Buổi tối biến thành Hà Mặc Dương đến đón cô về, chắc chắn là Hà Vi đã báo cáo lại sự việc ban ngày với anh, anh cũng không phải là người ôn hòa, hôm nay lại đặc biệt điềm đạm, An Mực không thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh, cho dù Hà Mặc Vũ có nói rằng cho dù là phụ cả thiên hạ cũng sẽ không phụ cô, cô vẫn lo lắng như trước, hay là do từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn.

“Mục Mục, sau này không cần đi làm nữa?”

Chiếc đĩa “lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt bàn, tay chân luống cuống làm rơi chén com, vỡ nát thành từng mảnh trên sàn, người hầu vội vàng bước lên quét dọn, đổi lại chén đĩa mới, vừa rồi còn có người nổi giận ở phòng ăn lát sau người làm lui ra thì một chút tức giận cũng không có, bầu không khí áp lực nặng nề.

An Mực nén xuống lời chất vấn của mình, gắp com trong chén một cách máy móc, trút bỏ sự ôn hòa, khuôn mặt anh không chút thay đổi nhìn cô phản kháng trong im lặng, mười ngón tay nắm chặt.

“Hà Mặc Dương, anh dựa vào cái gì mà chỉ phối cuộc đời của em?”

Rốt cuộc vẫn không thể kiềm chế được, sau khi chuyển vào đây sống, An Mực càng hiểu anh hơn 6 năm trước, cũng y vào thái độ của anh đối với mình mà càng ngày càng dám thách thức với giới hạn của anh, nếu là trước kia chắc chắn là cô không dám.

Hà Mặc Dương ngẩng đầu, bởi vì cô tức giận mà trong mắt ngân ngấn nước, hai gò má phồng hồng, hơi thở khê động, tim anh lập tức mềm nhũn ra, hồi hận đã nói một câu cứng nhắc làm tổn thương cô, lời nói đặc biệt nhỏ nhẹ để dễ dàng vang lên.

“Hà Mặc Dương, anh giúp em rời khỏi nhà họ An, em thực sự cảm ơn anh, chính anh cũng không biết, 6 năm trôi qua, có lẽ anh đã không còn yêu em từ lâu, chẳng qua là suy nghĩ cố chấp không chiếm được, anh Năm, anh còn có Viên Tịnh...”

“Câm miệng, anh bảo em câm miệng lại cho anh.” Cách một cái bàn, Hà Mặc Dương đột nhiên nổi giận gầm nhẹ, một quyền đánh vào mặt bàn tròn bóng, chấn động làm đổ chén đĩa, nước canh đổ đầy mặt bàn, An Mực ngẩn ra, không nói gì, vẫn ngang bướng không chịu cúi đầu, “Mục Mục, hay là em nói em muốn ở chung với Trịnh Tu Hàm đi, anh có thể sẽ tin tưởng, chỉ tiếc là anh không muốn cứ như vậy mà buông tha em.”

Âm thanh của sự tức giận đè nén, rốt cuộc An Mực cúi đầu, đi thẳng lên lầu, kết thúc trong buồn bã sớm đã không phải lần đầu tiên.

Không cách nào hình dung ra quan hệ của bọn họ, quan hệ nam nữ đơn giản, không phải, quan hệ yêu đương, cũng không phải, vậy đó là cái gì, lợi dụng sao? Hình như càng không phải.

Trần trọc, chỗ nằm bên cạnh chậm rãi lún xuống, cô cuộn chần lăn vào trong, Hà Mặc Dương nằm xuống, khoảng cách của hai người họ trên chiếc giường rộng là một cánh tay, anh định lại gần, vừa áp vào thì cô lại tiếp tục lăn ra xa, chính mình vốn là người không chiếm được thì thà rằng hủy hoại chứ không muốn cho người khác, chỉ có cô là ngoại lệ trong đời anh, đưa tay kéo cô từ góc giường ôm cô định trong lòng, không để ý sự gầy dựa liễu mạng của cô.

“Buông ra, Hà Mặc Dương anh buông ra.”

Trong bóng tối hai người tựa như quyết đấu như loài thú, An Mực vừa đấm vừa đá, cuối cùng cũng thoát, đứng lên bật đèn.

Ánh sáng từ đèn trần ngập không gian rộng lớn của phòng ngủ, cô cúi đầu xuống, Hà Mặc Dương đang nằm nghiêng, trong đôi mắt không gọn chút hoảng phản chiếu bộ dạng sợ hãi của cô, anh đưa tay kéo cô lại gần, An Mực kéo lấy cái gối đầu của anh.

Khẩu súng màu đen lạnh ngắt từ trong gối rơi xuống, An Mực tròn mắt nhìn thấy thứ rơi bên chân mình, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Hà Mặc Dương biết đã làm cô sợ, vội vàng lấy lại khẩu súng cất vào ngăn kéo bên cạnh, nhặt gối đầu trên mặt đất lên: “Mục Mục, ngủ đi.”

Suy nghĩ của An Mực còn dừng lại ở trên khẩu súng, diện mạo tinh tế, cô vẫn cố quên đi hình ảnh lần trước cô bị mấy người đàn ông tàn nhẫn bắt trói, tuy rằng Hà Mặc Dương sinh ra trong tổ chức xã hội đen, cô biết kỹ thuật bắn súng của anh rất tốt, lại chưa từng thấy anh mang theo súng bên người, rốt cuộc anh đã trải qua những gì trong mấy năm nay.

Một bàn tay không ầm áp lăm phủ lên mu bàn tay lạnh lẽo của cô, thân thể An Mực run rẩy, kéo chân ra nằm xuống một cách cứng nhắc, Hà Mặc Dương tắt đèn, tiến sát vào cô trong bóng tối: “Mục Mục, anh không cho phép em sợ anh.”

Mọi suy nghĩ của An Mực hoàn toàn rối loạn.

Mãi không nghe thấy cô trả lời, Hà Mặc Dương đối diện với bóng tối dày đặc, thở dài: “Mục Mục, anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em.....”

Hà Mặc Dương thực sự giam lỏng cô ở nhà, Hà Vi, Hà Dĩ không rời cô một bước, hai gương mặt lạnh lùng vô cảm, không hổ danh là trợ thủ đắc lực của anh, tính nết cũng giống nhau, An Mực muốn hét to phản kháng đến khản cả giọng, nhưng cuối cùng cũng im lặng như một con búp bê không có một sức sống ngồi ở căn phòng trên sân thượng.

Chỗ này là lầu hai, nhìn xuống dưới lầu thấp thoáng một mảnh hoa cỏ bên trong đường mòn rải đá sỏi, nếu từ nơi này nhảy xuống thì kết quả sẽ thế nào, An Mực nghĩ vậy liền đi tới tay vịn lan can, cúi người xem xét, Hà Vi trực tiếp phá cửa tiến vào, cô cười cười chậm chậm xoay người nhìn sắc mặt biến

đổi nhanh chóng của anh ta, lại lần nữa ngồi xuống trường kỷ.

An Mộc thừa nhận bản thân đang trút tức giận đối với Hà Mặc Dương lên người bọn họ, biết rõ là không đúng nhưng vẫn không thể kiềm chế được.

“Khi nào anh ấy về?”

“Anh ấy bảo cô không cần chờ anh ấy.”

An Mộc cụp mắt, người hầu lui ra ngoài, đối mặt với một bàn đầy thức ăn, cũng không thấy ngon miệng, gắp com trong chén, cuộc sống hiện tại giống như là QJ, lại không thể nằm dài hưởng thụ, mỗi một phút đều tựa như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

*QJ: Cường hiếp.

Nhà cũ của nhà họ Hà nằm ở thành Bắc, nằm trên khoảng đất rộng lớn bao phủ bởi cây xanh, từ bên ngoài nhìn vào giống như một khối cầu lớn xanh biếc, chiếc Bentley màu đen chạy dọc lối vào trước đại sảnh, quản gia bước lên phía trước mở cửa xe: “Cậu chủ đã về?”

“Vâng, chủ Từ, ba đâu?”

“Ông chủ và bà chủ đều ở nhà.”

Hà Mặc Dương lách người đi vào nhà, nhà cũ của họ Hà là do ông nội khi còn sống xây lên, lúc trước khi mới xây dựng ở thành phố B đã khiến trong giới nhân vật nổi tiếng dậy lên một trận xô xao, bao nhiêu người khen ngợi không dứt, chưa kể đến sự tinh xảo, mức độ xa hoa, mới chỉ là tổng diện tích đất cũng đủ khiến bao người ngưỡng mộ.

Trong phòng bày biện phần lớn là đồ cổ, cửa lớn vừa dày vừa nặng chạm trổ hoa văn rộng mở, thảm thủ công mềm mại xa hoa trải dài đến từng góc phòng, bước chân Hà Mặc Dương rất dài, chỉ vài bước là vào trong phòng, hương tỏa khói lượn lờ, hương liệu đặc biệt lan tỏa khắp không gian, truyền vào chóp mũi, Hà Mặc Dương nhíu mày, bước đến mở cửa sổ ra, người hầu đứng hai bên nhận lấy ô phục treo lên.

Mùi hương trong phòng dần dần phai nhạt, ánh đèn lồng lảnh trong đại sảnh rộng lớn, chiếu vào các vật dụng càng thêm chói mắt, anh nhắm mắt lại, trên cầu thang vang lên một loạt tiếng bước chân, tiếp đó là một giọng nữ không cao không thấp, vui sướng xen lẫn xa cách và nịnh nọt.

“Dì Nhan.”

“Mặc Dương về rồi à, tối nay ở lại ăn cơm, dì bảo nhà bếp nấu thêm mấy món cậu thích ăn, dạo này ba cậu ngày nào cũng nhắc đến cậu, cuối cùng cũng thấy cậu trở về.” Nhan Mỹ nói xong liền đi vào bếp, Hà Mặc Dương đứng ở đằng xa, sắc mặt không biến đổi nhìn người đàn ông đang xuống lầu.

Hà Lâm Trung, trước đây là người nắm quyền đứng thứ hai trong nhà họ Hà sau Hà lão gia, dù đã sớm hơn 50 tuổi, ánh mắt hung ác nham hiểm vẫn không thể che dấu sự tàn nhẫn như trước, tính tình của Hà Mặc Dương hoàn toàn được di truyền từ ba, sự cố chấp lại di truyền từ mẹ đẻ Giang Nghi.

Sau khi Giang Nghi qua đời, Hà Lâm Trung cưới Nhan Mỹ- con gái duy nhất của nhà họ Nhan làm vợ, do cưới được người phụ nữ này nên giành được sự ủng hộ to lớn của nhà họ Nhan, cuộc hôn nhân thương mại của Hà Lâm Trung khá suôn sẻ, nhưng cũng khiến Hà Mặc Dương khinh thường, mẹ anh mới mất chưa đến nửa năm.

“Ba, con có chuyện muốn nói.” Hà Mặc Dương lui lại phía sau một bước cũng không cúi đầu.

Hà Lâm Trung ngồi xuống ghế sofa: “Ăn xong rồi nói cũng không muộn.”

“Việc này không cần thiết.”

Lư hương rơi xuống “loảng xoảng”, lăn thẳng đến chân anh, bụi tro dính đầy thảm, “Anh còn coi tôi là ba của anh không?”

Hà Mặc Dương không để ý lời chất vấn nghiêm nghị truyền đến trong không khí, lạnh nhạt lên tiếng: “Nếu không phải, con sẽ không đứng ở chỗ này.”

Cả hai cha con tính tình đều cực kỳ cố chấp, không ai chịu nhượng bộ trước, bầu không khí ngưng trệ căng thẳng, người hầu không dám thở mạnh, thấy thế liền cẩn thận lui ra ngoài.

Nhan Mỹ từ phòng bếp đi ra, ngay lập tức đoán được là cha con bọn họ lại cãi nhau rồi, xoay người nhặt lư hương trên mặt đất đưa cho người làm vứt đi, đẩy đẩy Hà Lâm Trung nhỏ giọng oán trách: “Khó khăn lắm con nó mới về nhà, anh cũng đừng nổi cáu nữa, Mặc Dương, dạo này công việc ở công ty nhiều lắm à?”

“Không có.”

Từ ngày anh lên nắm quyền ở Hà Thị đến nay, ngày nào Nhan Mỹ chẳng cố gắng lấy lòng, sự phản cảm đối với người mẹ kế này không thể nói rõ, chứ đừng nói đến ấn tượng.

Chương 15

Edit: Nhã Lam/ Beta: nhoclubu

Dấu hiệu của mùa đông năm nay càng lúc càng rõ rệt, An Mục chỉ mặc vồn vẹn một bộ áo ngủ đứng trước lan can ban công, nhìn chiếc Bentley màu đen đang queo vào sân nhỏ, toàn thân không nhúc nhích, cửa xe mở ra, tầm mắt của họ giao nhau trong không khí.

Trong phút chốc, tựa hồ nghe thấy tiếng rít gào rõ ràng ở khắp mọi ngõ ngách trong tim.

Bước lên cầu thang xoắn, Hà Mặc Dương đứng lại tại ngưỡng hành lang dài.

“Hành động lớn như vậy, chuyện của Hà Mặc Tiến tương là có thể qua được mắt tôi.”

“Anh cũng lớn rồi, nên nghĩ lại, con gái nhà họ Viên cũng không tồi, khi nào thì tiến hành hôn lễ, về phần con bé An Mục kia, nếu thích thì có thể giữ lại bên cạnh, tôi cũng không phản đối, nhưng nhất quyết không được vào cửa, thế diện của nhà họ Hà không thể ngẩng lên nổi.”

“Hà Mặc Dương, đừng tưởng rằng bản thân đã đủ lông đủ cánh, gùm càng già càng cay...”

Cửa phòng ngủ khép hờ, xuyên qua cửa kính trong suốt, cô vẫn ngẩng đầu đứng trước lan can, Mục Mục, em vẫn rất trong sáng, sớm nhìn rõ chương ngại của chúng ta trong lúc đó, nên đã tách anh ra khỏi thế giới của em, dựng lên một bức tường cao, đóng băng trái tim mình trong đó, không cho phép bất kỳ ai tiến vào.

Cánh cửa bị mở ra, An Mục xoay người, tầm mắt dừng lại trên tay anh, bao tay da màu đen, cùng âu phục thủ công màu đen phù hợp đến không ngờ.

“Hà Mặc Dương, anh đoán xem hôm nay em đã làm gì?”

Đêm lạnh như gột (rửa), ánh trăng sáng phủ kín ban công, rơi vào bóng của bọn họ song song trên mặt đất, An Mục duy trì tư thế đó rất lâu nên bước đi có phần run rẩy, phải vịn vào lan can để chống đỡ cơ thể của mình, Hà Mặc Dương nhú mày, bất chấp bề ngang cô vào phòng, thân thể nhiễm khí lạnh thật lạnh.

Một tấm khăn ấm áp khoác lên vai, An Mục kéo tay áo anh muốn ngồi thẳng dậy, ghé gần lại nói: “Hà Mặc Dương, có biết mỗi lần em gọi anh là Hà Mặc Dương là lúc em nghĩ gì không, lúc trước khi em gọi anh là anh Năm, dù khi đó anh cũng lạnh lùng, thâm trầm, nói năng thận trọng như bây giờ, nhưng tuyệt đối chưa từng bức ép em điều gì, từng là sự ấm áp duy nhất của em, hiện giờ...”

“Mục Mục.” Hà Mặc Dương vội vàng ngắt lời, không dám nghe tiếp nữa, hai tay giữ chặt bả vai cô, ánh mắt kiềm nén: “Con người dù sao cũng nên nhìn về phía trước.”

“Nhìn về phía trước?” Cô cười lắc đầu, ức chế vì không thoát được hai tay đang giữ chặt vai mình: “Anh rõ ràng hơn ai hết, cứ giam lỏng em bên cạnh như vậy, nghĩ là như vậy sẽ an toàn, không, vĩnh viễn cũng không an toàn, thật ra anh cũng sớm biết ý tứ của chú Hà mà.”

Về mặt của Hà Mặc Dương vẫn vậy, con người tối tăm không chút ánh sáng càng thâm sâu như hồ nước, gắt gao khóa chặt khuôn mặt gằn ngay trước mắt: “Hà Lâm Trung là Hà Lâm Trung, Mục Mục, đây không đủ để trở thành lí do để em rời khỏi anh.” Nếu em quan tâm đến thanh danh của con gái riêng như thế, vậy hoàn toàn đã bị nhà họ An hủy hoại.

Ngày hôm sau, sau khi Hà Mặc Dương đến công ty, Hà Mặc Vũ đến, An Mục đẩy Hà Vĩ, Hà Dĩ ra ngoài, ở trong phòng chiếu phim, An Mục ấn nút tạm dừng, kéo rèm lại, hệ thống sưởi bên trong bật vừa đủ, cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng ngồi trên sofa, lấy ra một tập văn kiện từ trong ngăn kéo bên cạnh đưa qua cho anh.

Hà Mặc Vũ nghi ngờ nhận lấy, lật một trang, rồi đột nhiên sắc mặt nghiêm trọng: “Em lấy ở đâu ra vậy?”

An Mục ngồi thẳng lưng, ánh mắt nhìn thẳng đến tập văn kiện trong tay anh: “Anh chỉ cần nói cho em biết là thật hay giả.”

“Tất cả đều rất rõ ràng, nhóc con, không phải là em lấy trộm từ chỗ của lão Ngũ chứ?”

An Mục gạt đầu cười khỏ. Hà Mặc vũ nói từ “trộm” rất đúng, cô thực sự là đã lấy trộm từ thư phòng của anh, đây là bản sao, bản gốc vẫn còn trong tay anh.

“Anh Tư, anh hãy thành thật nói cho em biết thế này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với Hà Thị?”

Hà Mặc Vũ đóng tập văn kiện lại, ánh mắt cô quá tha thiết, sáng ngời, không đành lòng lừa cô: “Nhóc con, nền tảng của Hà Thị không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể lung lay, bất quá sẽ tổn hại nguyên khí (1) một cách đáng kể.”

(1) Nguyên khí: dùng để chỉ nhân tố chủ chốt để làm nên sức mạnh.

“Anh Tư, xin anh hãy ngăn anh ấy lại.” Thiếu nhiều như vậy còn muốn như thế nào nữa.

“Tình tình của lão Ngũ không phải em không biết, một khi đã quyết định cho dù mười con trâu cũng không thể kéo lại được, đừng lo lắng, không sao đâu.”

Hà Mặc Vũ đi rồi, An Mục xé nhỏ tập tài liệu, tâm trạng bất ổn.

Khi cô rời khỏi nhà họ An, tưởng rằng sự hỗ trợ của Hà Mặc Dương đối với Hà Thị chỉ là chuyện nhỏ, không nghĩ tới An Vu Hùng há miệng to đến vậy, quả thực chính là thừa nước đục thả câu mà.

Lúc không biết còn có thể hùng hồn đòi ra đi, một khi đã biết thì cuối cùng tâm trạng không thể yên ổn, lòng dạ dao động lại biểu hiện ra ngoài mặt, khiến cả người khó chịu, ăn không ngon ngủ không yên.

Hà Mặc Vũ đi thẳng vào phòng làm việc, thư ký bùng trà lên, Hà Mặc Dương buông văn kiện, vẫn chưa đứng dậy, hai anh em cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đều quá mực hiểu rõ đối phương, có một số chuyện chỉ cần một ánh mắt liền nhận ra.

“Lão Ngũ, khẩu vị của An Vu Hùng thật sự lớn vậy sao?”

Hà Mặc Dương khẽ biến sắc, châm điều thuốc, lảng tránh đề tài: “Giải quyết chuyện của nhà họ Trịnh chưa?”

Nhà họ Trịnh là đại gia tộc ở thành phố B, Trịnh lão gia có hai con trai, một con gái, chỉ tiếc rằng nhiều năm trước đã thất lạc một người con trai, vài năm gần đây mới tìm về, nhưng hưởng thụ không quá mấy ngày an nhàn lại phải ra đi, mà Trịnh Tu Hàm chính là con trai của người con bị thất lạc đó, cũng chính là cháu trai của Trịnh lão gia, ông ta áy náy rất nhiều với con trai liền bù đắp toàn bộ lên đứa cháu, Trịnh Tu Hàm mới có được vị trí như hiện nay ở Trịnh Thị.

Chỉ có vậy thôi mà cũng vọng tưởng đòi đấu với anh.

“Ý tứ của Trịnh Tấn Tiêu rất rõ ràng.”

Trịnh Tấn Tiêu là con trai của người con trưởng trưởng của Trịnh lão gia, cũng chính là anh họ của Trịnh Tu Hàm. Nếu không có Trịnh Tu Hàm, sau này Trịnh gia sẽ do hắn thừa kế, nào ngờ 3 năm trước đột nhiên xuất hiện một Trịnh Tu Hàm, hơn nữa theo thái độ của Trịnh lão gia hiện giờ, rõ cuộc ai là người thừa kế vẫn còn là một ẩn số.

Hà Mặc Dương nhả khói: “Trịnh Tấn Tiêu không phải kẻ ngốc, hợp tác với chúng ta là một công đôi việc, có sao lại không làm.”

“Quả nhiên là vậy.”

“Chuyện bên nhà họ An tạm thời đừng nói với cô ấy.”

Hà Mặc Vũ ghen hờn, nhớ lại tài liệu hôm nay xem, có một số việc đã rõ ràng, không thể không bội phục tâm tư tỉ mỉ của Lão Ngũ, nhóc con kia căn bản không phải là đối thủ.

Hà Mặc Vũ đi rồi, Hà Mặc Dương cầm theo áo khoác tan tằm, trần tuyết đầu tiên ở thành phố B, tuyết bay là tả đẹp vô cùng, trong ấn tượng của anh, cô thích mùa tuyết rơi, vội vàng muốn trở về nhìn cô.

“Cậu chủ, phía trước tắc đường.”

Xuyên qua cửa kính xe, xe xếp thành một hàng dài trên đường, tiến không được lùi cũng chẳng xong, phía trước xảy ra tai nạn giao thông không biết phải đợi bao lâu nữa, Hà Mặc Dương dần sốt ruột, ngoài cửa sổ xe bông tuyết còn đang rơi, mới một buổi chiều mà nóc nhà đã phủ kín màu trắng.

Người làm mang áo len từ trong phòng quần áo đến, màu vàng nhạt rất hợp với làn da của cô, An Mục mặc vào, đeo bao tay cùng mũ chạy vào trong dinh viện, trần tuyết đầu của mùa đông này đến vừa đúng lúc, không sớm cũng không muộn.

Bước vào dinh viện, trên người Hà Mặc Dương dính đầy bông tuyết, chưa kịp phủi những bông tuyết trên người, cô đã bị dọa hết hồn, trên đường mòn tích một lớp tuyết mỏng, An Mục bước chân nhẹ nhàng, không để ý bị trượt chân về sau, Hà Mặc Dương không kịp bước đến lên đỡ, cô ngã ngồi trên mặt đất, áo len vàng nhạt dính chút bùn đất, làm ngã đổ mấy chậu hoa bên cạnh đường mòn.

Hà Mặc Dương hoảng sợ: “Có bị thương không?”

An Mục phủi bùn trên người: “Em cũng không phải giấy, tãi xé đâu? Sao lại khiến cả người đầy tuyết mà không biết phủi đi.” Rõ là người tuyết, ngay cả trên lông mày cũng điểm chút tuyết.

Hà Mặc Dương đứng thẳng, để mặc cô phủi sạch tuyết trên người rồi kéo anh vào nhà.

Cởi áo khoát ra, Hà Mặc Dương cũng không thay áo khoát khác, chỉ mặc chiếc áo len màu đen, tựa vào sofa nhắm mắt, An Mục nhận lấy tách trà

người làm bùng lên, không cần thận chạm tới ngón tay lạnh lẽo của anh, nhưn mây: “Hà Mặc Dương, ngày mai mặc thêm áo đi.”

Bản thân cô hiện tại đang bị vùi lấp trong một vòng xoáy thật lớn, cùng lúc nhanh chóng muốn thoát ra, mặt khác lại bị những bản khoán trong lòng làm liên lụy, ở thế khó xử.

“Được, ngày mai sẽ mặc thêm áo.” Hà Mặc Dương tiện thể nắm tay cô, đặt tách trà lên bàn, bàn tay anh lạnh lẽo, vì thế nhét tay cô vào trong quần áo của mình, anh chỉ mặc một chiếc áo len, tay cô dán vào lớp áo len kia, độ ấm từ đầu ngón tay tiến vào, chưa bao giờ thân thiết như vậy.

Người làm đều ở trong phòng khách, An Mục không quen tỏ ra thân thiết trước mặt bọn họ, muốn rút tay ra, Hà Mặc Dương lại cực kỳ hưởng thụ, đường nét cứng nhắc trên khuôn mặt lộ ra một chút ý cười, khóe miệng hơi nhếch lên cũng đủ khiến cô nhìn thấy rõ ràng, bàn tay muốn rút ra chột đứng lại.

Bên ngoài, tuyết vẫn đang rơi, trong nhà lại tràn ngập tình cảm ấm áp, An Mục than thầm

Rốt cuộc, An Mục cũng không thể đi làm ở BLUE, nhưng Hà Mặc Dương cũng không hạn chế tự do của cô, bắt quá Hà Vi, Hà Dĩ vẫn thường theo sau như trước, trong khoảng thời gian dài, thật ra quan hệ với bọn họ cũng không tệ.

Đây là lần đầu tiên Hạ Nhượng thấy cô ra ngoài còn dẫn theo vệ sĩ, hơn nữa bộ dạng còn không chịu nổi, muốn thân hình có thân hình, muốn tướng mạo có tướng mạo, đứng ở kia thôi mà khí thế không ngừng được toát ra, không nhìn được trêu chọc.

“Hey, anh trai, quê quán của anh ở Vũ Dương hay Nga Mi vậy?”

Hà Dĩ là trợ thủ bên cạnh Hà Mặc Dương lâu như vậy, đã từng cảm xúc, chém người, cũng chưa từng bị phụ nữ xinh đẹp trêu chọc qua, khuôn mặt ngăm đen lập tức từ từ ửng đỏ, có chút mất tự nhiên đứng thẳng phía sau An Mục.

Hà Dĩ so với Hà Vi lãnh đạm hơn một chút, đề thấp giọng nói: “Chúng tôi đều lớn lên ở thành phố B.”

Hạ Nhượng vỗ đầu như hiểu ra: “À, thì ra là đồng hương, phân vượn à.”

Bà vai của Hà Vi bị cô ta vỗ không ngừng, có chiều hướng xệ xuống, khuôn mặt ngăm đen giờ phút này đã hơi ửng đỏ, thế nhưng Hạ Nhượng không có chiều hướng dừng lại, An Mục đứng phía trước che miệng cười trộm, không ngờ lực đánh của Hạ Nhượng lại mạnh vậy.

“Ái da, vệ sỹ của cậu rất buồn cười, còn có thể ngưng ngưng, xem ra vẫn là tiểu nam sinh ngây thơ.”

Sau khi Hạ Nhượng uống một ngụm nước trái cây, An Mục nhìn Hà Vi, Hà Dĩ ngồi cách đó một bàn không xa, cười lắc đầu: “Con người Hà Mặc Dương không đơn giản như vẻ bề ngoài, cậu chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài mà thôi.”

“Xem ra hai người chung sống cũng không thoải mái?”

Không phải lần đầu tiên Hạ Nhượng nhìn thấy cô có biểu cảm này. Năm đó ở nước ngoài, khi cùng cô ở trong công viên ngay góc đường mặc sức nâng ly, An Mục cũng có biểu cảm thế này, An Mục uống bia còn cô thì uống nước ngọt.

“Nếu sớm hay muộn gì cũng sẽ có ngày cậu phải rời đi, sao bây giờ còn để bản thân lún sâu vào chứ?”

Hạ Nhượng lắc đầu, họ đều cùng một loại người, đều không khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh như vậy.

“Thân bất do kỷ, có đôi khi cuộc đời chính là thân bất do kỷ như vậy.” An Mục chỉ người phụ nữ đáng thương dẫn theo đứa con ăn xin ở bên đường, “Hạ Nhượng, chúng ta không giống nhau, sau lưng cậu còn có nhà họ Hạ, còn mình đã sớm đã rời khỏi nhà họ An, ngoại trừ Hà Mặc Dương, dường như mình chỉ còn lại hai bàn tay trắng.”

“Tiếp theo cậu định làm thế nào, khiến bản thân mất tất cả?”

Từ chỗ Phó Lăng Thần, Hạ Nhượng nghe được Hà Mặc Dương là người như thế nào, chung quy cảm thấy anh ta là người đàn ông kín đáo, cao ngạo và lạnh lùng, trong lòng nhất định đã cất giấu vô số bí mật nên hiện giờ mới có thể lặng lẽ, trầm tĩnh tựa một hồ nước sâu.

“Trừ phi anh ấy bằng lòng thả mình đi, bằng không cậu cho rằng chỉ dựa vào sức của mình, mình có thể thoát được sao.”

Hạ Nhượng lắc đầu, dự vọng chiếm giữ của Hà Mặc Dương lớn đến kinh người, phụ nữ được anh yêu thương không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh.

Hạ Nhượng nhận được điện thoại thì đi trước, An Mục ngồi một mình trong quán cà phê, khuấy tách cà phê ở trước mặt, tự hỏi chính mình bước tiếp theo nên làm thế nào, ánh mắt lướt đến gian phòng mở ra ở đối diện.

Chương 16

Edit: Nhã Lam/ Beta: nhoclubu

Trịnh Tu Hàm hết sức bất ngờ, lập tức bỏ lại bạn gái bên cạnh bước nhanh tới trước bàn của An Mục, Hà Vi, Hà Di vội đứng lên muốn bước đến, An Mục đảo mắt qua.

“Tiểu Mục, đi một mình sao?”

“Không, hẹn với bạn nhưng cô ấy vừa đi.” Tầm mắt An Mục nhìn xuyên qua hắn, nhìn về phía người phụ nữ đang chậm rãi đi tới, dáng người cao gầy, dung mạo tinh tế, tóc xoắn dài quăn rũ xõa tung trên vai nhìn rất đẹp: “Bạn của anh à?”

Về tươi cười trên mặt Trịnh Tu Hàm có chút cứng ngắc: “Ừ, là bạn.”

“Vậy không quấy rầy nữa, xem ra hai người còn có việc, nên đi thôi.”

Trịnh Tu Hàm có nhiều lời muốn nói, tình huống không phù hợp cũng không cách nào nói ra, chỉ có thể cùng bạn gái bên cạnh ra khỏi quán cà phê, quay người lại, thấy cô vẫn cúi đầu lặng lẽ ngồi trước bàn khuấy cà phê, dáng vẻ bình yên điềm tĩnh giống hệt ngày trước.

Bóng dáng bọn họ khuất dần khỏi tầm mắt, An Mục uống một hơi cạn sạch tách cà phê, vị đắng lan tràn trong khoang miệng, có đắng đắng, có chất chất lại mang theo mùi thơm chiếm cứ toàn bộ giác quan.

Ký ức phủ bụi đã lâu hiện giờ nhớ lại trong lòng vẫn đau đớn như cũ, mang theo máu thịt trong tim chảy xuống, nếu tự hỏi chính mình tại sao lại khẳng định đi theo hắn rời khỏi nhà họ An, có lẽ khi đó bản thân đã sớm có đáp án.

Còn nhớ 6 năm trước, cô chỉ mới 20 tuổi, cũng biết An Thị đang xuống dốc, Nguyễn Tinh ở trước mặt An Vu Hùng thúc giục dùng đám hỏi thương nghiệp để giải quyết, cô không may đi ngang qua thư phòng nghe được, vốn tưởng mình còn nhỏ tuổi nên An Vu Hùng sẽ không đồng ý, nào ngờ trong lòng ông đã gieo xuống một hạt giống.

Thời tiết hôm đó rất đẹp, cô mới từ nhà cũ của họ Hà trở về, An Vu Hùng nói muốn giới thiệu cho cô một người bạn đồng trang lứa.

Xe dừng lại tại một khách sạn lớn xa hoa, đời này cô cũng chưa từng mặc quần áo đẹp để sang trọng như vậy, tựa như một vở hài kịch, nhìn xung quanh bốn phía dè dặt theo sau ông bước vào.

Ngay lúc đó, cô cũng không nhớ rõ mình đã qua loa kết thúc hết mọi chuyện như thế nào, chỉ nhớ rõ bạt tai kia của An Vu Hùng khiến lỗ tai cô ong ong, nửa bên mặt sưng to, hàm răng va vào môi trên, máu chảy ra từ khóe miệng.

Một người không kiềm được nước mắt chạy ra khỏi khách sạn, chạy dọc theo đường lớn không biết đi đâu, bóng đêm mờ mịt, ánh trăng chỉ là một chấm nhỏ, tiếng xe cộ qua lại bên tai cô, cô giống như đứa trẻ không có nhà để về, mất phương hướng, không mục đích.

Trịnh Tu Hàm xuất hiện ngay thời điểm đó, một thân áo trắng dưới ánh đèn mờ mịt, anh là học trưởng trên cô một khóa, một đêm tình cảm giao nhau như thế, cô đã ra một quyết định, có lẽ theo anh rời đi cũng là một lựa chọn không tồi, từ đó trở đi, cô giấu mọi người lập kế hoạch xuất ngoại.

“An Mục, nên trở về thôi.”

Phòng họp Hà Thị.

An Di là đại diện của An Thị, tràn đầy tự tin đối với dự án hợp tác lần này với Hà Thị, cô cũng không phải đứa ngốc, Hà Thị là khối thịt béo bở, cho dù là gặm chút thịt vụn dính ở ria cũng đủ khiến An Thị kiếm lời.

Người phụ trách của kiến trúc Thổ Hung ngồi đối diện với An Di, cực kỳ buồn cười đối với việc An Thị cử một đứa trẻ miệng còn hôi sữa lên chiến trường, bên ngoài đồn đại con gái thứ hai của nhà họ An là tình nhân của tổng giám đốc Hà, xem ra không phải là giả.

Cười nhạo một tiếng, rốt cuộc cũng không biểu lộ ra.

Bầu không khí thoáng căng thẳng, cạnh tranh đến cuối chỉ còn lại hai nhà, Hà Mặc Vũ ngồi trên cao, không mấy hứng thú nghe hai công ty trình bày kế hoạch, mỗi người một vẻ, bất quá cuộc sống như vậy thật là không phù hợp với anh, không biết Lão Ngủ đã chạy đi đâu.

Tầm mắt An Di rơi vào chỗ ngồi trống không bên cạnh Hà Mặc Vũ, tâm tư liên tục xoay chuyển.

Sau quá trình bỏ phiếu thương định tòa nhà Hà Thị, người phụ trách của Thổ Hưng đứng dậy bắt tay Hà Mặc Vũ: “Phó tổng giám đốc Hà, không phải đáp án đã rõ ràng rồi sao? Hợp tác vui vẻ.”

Thổ Hưng là một công ty lâu đời, không phải lần đầu tiên hợp tác cùng Hà Thị.

Sắc mặt An Di trắng bệch, không thể tin lúc này Hà Mặc Dương lại vứt bỏ An Thị, quả thực chính là bức bọn họ đến chỗ chết.

“Phó tổng giám đốc An, cảm ơn nhé.”

“Tổng giám đốc Từ khiêm tốn rồi.”

Hôm nay An Mặc bị anh phá lệ dẫn đến công ty, thang máy chuyên dụng thẳng lên tầng cao nhất, anh nắm tay đi một mạch vào văn phòng, không quan tâm đến ánh mắt của nhân viên ở xung quanh.

“Mục Mục, hôm nay cho em xem màn kịch hay?” Anh giống hệt bậc đế vương cao ngạo, mạnh mẽ, đôi mắt đen ánh lên tự tin tràn đầy, An Mặc còn chưa kịp phản ứng anh đã ấn vào nút điều khiển, mặt tường trắng toát trong nháy mắt trở thành một màn hình chiếu phim cỡ lớn, nét mặt của từng người trong phòng hội nghị thu vào đáy mắt, thậm chí cô thấy rõ đáy mắt An Di thoáng hiện lên vẻ căm phẫn, không cam lòng, không thể tin.

“Hà Mặc Dương, thật ra nhà họ An có ra sao thì em thật sự cũng chẳng hề gì.”

Ánh mắt cô kinh ngạc nhìn lướt qua, nhấn nút tạm dừng, gương mặt An Di phóng to trên màn hình lớn, diện mạo của cô đều được di truyền từ mẹ, cơ bản không chỗ nào không giống.

“Hà Mặc Dương, anh dừng tay đi, nhà họ An có sụp đổ hay không em thật sự không quan tâm.”

“Em không quan tâm nhưng anh quan tâm.”

Giọng nói trầm thấp, An Mặc không biết làm sao, trong lòng rối loạn chưa xốt: “Cho nên anh thiết kế cái bẫy lớn để An Vu Hùng mắc phải, cũng cố tình để em nhìn thấy tài liệu trong thư phòng, Hà Mặc Dương nói cho em biết, giúp Hà Thị lật đổ An Thị đối với anh có lợi gì.”

An Mặc cũng bị tính cổ chấp không chịu khuất phục của Hà Mặc Dương chọc giận, nâng tay hất văng tài liệu trong tay Hà Mặc Dương xuống đất, “Hà Mặc Dương, anh có thể lý trí một chút được không.”

“Anh rất lý trí.”

“Lý trí cho thấy chính anh phải bồi thường hơn 10 triệu tệ.”

Hai người giằng co không ai chịu khuất phục, sâu trong mắt anh ánh lên sự cố chấp của chính mình, trong lúc bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, Hà Mặc Vũ đẩy cửa bước vào với vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy tình huống trong phòng, thoáng chột dạ dừng bước.

“Không làm phiền nữa.”

Hà Mặc Dương nắm lấy tay cô, chậm rãi khôi phục lại vẻ bình tĩnh: “Hợp đồng đã ký xong.”

“Đương nhiên, anh Tư làm việc còn không yên tâm.”

An Mặc nhìn thấy hợp đồng trong tay Hà Mặc Vũ tự biết đã thành kết cục không thể tránh khỏi, hất tay anh, ra khỏi văn phòng.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hà Mặc Vũ bất chေo chân ngồi trên sofa, liếc mắt nhìn hình ảnh trên màn hình: “Nhóc con phản đối?”

“Cô ấy sẽ nghĩ thông suốt thôi, phái người đến giám sát mọi động tĩnh của An Vu Hùng.” Nói xong còn nghĩ đến gì đó: “Còn có Hà Lâm Trung.” Cha ruột của anh.

Hà Mặc Dương lúc này hung ác tàn bạo gấp trăm lần, khiến người khác rùng mình ớn lạnh, ai cũng không thể ngăn cản được.

An Mặc đi thang máy xuống dưới, tức giận một mạch ra khỏi đại sảnh Hà Thị, Hà Mặc Dương hôm nay xa lạ đến đáng sợ, biết anh sẽ không bỏ qua cho An Thị, nhưng không ngờ anh sẽ dùng biện pháp ôm nhau chết chung này, Hà Mặc Dương không phải kẻ ngốc, làm như vậy dứt khoát để cho cô thấy, đừng nói là một nhà họ An, cho dù là nhà họ Hà, nếu cô không thích, anh có thể vì cô mà hủy diệt như thường, đồng thời cũng đang cho cô thấy thành ý của anh, quả thực đây là người đàn ông điên cuồng cực độ.

Trái tim An Mặc cực kỳ rối loạn, anh quá mạnh mẽ, từ từ ép buộc cô dung nhập vào cuộc sống của anh.

“An Mặc.”

Cô ngẩng đầu, An Di mặc một bộ trang phục màu đen đứng trước đại sảnh Hà Thị, dùng đôi mắt dữ tợn đầy tơ máu nhìn cô chằm chằm, cô chưa từng nhìn thấy An Di thế này, giống như con thú bị vây khốn, hận không thể cùng cô đến chỗ chết.

“Lần này, nhà họ An hoàn toàn sụp đổ, mày hài lòng rồi chứ.”

Tài liệu bay là tả xuống đất, An Mục nhặt lên, trên hộp đồng ghi rõ, Hà Mặc Dương lừa An Vu Hùng cùng nhiều xí nghiệp gia đình ký kết hợp đồng, chỉ có điều phí vi phạm hợp đồng đủ khiến cho An Thị phải tuyên bố phá sản, lần này không có sự trợ giúp của Hà Mặc Dương thì An Thị chắc chắn sụp đổ.

An Mục thu thập tài liệu xong thì đưa cho cô ta, An Di cười nhạo lui về phía sau, An Mục cảm thấy An Di cực kỳ giống chính mình khi đó, tuyệt vọng lui về sau lại phát hiện không còn đường lui.

“Hãy tuyên bố phá sản.” Hiện tại chỉ còn con đường này.

“An Mục, tao sẽ chờ đến ngày Hà Mặc Dương vứt bỏ mày.”

Giọng nói mĩa mai, tàn nhẫn, chua ngoa, An Di điên rồi, liều mạng xông ra ngoài, suýt chút nữa bị xe đâm. An Mục quay người lại, Hà Mặc Dương theo sau là Hà Vi, Hà Dĩ đang ở cách đó không xa, cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười, chung quy vẫn không thể làm được, hóa ra An Mục vẫn còn lưu luyến cuộc sống hèn mọn ở nhà họ An, cho dù nơi đó không có lấy một chút ấm áp, nhưng có lẽ trong tiềm thức, cô luôn khao khát có được tình thương của cha!

“Đừng xem nữa Mục Mục, nên đi nghỉ thôi.”

Hà Mặc Dương lấy tờ báo ra khỏi tay cô, bế cô lên giường đắp chăn lại, An Mục nghe lời nhắm mắt ngủ, từng hàng chữ màu đen trên báo cứ mãi quanh quẩn trong đầu cô, trở mình mở mắt ra, anh còn đứng trước giường, trên người mặc một bộ áo ngủ cotton màu đen bên ngoài khoác một chiếc áo ba-đô-xuy cùng màu, hai tay buông thõng bên người, lưng thẳng tắp, An Mục lập tức nghĩ đến lúc họ còn nhỏ, anh thẳng lưng bước nhanh về phía trước, lưng cô đeo ba lô chạy chậm theo phía sau, gọi to: “Anh Năm, anh đi chậm một chút.”

Khi đó dù thế nào họ cũng không ngờ đến, mấy năm sau, cô biến thành người đi trước còn anh lại là người ở phía sau, không ngừng đuổi theo.

“Sao còn chưa ngủ?”

Kê xong gối đầu, nhấc lên một góc chăn, Hà Mặc Dương động tâm, vốn định chờ cho cô ngủ say mới đến thư phòng xem tài liệu, xóc chăn lên chui vào, mùi hương sau khi tắm của cô quanh quẩn ngay chóp mũi, phía dưới là áo ngủ mềm mại của cô đang cọ sát đầu ngón tay anh, trong lòng ngứa ngáy.

An Mục xoay người quay lưng về phía anh, nhớ lại tin tức trên báo, An Thị tuyên bố phá sản, An Vu Hùng đột phát xuất huyết não, hiện giờ còn nằm trong bệnh viện, bất luận thế nào, trên quan hệ huyết thống bọn họ cuối cùng vẫn là cha con, không thể dứt bỏ được.

“Ngày mai em sẽ đến bệnh viện.”

Trong bóng tối, An Mục lên tiếng, kèm theo là sự bướng bỉnh không thể cự tuyệt.

Anh mở mắt: “Ừ, anh đi cùng em.”

Đi cũng tốt, có một số chuyện dù sao cũng phải đối mặt, cô không phải là đóa hoa mềm yếu chưa từng trải qua mưa gió trong lòng bàn tay anh, mà là loài dây leo dẻo dai kiên cường, chỉ cần có một chút khe hở cũng sẽ leo lên, vươn dài về phía trước.

Vật áo bị vén lên, An Mục phát run, trải qua lần không vui khi đó khiến cho thần kinh cô buộc chặt, thân thể co quắp kịch liệt, Hà Mặc Dương không dám làm tới, biết cô đang sợ hãi, vội rút tay ra, chỉnh lại quần áo xong, chỉ ôm chặt lấy cô, bàn tay ấm áp rời khỏi bụng cô, An Mục mới từ từ thả lỏng.

Chưa tới một phút, thứ gì đó cứng rắn cắn vào hông cô, mang theo một chút vuốt ve, hơi thở bên tai càng thô trọng. An Mục bối rối xấu hổ, trống ngực dồn dập, một cử động nhỏ cũng không dám vì sợ chọc đến anh, Hà Mặc Dương khó chịu, vội vàng muốn cô, lại sợ sự thô lỗ làm cô sợ hãi.

Thứ nóng rực đó ngày càng cứng rắn, khẽ vuốt ve hông cô, An Mục rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể mình, hoảng loạn chông chênh, khi ở nước ngoài nghe nói loại chuyện này sẽ gây nghiện, một khi đã nếm thử sẽ ham muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Edit: Nhã Lam/ Beta: nhoclubu

“Mục Mục.” Giọng nói Hà Mặc Dương khàn đặc, bình ổn lại chút hơi thở gấp, bàn tay nóng bỏng đặt bên hông cô, chỗ bị chạm vào đó cảm giác như đang bốc cháy, chân gắt gao kẹp lại.

“Hà Mặc Dương, anh mau bỏ tay ra.”

Anh cười, “Mục Mục, nó chỉ nghe lời em, không nghe lời anh.”

An Mục cảm thấy Hà Mặc Dương hôm nay gian xảo chưa từng thấy, tay run run gỡ tay anh ra, anh kêu lên một tiếng đau đớn, An Mục phát run, tưởng rằng chính mình ra tay quá nặng.

Cô lấp bắp: “Anh không sao chứ.”

Hà Mặc Dương lại “hừ” vài tiếng ầm ỉ, bỗng nhiên xoay người đè lên người cô, thứ nóng rực ấy lập tức đặt trên bụng dưới của cô, nóng bỏng, tim An Mục đập điên cuồng như nhảy khỏi lồng ngực, buồn phiền đến nói không ra lời.

Cảm giác anh đang từ bụng cô chậm rãi di chuyển xuống dưới, An Mục biết tiếp theo sẽ là chuyện gì, dứt khoát ôm thắt lưng anh, đầu vùi sâu vào lòng anh: “Anh làm nhanh chút, em còn muốn ngủ.”

Đợi hồi lâu cũng không thấy anh phản ứng gì, trái lại nghe thấy một tràng cười trầm thấp hơn hờ truyền đến: “Mục Mục, nhanh một chút làm gì?”

An Mục lập tức bật dậy đẩy anh ra, trong bóng đêm đôi mắt anh không còn tối tăm nữa, trái lại cực kỳ sáng tỏ, phảng phất giống tinh tú ở phía xa, đôi mắt sáng lên, ánh sáng nơi đáy mắt bùng nổ trong đồng tử của cô, An Mục quay qua không dám nhìn tiếp nữa.

Một đêm ngon giấc, Hà Mặc Dương thức dậy trước, mặt trời sáng rực ở hướng Đông, anh cúi đầu ngắm nhìn cô nhếch cái miệng nhỏ xinh ngủ say sưa, hai má ửng hồng, tóc lòa xòa trước trán che đi đôi mắt lạnh lợi, anh lấy tay gạt nhẹ ra, tuy trong phòng có hệ thống sưởi nhưng tay cô thò ra bên ngoài vẫn rất lạnh, để tay cô vào trong chăn một lát là cô lại vung ra, Hà Mặc Dương nhịu mầy, lại để tay cô vào trong chăn, có lẽ do động tác quá mạnh khiến cô mơ màng tỉnh dậy.

Trong hành lang dài của bệnh viện, Hà Mặc Dương nắm chặt tay An Mục đi đến cuối hành lang, mùi thuốc sát trùng nồng nặc, làm ong cả đầu, sau bữa điểm tâm sáng nay cô còn chưa nói gì, anh đã mang áo khoác đứng chờ cô ở cửa.

Còn chưa tới cửa phòng bệnh đã thấy Nguyễn Tinh ăn mặc giản dị mang bình thủy đi ra, không thể thiếu một phen chải rửa, rốt cuộc bởi vì có Hà Mặc Dương ở đây, Nguyễn Tinh chỉ hung dữ liếc một cái rồi đi lướt qua hai người.

Đẩy cửa ra, An Di quay lại, mắt cô đỏ hoe, trong mắt là vẻ hòa nhã.

Nhìn về phía xa, An Vu Hùng lâm trọng bệnh, sớm đã mất đi thần thái ngày xưa, hai bên tóc mai đã bạc trắng, sắc mặt tái nhợt, mím môi lại, An Mục đứng ngoài cửa không dám đi vào, trong lòng như chảo dầu sôi, tình cảm cắt đứt không xong.

“An Mục, nhìn cũng đã nhìn rồi, cô có thể đi.”

Cùng An Mục tranh giành nhiều năm, cũng đối chọi nhiều năm như vậy, cái gì của cô cũng mạnh hơn cô ta, cô ta có cái gì cô cũng sẽ bắt chước tất cả để cướp đi, ngay cả tình thương của cha cũng vậy, hai mẹ con cố ý tách cô ta ra khỏi nhà họ An, nhìn thấy cô ta sống thê thảm bao nhiêu năm qua, người làm ở nhà họ An ai mà chẳng biết, ở nhà họ An chỉ có một cô chủ, không nên xuất hiện cô hai vậy mà không ngờ lúc này lại thua, thua đến thảm hại.

An Mục còn muốn nói điều gì đó, Hà Mặc Dương cương quyết ôm vai cô xoay người rời khỏi, anh không nỡ để cô bị người khác khi dễ, cho dù đó là người nhà của cô.

“Mục Mục, có trách anh đã hủy hoại nhà họ An không?”

An Mục dừng bước, ánh sáng mặt trời rực rỡ bên ngoài bệnh viện, sự ảm áp lẳng lẳng lan tràn khắp mặt đất, cô lắc đầu, dù không có Hà Mặc Dương thì việc An Thị phá sản cũng chỉ là vấn đề thời gian, lần gần đây nhất là do An Vu Hùng dùng mẹ cô và cô để đối lấy vốn đầu tư của Hà Thị, mà lần này là cái bẫy do Hà Mặc Dương sắp đặt.

“Bây giờ không hận phải không, vậy sau này cũng sẽ không hận chứ.” Cách hai bậc thang, bàn tay thon dài của anh nắm lấy bàn tay trắng bệch của cô, nắm chặt để lại những nốt chai sần nhàn nhạt trong lòng bàn tay, anh có lòng riêng, An thị sụp đổ, Hà thị suy yếu sẽ khiến trong lòng cô áy náy không dứt đồng thời cũng không còn đường lui, chỉ có như vậy mới có thể lặng lẽ đứng bên anh, có thể nào cũng không thể đi.

Trên đường trở về, An Mục giống như con đà điểu vùi đầu vào hôm vai anh không nhúc nhích, Hà Mặc Dương cũng không nói gì, biết rõ hiện tại cô rất buồn.

An Mục năm tuổi, An Mục mười tuổi, An Mục mười lăm tuổi, An Mục hai mươi tuổi, từng đoạn vụn vặt trong đầu tựa như bông tuyết rơi xuống, An Vu Hùng, An Di, Nguyễn Tinh, mọi thứ ở nhà họ An luân phiên hiện lên trong đầu, lời cô đắm chìm trong vòng xoáy quá khứ, từ trước đến nay, An Mục chưa bao giờ là người tốt, cô vô cùng ích kỷ, chỉ nghĩ đến cuộc sống của chính mình.

“Mục Mục, đến nơi rồi.”

Đang suy nghĩ bỗng nhiên bị tiếng nói trên đỉnh đầu kéo lại, tay chân luống cuống lau nước mắt nơi khóe mắt, Hà Mặc Dương liếc nhìn hõm vai của mình có chút nước, không nói gì, chỉ kéo cô xuống xe.

Người làm bước đến ghé vào tai anh nói nhỏ vài câu, chỉ thấy anh sắc mặt lập tức trầm xuống, toàn thân như nổi lên giông bão, An Mục không rõ nên nhìn về phía người làm, ánh mắt di chuyển giữa hai người.

Mang theo tất cả hoài nghi bước vào phòng khách, nhìn thấy Hà Lâm Trung đang đứng trước bình hoa cổ thì hết thấy đều sáng tỏ, An Mục thật sự hơi căng thẳng, Hà Lâm Trung không phải Hà Mặc Dương, hai cha con họ ở một số phương diện thì giống nhau, nhưng ở một số phương diện khác lại như hai thái cực.

“Ba đến đây làm gì?”

Hà Lâm Trung xoay người, tầm mắt không dừng trên người con trai mà dừng trên người cô gái đang khoác tay anh, bỏ đi sáu năm, không ngờ cô đã trở về.

“Tôi là ba anh, chẳng lẽ không thể đến thăm con trai mình.”

An Mục nghe giọng điệu này cũng đoán chỉ mấy câu bất hòa sẽ sinh ra cãi vã, sáu năm rồi, hai cha con họ hề gặp nhau là như vậy, vội đứng ra hòa giải: “Chú Hà, nếu chú không bận thì tôi nay ở đây dùng cơm nhé.”

“Dùng cơm thì không cần, tôi chỉ muốn đến xem rốt cuộc trong hũ vàng cất giấu thứ gì, xem cũng đã xem rồi, nên đi thôi.”

Lần này An Mục không nói gì, ý tứ trong lời nói của Hà Lâm Trung đã quá rõ ràng, đến đũa ngọc nghe cũng hiểu, ba chữ “con gái riêng” áp lên mỗi tác đa thịt.

Vẫn là không thoát được.

“Đi thông thả, không tiền.”

Hà Mặc Dương kéo cô lên lầu, bước chân An Mục cứng nhắc bị anh một mực dắt đi, tiếng đóng cửa vang lên, anh vội vàng áp cô lên cửa rồi hôn, từ môi đến mũi, sau đó đến mắt, đầu lưỡi đảo quanh trên mắt đang nhắm lại của cô, liếm mát hồi lâu mới chuyển sang lồng ngực, sau đó là ấn đường, hôn chậm rãi, không nồng nhiệt cũng không nhẹ nhàng, lại bộc lộ sự triền miên, hàm chứa cảm xúc thương yêu trong lòng.

Mười ngón tay nắm chặt của An Mục cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, ôm lấy thất lung cường tráng của anh, đáp lại nụ hôn của anh.

“Mục Mục đừng sợ, em còn có anh.”

Sáu năm trước, gió lạnh thổi vù vù, dưới ánh đèn đường không một bóng người, một người con trai vươn tay trái ra, nói với cô: “Tiểu Mục, đừng sợ, em còn có anh.” Tiếp đó, cô nước mắt đầm đìa, cứ vậy theo hắn đến cùng trời cuối đất.

Sáu năm sau, khi mà người đàn ông ngang ngược, tàn nhẫn, cổ chấp cũng nói với cô cùng một câu: “Mục Mục, đừng sợ, em còn có anh.” Cô nên lựa chọn như thế nào?

Cuối cùng cô chỉ muốn một nơi thanh tịnh, sống yên ổn cả đời.

Người trong lòng đã ngủ sâu, đèn ở đầu giường hắt ra thứ ánh sáng nhạt nhẽo, anh hôn nhẹ lên má cô, sau khi hoan ái cô cực kỳ mệt mỏi, lười biếng không muốn nhúc nhích mà nằm trong lòng anh, ngoan ngoãn như một con cừu, Mục Mục, Mục Mục, ...

An Mục gặp lại An Vu hùng lần nữa là chuyện của nửa tháng sau. Ngày đó mưa rơi lất phất, lạnh lẽo ẩm ướt, mây đen đầy trời, tài xế chở cô về nhà họ An. Cô không xuống xe, chỉ đứng xa xa nhìn sang từ cửa kính xe, bên ngoài biệt thự xa hoa của nhà họ An dán giấy niêm phong rất to, vườn hoa giờ chỉ còn là một đồng cỏ nát, một màu u tối chèn ép thần kinh.

An Vu Hùng cỡi bộ âu phục chính thống ra, chỉ mặc một chiếc áo len màu đen rách hành lý đi ra, Nguyễn Tình giúp ông, An Di kéo hành lý theo sau, sợ bị bọn họ nhận ra nên An Mục vội vàng kéo cửa kính xe lên, nhìn thấy bọn họ đi ngang qua xe, có lẽ như vậy đối với ai cũng tốt.

Họ mới là người một nhà, người một nhà thật sự thân thiết.

“Cậu chủ, cô An nói sẽ lập tức quay về.”

“Gọi điện thoại cho Hà Vi ngay lập tức.”

An Mục vừa bước vào liền nghe thấy giọng nói trầm thấp hàm chứa tức giận của Hà Mặc Dương, giống như một khối băng lạnh khiến người làm nom nớp lo sợ cầm lấy điện thoại, An Mục lên tiếng ngăn cản.

“Em đã đi đâu?”

Vẫn là giọng nói trầm thấp lại xen lẫn một chút dịu dàng, ấn đường nhũ chập chững rãi rãi dần ra, khuôn mặt anh tuần diệu đi rất nhiều, An Mịch còn chưa đứng vững đã bị anh cậy mạnh kéo vào trong lòng: “Sau này ra ngoài nhất định phải đi cùng Hà Vi, Hà Dĩ, biết chưa?” Áo khoác có chút hơi lạnh, anh không khỏi siết chặt lại, hoàn toàn ôm cô vào trong lòng.

An Mịch ở trong lòng anh gật gật đầu, anh là đang nói cho cô biết Hà Lâm Trung có hành động sao?

Rốt cuộc thì ngày này cũng đến, Hà Lâm Trung xem trọng dòng dõi, trừ phi ông chết mới để cho họ được bên nhau, ông chỉ có một đứa con trai duy nhất sao có thể cho phép cô phá hỏng chứ.

“Hà Mặc Dương, anh xác định bản thân sẽ.....vẫn tiếp tục kiên trì sao?” Nhịn một hồi vẫn không nhịn được mà hỏi, không phải nghi ngờ cũng không phải không tin, chỉ là muốn nghe anh nói lại lần nữa, bởi vì An Mịch đã hết sức nỗ lực xây lên một bức tường, lại ngược ngạo phát hiện ra chính mình đã rung động, thừa nhận bản thân thích sự quan tâm của anh, đồng thời gọi nhớ lại hồi ức trong quá khứ, đốt cháy trái tim vốn đã phủ bụi từ lâu.

Tay Hà Mặc Dương tăng thêm chút lực, hơi thở dồn dập giống như muốn hòa tan cô vào trong xương cốt của mình, hòa hợp với máu thịt của mình: “Mịch Mịch, ngoài em ra anh còn có thể yêu ai.” Trừ cô ra, không có khả năng yêu thương người khác, sáu năm rồi, quả thực phải mất sáu năm mới hiểu được đạo lý này, “Mịch Mịch, anh sẽ cho em một gia đình, một gia đình chỉ thuộc về riêng em.”

Tầm mắt giao nhau kiên định như vậy, cố chấp như vậy, An Mịch muốn chính mình tin tưởng.

Thừa nhận bản thân đã bị rung động, bị từ “gia đình” ấm áp sinh động này cảm động, cô rất khao khát có một gia đình ấm áp, cũng cực kỳ muốn có một gia đình chỉ thuộc về mình, không cần lớn lắm, chỉ cần một căn nhà nhỏ, không cần bài trí xa hoa, cũng không cần người giúp việc, chỉ cần hai người bên nhau là tốt rồi, cô có rất nhiều chuyện muốn tự mình làm.

Hà Mặc Dương kéo cô lên lầu, trong lòng anh có nhiều điều muốn nói, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, anh là người không khéo ăn nói, hơn nữa hạnh vị lại mạnh bạo, ít nhiều gì cũng làm tổn thương đến cô, chỉ có biến sự nhiệt tình tràn ngập thành nụ hôn triền miên, An Mịch bị tình cảm mãnh liệt của anh tập kích khiến cô không thể đứng vững, tóc rối loạn, quần áo xộc xệch, bám vào người anh một mạch đến cửa phòng ngủ.

Khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng kiều diễm khẽ thở dốc, hơi thở như lan phả vào cằm, từ cằm truyền đi khắp mọi ngóc ngách trên cơ thể, vừa run rẩy vừa căng thẳng.

“Mịch Mịch, ôm anh.”

Nụ hôn nóng bỏng dọc theo đôi môi xuống dưới, sức lực của anh thật lớn, lấy tay cô bỏ vào bên trong, sau lưng là chiếc giường mềm mại, anh lại không đặt cô lên đó mà lại đặt lên chiếc giường nhỏ ở bên cạnh, trên chiếc giường chật hẹp căn bản không chứa đủ cơ thể hai người họ, cô cong người leo lên người anh, sự xinh đẹp sau khi cởi bỏ hết quần áo đều nở rộ trước mắt, làn da trắng mịn trơn bóng mang theo hương thơm nhẹ nhàng, như nụ hồng xinh đẹp trong vườn sau cơn mưa chờ đợi nở rộ lộ lẩy dưới thân anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chuyển ngữ: nhoclubu

Đèn lưu ly nhấp chồn, ánh sáng lay lắt, rèm châu leng keng, bóng của hai người quấn lấy nhau trên chiếc giường nhỏ di động trên tường, bên tai ngoại trừ tiếng thở dốc nặng nề còn có tiếng kéo kẹt, An Mịch ôm chặt lấy anh, sợ chiếc giường nhỏ bị họ làm sập, cắn môi mở miệng, “Đổi chỗ khác nha.”

Hà Mặc Dương hăng say lao đến, mắt đỏ lên, càng lấy càng nhiều, mỗi lần hoan ái, cô trừ bỏ nhắm mắt cắn môi, rất ít mở mắt nói chuyện, mà nay ánh mắt ngập sáng mơ màng nhìn anh, tiếng nói mềm mại như cánh hoa rớt vào màng tai, nhiệt huyết toàn thân Hà Mặc Dương sôi trào, cẩn thận bế cô lên nhưng vẫn quấn quýt như cũ, An Mịch chịu đựng cảm xúc cuộn cuộn kéo đến trong cơ thể mình, cắn môi ghé vào vai anh không nói gì, cố gắng đón nhận hết thảy của anh.

Hà Mặc Dương bế cô đi một vòng, sau đó “phịch” đặt cô lên giường, An Mịch nảy lên hạ xuống do sự đàn hồi của chiếc giường cực tốt, cơ thể nóng rực của anh thoáng đè lên, không còn là xông thẳng vào nữa, mà chậm rãi vuốt ve, hôn môi nhẹ nhàng, từ bụng đi xuống nơi sâu kín, cử động xinh đẹp bày ra trong không khí, nơi vừa mới tiếp nhận anh, nhụy hoa nở rộ, chưa kịp khép lại, một nụ hôn nóng bỏng hạ xuống, ngậm lấy, An Mịch ngược ngạo không biết làm sao, anh sao lại có thể như vậy chứ...

Ham muốn trong cơ thể bắt đầu khởi động, giờ phút này càng thêm dữ dội như thủy triều, như thác lũ rít gào kéo đến, mềm mại tinh tế, âm thanh triền miên thoát ra từ chiếc miệng nhỏ, toàn thân Hà Mặc Dương ngấn ra, ngừng đầu từ giữa hai chân cô, hai mắt đỏ ngầu.

An Mực không biết đêm qua cuối cùng bị muỗi bao nhiêu lần, anh giống như con trâu cày cấy trên người cô không biết mệt mỏi. Lúc nam nữ quan hệ là cách tốt nhất để hâm nóng tình cảm, cơ thể hòa vào nhau, tâm hồn hòa quyện lại, toàn thân An Mực đau nhức vô cùng, lại không muốn tiếp tục ngủ trong lòng anh nên nhẹ nhàng xoay người, trời còn chưa sáng hẳn, một màu xanh mờ mờ lung.

Hình như râu của anh mọc đặc biệt nhanh, chỉ một đêm trên cằm đã lúng phúng râu, làm tôn lên đường nét khuôn mặt càng thêm kiên định, lại mang theo chút sa sút.

Tiếp tục nhìn xuống xương quai xanh lộ ra trong không khí của anh, trên đó có một vết sẹo uốn lượn do dao, nghĩ đến khi đó nhất định là bị thương rất sâu, bằng không sẽ không có miệng vết thương như vậy. Tiếp tục nhìn xuống cơ thể giấu trong chăn, An Mực có hơi đỏ mặt, đáng người anh đẹp lắm, dùng lời để hình dung thì đó là chuẩn men, lúc mặt quần áo vào thì không nhìn ra, một khi cởi ra thì bộc lộ sự ngang bướng, cao to, hoàn mỹ, ấn ý với tính cách của anh như vậy.

Hà Mặc Dương là người nguy hiểm, đạo lý này cô đã biết nhiều năm về trước, nhưng mà cứ nhảy vào, cuối cùng vẫn là anh thắng. An Mực cô độc phải khuất phục trong sự ám áp do anh tạo ra, không thoát ra được, chỉ có trầm luân.

An Mực thức dậy lần nữa là khi anh đã mặc quần áo chỉnh tề, đang đứng ở đầu giường chuẩn bị mặc áo vest, nhìn thế nào cũng không ngờ đêm qua anh lại điên cuồng đến mức ấy.

An Mực mặc quần áo xong, anh cầm theo cà-vạt từ trong phòng để đồ đi ra, An Mực bước đến, ngón tay mảnh khảnh vắt qua áo sơ mi đen, thấy một cái nút xinh đẹp, khi ngón tay rời khỏi bộ âu phục của anh thì trượt xuống dưới, vô tình chạm vào thứ gì đó cứng cứng, sắc mặt An Mực khẽ thay đổi: “Khi nào thì bắt đầu?”

Hà Mặc Dương là người thông minh, kéo cánh tay buông thõng xuống của cô, “Mục Mực, đừng lo lắng, mang theo chẳng qua là phòng lỡ như có khi cần đến.”

Đề phòng ngộ nhỡ, bằng thể lực của anh ở nhà họ Hà vẫn cần như vậy, nói không lo lắng chỉ là giả, chuyện của Hà Mặc Tiến còn ở trước mắt.

Cô suy nghĩ đắn đo mới mở miệng: “Vậy anh cẩn thận một chút, thứ đồ chơi kia không được dễ dàng cướp cò.”

Hà Mặc Dương cười ha ha, nụ cười chói mắt trong ánh nắng sáng sớm, lập tức trẻ lên vài tuổi, An Mực nhìn đến thất thần, sau khi hoàn hồn thì đâm một cú vào bụng anh: “Tốt nhất nên cướp cò, để anh cười cho đã.”

Mùa đông năm nay ở thành phố B đã định trước là không yên ả, một tay An Mực thúc đẩy Thẩm Tang Du rời đi, Tần Việt Trạch gấp đến nỗi như kiến bò trên chảo nóng. Buồn bã, phần nộ không lúc nào không dày vò tim hắn, đứng ngồi không yên, ước gì có thể bay đến thành phố B để tìm.

An Mực biết chuyện nên giúp đỡ Thẩm Tang Du rời đi, nếu sau này Tần Việt Trạch không chịu thay đổi, e rằng cả đời này cô ấy cũng sẽ không quay về, cô ấy đã nhẫn nhịn lâu rồi, đau đớn quá sâu, nên không biết áp chế thế nào mới có thể cứu vãn được.

Tất cả đều nói hai cô là cùng một loại người, tầm mắt đều đặt vào những người đàn ông có vẻ hiên ngang như cây tùng, bóng dáng cao to, hòa hợp vào bóng đêm tĩnh mịch.

“E rằng cô ấy đã sớm rời khỏi thành phố B?”

Hà Mặc Dương cúp điện thoại đi vào, kéo rèm cửa lại, bật hệ thống sưởi trong phòng đến mức cao nhất, ủ bàn tay lạnh lẽo của cô: “Đi mặc thêm áo khoác đi.”

“Anh không trách em sao?”

Lén thả Thẩm Tang Du đi, làm Tần Việt Trạch nổi giận, nếu không phải anh ngăn lại thì tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như vậy. Hiện giờ Tần Việt Trạch không còn lý trí, như con thú bị vây khốn, chỉ cần Thẩm Tang Du quay về, sợ là ngay cả mạng cũng không còn.

“Mục Mực, vậy là không tin tưởng anh sao?”

“Xin lỗi anh.”

An Mực ngoại trừ nói xin lỗi cũng không biết phải nói gì, mấy ngày nay nhìn thấy anh vì tìm kiếm Thẩm Tang Du mà gấp đến nỗi sứt đầu mẻ trán, trong lòng cô vẫn luôn áy náy, nhưng cũng bất lực, kéo anh ngồi xuống, cô nhẹ nhàng bóp vai cho anh: “Vẫn chưa có tin tức sao?”

“Mới vừa tra ra được một chút, vẫn chưa nắm được vị trí cụ thể.”

An Mực lấy tin tức nghe được từ chỗ Mặc Dương báo lại cho Hạ Nhượng, tuy Hạ Nhượng và Thẩm Tang Du là bạn thân, nhưng lần này cũng không biết rốt cuộc là Tang Du ở đâu, ở đâu cũng được, chỉ cần bình an là tốt rồi.

“Xem ra hai người hòa thuận nhỉ?”

“Rõ ràng vậy sao?”

“Sắc mặt tốt như vậy, vừa nhìn cũng biết có ai đó được người nào đó làm cho vui vẻ nha.” Hạ Nhượng trêu chọc xong còn không quên nắm lấy chiếc cằm của cô, nhìn nghiêng một chút: “Ái chà chà, nhìn xem, cằm cũng nhiều thịt hơn, An Mộc nha, theo sớm có phải tốt hơn không, đỡ phải cùng Hà Mặc Dương đây đưa một vòng lớn, làm cho một đám người bận rộn theo.”

An Mộc hất tay ra: “Hạ Nhượng, cậu đứng chung chiến tuyến với anh ấy từ lúc nào vậy?”

“Lúc cậu không biết gì chứ sao, chẳng qua là khẩu súng của người đàn ông nhà cậu thật là tàn bạo nha, thật muốn sờ một cái.” Cuối cùng còn làm ra tư thế bắn súng với An Mộc, khí thế nữ hoàng khi thu hồi lại còn thối thối đầu ngón tay.

Cả phê chưa kịp nuốt xuống làm cô sắc sảo chút nữa phun ra hết, vội vàng lau lau, trừng mắt: “Hạ Nhượng, cậu không làm chứ, nếu nói tớ chưa hề sờ qua lần nào, cậu có tin không?”

Hạ Nhượng lắc đầu, tuyệt đối không tin.

An Mộc gật gật đầu, thật sự là chưa từng sờ qua lần nào, bởi vì nàng sợ thứ đó lắm, lỡ như cướp cò thì phải làm sao, cho nên lần nào Hà Mặc Dương cũng giấu rất kín, không để cho cô nhìn thấy, ngoại trừ lần ngoài ý muốn kia.

“Được rồi, tớ tin đó, lần sau có thể bảo anh ấy lấy ra cho tớ chơi một chút hay không.” Hạ Nhượng ra vẻ thông minh, lẩn lộn, lấy lòng.

An Mộc thẳng thừng tàn nhẫn hất ra, bước ra khỏi tiệm cà phê, đón lấy ánh nắng ấm áp vui vẻ, cửa hiệu san sát trên phố, người qua kẻ lại không ngừng, thật nhộn nhịp, dạo phố xong trở về thì sắc trời đã trầm xuống, nắng chiều còn sót lại một luồng cuối cùng ở bầu trời phía tây, từng đám mây đen tụ tập trên bầu trời, xem ra thời tiết ngày mai sẽ không tốt, cô quay đầu đi vào phòng.

Hà Mặc Dương thích ăn cá, An Mộc thì không, cho nên món cá nấu dưa chua được hai người phân công rất rõ ràng, một người chuyên ăn cá, một người chuyên ăn dưa chua. Tay nghề của đầu bếp nhà họ Hà khá giỏi, một món cá nấu dưa chua vô cùng đơn giản nhưng sắc hương vị đều có đủ, vị nồng mà không ngán, toàn bộ phần dưa chua của món ăn này đều nằm trong bụng của An Mộc khiến cô cảm thấy no nê.

Hà Mặc Dương ngẩng đầu, hai má cô ửng hồng do ăn cay, đôi môi hồng nhuận cũng vì cay nên đỏ bừng, đầy mắt mờ mịt như có một lớp sương mù, chiếc môi thối thối nhưng vẫn cầm thìa vớt dưa chua bỏ vào trong chén, đáng vẻ vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Vớt hồi lâu mà ngay cả lá dưa chua cũng không có, An Mộc tham ăn đành để thìa xuống, lấy canh anh dưa uống hai ngụm lớn rồi để thìa xuống, “Cay chết em rồi, nhưng mà rất sướng.”

“Con mèo tham ăn.”

“Anh mới là mèo.” Vừa mới bật ra chữ mèo, bên chân “meo” một tiếng làm cô sợ đến ngẩn ra, cúi đầu thì thấy một con mèo Ba Tư đang phe phẩy chiếc đuôi, cọ cọ vào ống quần cô, cặp mắt màu nâu vàng tròn xoe nhìn cô, sau đó xoay một vòng rồi đặt mõng ngồi xuống chân cô không chịu đi, cứ như đang làm nũng, bảo cô ôm nó.

“Con mèo ở đâu ra vậy?”

Con mèo ngoan ngoãn ghé đầu vào vai cô, An Mộc nhẹ nhàng vuốt bộ lông trắng muốt không có chút bẩn nào của nó, con mèo cũng lanh lợi nằm im trên vai cô, chiếc đuôi lông lá thỉnh thoảng vẫy một cái, xẹt qua cằm của An Mộc, ôi nhột quá.

Hà Mặc Dương thấy cô thích thú, khoe miệng cũng hiện lên ý cười nhột nhạt, thần nhiên, còn chưa sâu đã lơ mờ tan đi, biến mất trong không khí.

“Em thích thì nuôi đi.”

Quả thật cô rất thích, mỗi ngày sau khi Hà Mặc Dương đi làm, cô liền cảm thấy nhàm chán vô cùng, hiện tại có con mèo cưng này ở bên cô, có lẽ sẽ thú vị hơn.

An Mộc ôm con mèo lên lầu, quyết định đặt tên cho nó là Đô Đô, bởi vì thân mình của nó tròn vo đáng yêu. Mới vừa đặt Đô Đô lên giường nhỏ, nó đã lật mình dạng bốn chân ra, nằm ngửa, chiếc đuôi ngoe nguẩy qua lại trong không trung. Chưa từng nhìn thấy con mèo nào có dáng ngủ đáng yêu đến vậy, An Mộc lấy điện thoại ra chụp ảnh cho nó, nó còn biết xấu hổ, nghiêng đầu, dùng móng vuốt che mặt lại, tư thế che mặt ngượng ngùng như ôm đàn tỳ bà.

“Anh đến đúng lúc, mau mở chân của nó ra, tư thế này thật đẹp quá.”

Đây là lần đầu tiên Hà Mặc Dương tiếp xúc với động vật, mở chân của nó ra với động tác cứng nhắc, lực quá mạnh, con mèo dưới tay anh kêu “meo meo” muốn trốn đi.

“Anh nhẹ thôi, làm đau nó.”

Hà Mặc Dương nghe vậy thì vội thả lỏng sức lực một chút, An Mộc cầm điện thoại ở phía trước tìm góc độ: “Về mặt Đô Đô sao lại đau khổ như vậy chứ?”

Trong lòng Hà Mặc Dương nhủ thầm, anh đâu phải là nó, nét mặt nghiêm lại: “Có thể là chưa từng chụp ảnh nên sợ hãi.”

“Cũng đúng, anh nhích đầu qua một chút đi, em chụp cho cả hai một tấm.”

Hà Mặc Dương dịch đầu qua một cách cứng nhắc, Đô Đô không biết tại sao anh lại đưa đầu qua chỗ nó, lập tức “meo meo” tránh mặt qua chỗ khác.

Ồ!!! Vẫn không thấy anh, chuẩn bị mấy lần, Hà Mặc Dương có hơi bực bội, mặt sa sầm, bóp cổ nó xách tới bên cạnh đầu mình: “Mục Mục, chụp đi!”

An Mục xem hình chụp trong điện thoại của mình, nhân lúc anh quay chỗ khác thì che miệng cười, bên trong, vẻ mặt của Đô Đô đau khổ, mắt mở to tràn đầy vẻ kinh hoàng, bốn chân đập loạn xạ trong không khí, đầu môi, sự bực dọc lơ lửng trong mắt.

“Mục Mục, tấm xong chưa?”

“Anh đem máy sấy đến đây.”

Hà Mặc Dương mang dép lê, từ trong ngăn kéo lấy ra máy sấy, kéo mở cửa kính, một lớp sương mù dày đặc, cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng, mái tóc đen dài buông xõa, đang cầm khăn lông lớn lau cho Đô Đô.

“Anh làm cho.”

“Tay chân anh vụng về, nhất định sẽ làm đau nó.”

Hà Mặc Dương nghẹn lời, đứng bên cạnh nhìn cô thành thạo sấy lông cho Đô Đô, sau đó bế nó ra ngoài.

“Buổi tối nó ngủ ở đâu?”

Này sinh vấn đề, An Mục muốn nó ngủ trên giường nhỏ, Hà Mặc Dương ghét nó cứ kêu “meo meo” không ngừng làm ồn, An Mục nghĩ cũng đúng, ngày mai anh còn phải đi làm, chất lượng giấc ngủ nhất định phải được bảo đảm.

“Chỉ bằng để nó ở phòng bên cạnh đi.”

Bên cạnh là phòng cho khách, bên trong đầy đủ đồ dùng trong nhà, An Mục đặt Đô Đô lên giường lớn, đắp chăn xong thì đi ra.

Lúc Hà Mặc Vũ này ra chủ ý này anh còn cảm thấy không tồi, có một con vật ở bên cô cũng tốt, nhưng bây giờ xem ra, thời gian chơi đùa kia căn bản là chia sẻ thời gian thuộc về anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Làm sao vậy, còn chưa ngủ? Sáng mai còn có cuộc họp mà.” Sáng thứ hai hàng tuần, Hà Thị có cuộc họp theo thông lệ mà anh nhất định phải tham gia, An Mục treo quần áo của anh lên, có thứ gì đó từ trong túi “lạch cạch” rơi xuống.

Hà Mặc Dương kinh hãi từ trên giường bật dậy, An Mục bình tĩnh nhặt cây súng lên cầm trong tay: “Thứ này mở thế nào?”

Đây là lần đầu tiên An Mục cầm súng, có chút vụng về, sờ trái sờ phải, sờ đến mức Hà Mặc Dương xanh mặt, giọng run run: “Mục Mục, đừng lộn xộn, để xuống.”

Từ giọng nói đến trái tim đều thấp thỏm, từ trên giường trở mình bước xuống chụp lấy cây súng, đóng chốt an toàn lại, vừa rồi cô lỡ tay mở chốt an toàn, may mà không làm mình bị thương: “Mục Mục, từ nay về sau em đừng động vào, thứ này rất nguy hiểm”

An Mục nhìn anh bỏ vào trong ngăn kéo, sau đó cầm lấy quần áo treo lên.

Cô đứng ngay tại chỗ, suy nghĩ rất nhiều, Hà Mặc Dương rất mạnh, mạnh đến nỗi không cần hậu thuẫn, còn cô là sự uy hiếp duy nhất của anh, nếu có người cô ý lợi dụng, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi, nếu cô muốn kìm vai sát cánh bên anh, cô phải trưởng thành, phải mạnh mẽ.

“Hà Mặc Dương, ngày mai dạy em kỹ thuật bắn súng nhé.” Dưới ánh đèn, vẻ mặt An Mục bình thường, nhưng trong mắt tràn ngập sự kiên định.

“Mục Mục, em không cần phải học.” Thái độ của Hà Mặc Dương rất kiên quyết, ánh mắt kiên định. Ở phương diện khác, anh có thể nghe theo, nhưng mặt này anh tuyệt đối không đồng ý, chẳng lẽ anh không bảo vệ được người phụ nữ của mình.

“Mục Mục, mạnh mẽ là phải trả một cái giá tương xứng, anh không muốn.” An Mục đứng yên đó, được anh cứng rắn ôm vào lòng, một Hà Mặc Dương ngang tàng, một Hà Mặc Dương tàn nhẫn, một Hà Mặc Dương cố chấp, một Hà Mặc Dương không nói lý lẽ, một Hà Mặc Dương tính tình trẻ con, cùng một người sao lại có nhiều tính cách đến vậy, cô cảm thấy bản thân vẫn chưa hiểu hết về anh.

“Không học thì không học, nghiêm túc như vậy làm gì.”

Giọng điệu giận dữ, vẻ mặt căng thẳng của Hà Mặc Dương trở lại bình thường, dưới ánh đèn khoe miệng nhếch lên như ngọc, một miếng ngọc thượng hạng, ti cầm lên đầu cô, ngửi lấy mùi hương trên tóc cô. An Mục cũng ôm lấy anh, đêm bình yên tĩnh mịch, tấm vải che đầy hơi mỏng, sau khi xé mở là hồ nước gọn sóng lăn tăn, bóng người chập chờn trên cửa sổ, bóng cây lắc lư.

An Mục thức dậy rất sớm, nghe thấy loáng thoáng tiếng bước chân của người làm ngoài cửa, sau đó là tiếng nói chuyện rất khẽ, cô cảm thấy hoài nghi, sợ đánh thức anh nên xốc chăn lên bước nhẹ xuống giường. Ở ngoài cửa, đám người làm xúm lại một vòng, giữa vòng người đó là Đô Đô, chiếc đuôi phe phẩy, trong miệng ngậm miếng vải, sau khi nhìn kỹ chính là quần lót màu đen của Hà Mặc Dương, bây giờ bị nó ngậm trong miệng, chân trước còn giẫm lên đó, ánh mắt đề phòng, làm như sợ bị người khác lấy mất.

“Cô An, của cậu chủ...”

“Không sao đâu, chỉ là một cái quần, mọi người đi xuống đi.”

An Mục ôm lấy Đô Đô, xoay người đóng cửa lại, miệng nó vẫn còn ngậm, cô cố gắng kéo ra, nó càng ra sức cắn chặt, An Mục cười, vỗ vỗ cái đầu xù lông của nó, ngược lại nó càng đắc ý, há hê cắn cái quần lót, đôi mắt mở to tròn xoe, giống như khiêu khích. An Mục nghĩ, đừng nói bởi vì tối qua Hà Mặc Dương ra tay bắt nó chụp ảnh đã chọc tới nó, nên sáng nay nó mới trả thù.

“Đô Đô, mở miệng được không?” An Mục xoa cái đầu bé xiu của nó, nhỏ nhẹ dỗ dành, nó uốn éo, nhảy khỏi lòng cô, phốc lên trên giường, chưa kịp bắt nó lại, nó đã chạy tới bên cạnh đầu của Hà Mặc Dương, quần lót trong miệng lơ lửng trong không trung, “meo” một tiếng, quần lót theo tiếng meo mà rớt xuống, đập lên mặt của anh.

Một màn này thật đáng yêu và buồn cười, Hà Mặc Dương đang ngủ thì chuyển tỉnh, đôi mắt đen nhánh khôn cùng đang lim dim, con ngươi chậm rãi mở ra, lấy thứ gì đó rơi vào mặt mình xuống. Đô Đô lui về phía sau từng bước một, phe phẩy cái đuôi kêu “meo meo meo meo” không ngừng, nhìn thấy anh chau mày, vẻ mặt trầm xuống, cô vội vàng ôm lấy Đô Đô vào lòng: “Làm anh thức giấc rồi, đang ngủ ngon mà.”

“Nó vào đây khi nào vậy?”

“Ban nãy em ôm nó vào, nó có vẻ thích thú với cái quần lót của anh, nhất định không chịu nhả ra.”

An Mục đá đá chiếc quần lót đen của anh ở bên chân: “Hà Mặc Dương, say này mặc màu khác đi nhé.” Ngay cả quần lót cũng là màu đen, thật là đen tối từ trong ra ngoài mà.

Tuy màu đen là màu kinh điển, nhưng cũng không thể mãi mãi chỉ mặc có một màu, “Màu trắng, hôm nay mặc đồ trắng nha.” Nét mặt An Mục vui vẻ phấn chấn, buong Đô Đô ra chạy đến phòng để đồ, lấy chiếc áo sơ mi trắng mới toanh mà cô mua lúc đi dạo phố đưa cho anh.

Hà Mặc Dương nửa tựa vào giường, cái chăn từ trên ngực trượt xuống, Đô Đô thì nằm ở cuối giường kêu “meo meo”, đôi mắt chuyển động xung quanh, bên ngoài mưa rơi tí tách, trong phòng lại hòa thuận vui vẻ, mặt cô tươi như hoa, bàn tay trắng nõn đặt trên chiếc áo, anh cúi người nhận lấy, ôm cô vào lòng.

Tiếng thì thầm nhón nhột, hơi thở phả vào làm vành tai đỏ ửng, An Mục tựa đầu vào vai anh cười khúc khích, giận dữ: “Còn không mau rời giường, cứ mè nheo coi chừng đến muộn.” Cô đỏ mặt xoay người ôm Đô Đô đi vào phòng tắm, Hà Mặc Dương vuốt ve chiếc áo sơ mi trong tay thật cẩn thận.

Cho đến khi xe anh biến mất khỏi sân nhà, An Mục ôm Đô Đô ngồi dưới mái hiên nhìn mưa bụi bên ngoài rơi hoài không dứt, tí tách rơi xuống lan can, bắn những tia nước lên bộ lông mềm mại của Đô Đô, nó mất hứng đập chân, vênh tai, An Mục nghĩ đến gì đó, gọi Hà Vi.

Chiếc xe dừng lại trước cửa hàng, Hà Vi mở dù bước xuống xe.

“Đô Đô thích cái này không?”

Đô Đô là con mèo đực, An Mục cầm chiếc áo màu hồng nhạt lắc lắc trước mặt nó, nó nhắm mắt ngáp một cái rồi to, cuộn móng vuốt lại, rúc vào lòng cô. Cô lại gắn cho nó cái áo màu xanh, nó vẫn có bộ dạng uể oải, con mèo này đúng là khó hầu hạ, tiện tay cầm cái quần lót hình ba quả dâu chụp lên đầu nó, nó lại tỉnh táo, “meo meo meo meo” nhìn chính nó ở trong gương, buồn cười như trét phấn vàng lên trên mặt.

“Con mèo này đẹp thật.” An Mục quay lại, cả người Trịnh Tu Hàm mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, dẫn chó đứng ở bên chiếc kệ cách đó không xa, áo gió thoáng qua, giống như đang nhớ lại ba năm ở nước Anh kia.

Cô nín thở tập trung suy nghĩ, cảm lấy chân mèo lắc lắc trước mặt hân: “Thật trùng hợp, chào hỏi đi.”

Trịnh Tu Hàm sờ Đô Đô, nó căng thẳng, suýt chút nữa cào hấn, An Mục vỗ vỗ đầu nó, “Bé cưng không nghe lời.”

“Không sao, có lẽ nó sợ con chó bên cạnh anh.”

Tầm mắt An Mục rơi vào trên người con chó mà hấn dắt theo, toàn thân màu trắng, lông rất dài, rũ xuống mềm mại, che hết nửa con mắt. Hấn dùng tay ra hiệu, con chó ngoan ngoãn ngồi xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn cô, được huấn luyện cực kỳ tốt, không có nghịch ngợm như con mèo trong lòng cô.

“Nuôi lâu rồi à?” Hấn và con chó không giống như mới làm quen nhau trong thời gian ngắn.

“Ừ, hơn hai năm rồi.”

“Mua cho nó một cái nơ đi.”

An Mục lấy một cái nơ trên kệ úm vào cổ nó, con chó ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc cô cài cho nó, sau đó cúi đầu lắc lắc, “Thật đáng yêu.”

“Tiểu Mục, anh nghe nói hiện tại An Thị đang nằm trong tay Hà Mặc Dương, sắp phải phá sản.”

An Mục đứng dậy, cũng cầm cái nơ cài lên trên cổ của Đô Đô, cúi đầu “ừ” một tiếng.

“Tiểu Mục.”

“Tu Hàm, trước sau gì An Thị cũng sụp đổ, tại sao nhất định phải liên quan đến em?”

Sắc mặt Trịnh Tu Hàm căng thẳng, nắm chặt nắm tay, chậm rãi nói một hơi: “Tiểu Mục, em đã thay đổi.”

Cổ ngẩng đầu, “Vậy sao?” Con người trước sau gì cũng sẽ thay đổi, cô đã sớm không còn là An Mục trước đây, “Tu Hàm, thời gian sẽ lưu lại dấu vết trên cơ thể mỗi người, hoặc sâu hoặc cạn, không thể ngăn cản, thật ra, Tu Hàm, anh cũng đã thay đổi.” Thay đổi có chút xa lạ, nhìn không thấu, Trịnh Tu Hàm trước kia sẽ không có tình dò xét như vậy.

“Ha ha, Tiểu Mục, anh thay đổi sao?” Hấn cũng không biết rốt cuộc bản thân biến thành bộ dạng nào nữa, chỉ có duy nhất một thứ không bao giờ thay đổi.

“Thật ra chính anh cũng biết, nhưng mà anh không muốn thừa nhận thôi.”

“Có lẽ giống như lời em nói.” Ký ức quá xa xôi, hiện thực lại quá mức tàn khốc, chưa kịp nhớ lại thì dòng ký ức đã bị bụi bặm phủ kín, “Tiểu Mục, con mèo này có tên không?”

“Đô Đô, nó tên là Đô Đô.” An Mục thân nhiên nói, vẻ mặt u ám của Trịnh Tu Hàm bỗng nhiên sáng lên, có thứ gì đó đang tích tụ, rít gào ở nơi mà cô không thấy.

Hóa ra tên là Đô Đô, Trịnh Tu Hàm nhớ rõ hai chữ này, gọi một tiếng “Đô Đô”, con chó ở bên chân đứng lên, cọ vào ống quần của hấn, hấn ngồi xổm xuống, dùng tay xoa đầu nó.

Trên đường về nhà, Đô Đô một mực đùa giỡn trong lòng cô, may mà nhanh tay đóng cửa kính xe lại, nếu không suýt chút nữa nó đã nhảy ra ngoài, vỗ vỗ đầu nó một chút, cuối cùng mới dẹp yên được.

“Cô An, cậu chủ bảo cô ở Văn Xương chờ cậu ấy.”

“Ừ, đi thẳng đến đó.”

An Mục nhìn đồng hồ trước mặt, sắp đến lúc anh hết giờ làm, hiếm khi Hà Mặc Dương tìm cô ăn cơm trưa trong thời gian đi làm.

Văn Xương là một nhà hàng Trung Quốc không lớn cũng không nhỏ, không gian không tồi, không quá xa hoa, cách bày trí cũng rất thoải mái sạch sẽ, An Mục ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ, gọi một ly nước uống.

Đường Văn Xương là một con đường cũ, sớm nằm trong cụm quy hoạch phá bỏ và di dời đi nơi khác của chính phủ hồi đầu năm. Nơi đây vẫn còn duy trì được cảnh vật ban sơ của thành phố B, bên cạnh tường thành cổ là một con sông dài, xuyên suốt hơn một nửa thành phố B, mấy năm nay việc xử lý nước sông cũng không tệ, đã trở thành một phong cảnh ở thành phố B.

Hai bên đường bày bán mấy gánh hàng rong, bán các loại xiên que, thịt dê xiên que, mấy bà lão nhà quê, món cháo đậu phụ, tiếng rao không ngớt, lập tức gọi lên ký ức tuổi thơ, sau khi tan học cô cũng từng vây quanh mấy gánh hàng xiên que này để lấp đầy bụng. “Ông chủ, bỏ thêm nhiều ớt, thì là.” “Bà chủ, xiên này đừng chiên chín quá.”

Ký ức này lơ lửng ở trước mặt một cách chân thật, dường như tiếng huyền nào còn chuyển động trong đầu.

“Meo meo”

Tiếng kêu của Đô Đô khiến cô bừng tỉnh, An Mực chuyển tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ vào trong, Hà Mặc Dương cầm theo áo vest đứng cách đó không xa, trên tóc còn vương nhiều hạt mưa bụi trong suốt, mày kiếm mắt sáng, ánh nhìn nghiêm túc.

“Còn không đến đây?” An Mực đứng lên nhận lấy áo của anh, phát hiện trên đó có hơi ẩm ướt, không khỏi nhũn mày: “Hà Mặc Dương, anh lớn như vậy rồi sao không biết che dù, mặc dù mưa không lớn, nhưng bây giờ là mùa đông chứ không phải mùa hè.”

“Ừ, lần sau sẽ chú ý hơn, đói bụng chứ, gọi món nhé.” Một đũa của An Mực như đánh vào vãi bông, dứt khoát để mặc anh, cũng không nói thêm gì nữa, cầm thực đơn gọi đại hai món khác nhau, Hà Mặc Dương nhìn thấy trên đó có món cá nấu dưa chua thì dùng bút gạch đi. Lúc ăn cơm, An Mực đợi cả buổi cũng không thấy món đó đâu, lúc này mới phát hiện đúng là người đàn ông đó đã động tay động chân vào, nhũn mày mất hứng: “Anh lấy món cá nấu dưa chua của em đi đâu mất rồi?”

“Ăn nhiều nóng lắm, Mực Mực, biết tại sao anh lại đưa em đến đây ăn cơm không?”

Suy nghĩ của An Mực vốn vẫn còn rối rắm ở món cá nấu dưa chua, liền bị câu hỏi của anh lôi kéo đến chỗ khác, “Vì sao?” Tâm tư của Hà Mặc Dương tinh tế, nếu không tự nói ra, cô hoàn toàn không đoán được.

“Ăn xong mới nói với em”

Bộ dạng điềm tĩnh khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô có chút không giống với phong cách của anh, “Đều là anh Tư dạy hư anh.”

Cùng lúc đó, Hà Mặc Vũ hắt hơi thật to, cảm khái nói, thật đúng là mùa đông!

“Chuyện này có liên quan gì tới lão Tư chứ, Mực Mực, An Thị nằm trong tay anh.”

“Sao đến anh cũng nói về đề tài này?” Không để cô yên tĩnh một chút được sao.

“Là Trịnh Tu Hàm.”

“Hà Vi nói với anh à?”

An Mực ném đôi đũa, “lạch cạch” rơi xuống bàn, bị chìm ngập trong tiếng người ồn ào trong phòng ăn. Về mặt Hà Mặc Dương không đổi, mức đầy một chén canh như thường lệ đưa qua: “Mực Mực, uống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cô đẩy ra, ánh mắt nhấp nháy: “Hà Mặc Dương, rốt cuộc anh đang sợ cái gì vậy?”

Nước canh vẩy một ít xuống bàn, một chút bắn vào trên áo vest của anh, bầu không khí hòa nhã liền lạnh dần, nặng nề, trầm lắng, ngay cả Đô Đô cũng cảm giác được, không dám kêu meo meo, thu móng vuốt ghé vào trên đùi An Mực không dám ồn ào nữa.

Tầm mắt rơi vào cổ tay áo anh, vết dầu mỡ dính trên đó rõ ràng như vậy, tự biết bầu không khí sắp trở nên gượng gạo, An Mực cúi đầu vuốt ve Đô Đô trên đùi cô, suy nghĩ nên nói cái gì.

“Mực Mực, uống canh đi.”

Giọng nói trầm thấp mang từ tính, Hà Mặc Dương lại mức một chén canh đầy đưa qua, An Mực nhận lấy không chút suy nghĩ, uống hai hớp liền ngừng đầu nhìn về mặt anh, vẫn tốt.

Ra khỏi nhà hàng, anh đi sát bên cạnh, cô ôm Đô Đô theo anh đi dọc bờ sông, ngay giờ cơm trưa, mùi thơm phức bay ra từ cửa sổ khu nhà cạnh bờ sông, hòa với sự trong lành sau cơn mưa biến thành hương vị độc đáo, đi đến trên cầu, từng đợt mưa bụi hòa lẫn gió thổi đến, Hà Mặc Dương nghiêng người ngăn trở, ôm trọn toàn thân cô.

“Anh không muốn nói ra suy nghĩ của mình ư?” An Mực không kiềm được, nhắc nhở anh.

Hà Mặc Dương dừng bước, một chiếc lá rơi xuống đình đầu, chạc cây trợ trụ giữa không trung lắc lư theo cơn gió, tán cây phát ra tiếng kẽo kẹt, nước sông trôi chậm rãi ở trước mặt, đàn chim đi trú đậu ở nhánh cây cách đó không xa, bị tiếng còi xe làm giật mình bay đi.

“An Vu Hùng ở chỗ này.”

Bàn tay của An Mực đang vuốt bộ lông Đô Đô bỗng khựng lại, nó thoải mái từ từ nhắm hai mắt lại, ở trong lòng cô liềm liềm.

“VẬY à, nơi đây cũng không tệ.” Căn biệt thự sống hơn nửa đời người, ở trên thượng trường đã phần đầu vất óc hơn nửa đời người, lúc tuổi già hưởng an nhàn nuôi cá, uống trà cũng không tệ.

“Không đến thăm à?”

“Không cần, có lẽ họ cũng không muốn gặp em.”

Hà Mặc Dương thở dài, ôm cô chậm rãi quay trở về, An Mực đi theo bước chân anh, con đê xa dần, An Mực không kim được quay đầu lại, một căn nhà đứng sừng sững trong màn mưa, cơn mưa mờ mờ, như cách muôn sông nghìn núi.

“Anh Năm, cảm ơn anh.”

Gọi anh một tiếng anh Năm, là bởi vì anh vĩnh viễn là anh Năm của cô, sẽ không bị ảnh hưởng bởi sự biến hóa của thời gian hoặc sự hiểu lầm trong tương lai, một Hà Mặc Dương nhìn có vẻ bá đạo, tàn nhẫn, thật ra nội tâm vô cùng tinh tế, chỉ cần cô trầm ngâm, anh có thể đoán ra được ngọn nguồn sự việc, con người như vậy có đáng sợ không? An Mực nghĩ bản thân mình không sợ, là bởi vì anh là anh Năm của cô!

Hình như thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, mà những ngày cô tịch đau khổ bao giờ cũng trôi đi rất chậm, nhìn không thấy hy vọng, không thấy kết thúc.

Năm mới đã gần kề, công việc của người hầu trong biệt thự của Hà Mặc Dương lu bù cả lên, nhìn thấy mọi người gấp trước vội sau, An Mực ôm Đô Đô ngồi trong đình nghỉ chân để phơi nắng, lễ mừng năm mới, căn nhà này quá lớn, một mình cô một vũ trụ.

Định là sau khi bình tĩnh sẽ quay về nhà họ An, Thẩm Tang Du không biết ở nơi nào, cô lại nghĩ đến chị Quả Quả, một người không thân không thích ở thành phố B.

Không ngờ năm nay chị Quả Quả lại về quê bạn trai ăn tết, An Mực gác điện thoại, cảm thấy phiền muộn, nhìn con Đô Đô trong lòng, cũng may còn có nó.

Chỉ một buổi chiều, tòa nhà đã thay đổi hình dáng, khắp nơi đều là giấy đỏ, đèn lồng đỏ thắm treo cao, treo đầy trước nhà, treo trên nhánh cây, thậm chí trải dài trên đường mòn dẫn đến trước cửa, khi bước vào, rực rỡ hẳn lên, không khí mới tràn ngập khắp nơi.

Người làm trông thấy cô liền xếp thành hai hàng, đồng loạt nói: “Cô An, chúc mừng năm mới.”

An Mực vui vẻ nói cảm ơn, Hà Mặc Dương từ đâu đến nhanh chóng rút bao lì xì phát cho mỗi người một cái. Cô thả Đô Đô xuống, đích thân vào bếp, tất cả nguyên liệu nấu ăn cần phải có đã sẵn sàng, nghĩ mình sẽ làm món trứng chần nước sôi, nhưng sợ năm mới mà mình vừa ăn vừa khóc, càng nghĩ, vẫn là nên làm cá nấu dưa chua đi, cũng lâu rồi chưa được ăn nên nhớ cái hương vị đó.

Đem cá rửa sạch cắt xong, đổ lòng trắng trứng đã được đánh lên vào, nêm thêm chút gia vị cho cá, ướp thêm chút rượu, sau đó nhân thời gian đợi gia vị ngấm vào thì đi rửa rau dưa, cắt xong xếp vào đĩa, đã mua dưa chua làm sẵn, trực tiếp cho vào nồi là được, nghĩ hay là nấu thêm món canh đi.

Trong nồi đang chưng gà ác, nắp nồi bị hơi nước xông lên kêu ùng ục, An Mực khiêng mũi chân lấy chén trên giá bếp, một bàn tay to vươn đến từ phía sau, lấy cái chén từ giá bếp trước cô, An Mực không nhìn cũng biết là anh, cô từ từ quay lại.

“Mực Mực.”

An Mực quay đầu lại, anh cầm cái chén đứng trước mặt cô thở hắt hắt, áo khoát còn chưa cởi ra, tóc tai ở thái dương có chút lộn xộn, khóe mắt hẹp dài tỏa sáng lấp lánh, lúc này, tất cả ngôn ngữ liền biến thành dư thừa, cô mỉm cười cầm lấy cái chén trong tay anh, đẩy anh ra bên ngoài: “Ra ngoài đợi đi, một chút là xong thôi.”

Hà Mặc Dương bị cô đẩy ra cửa, đợi khi cô xoay người đi vào, anh lại đi theo, ôm chặt lấy cô từ phía sau, cái miệng xấu xa kề sát bên tai cô: “Mực Mực, năm mới vui vẻ.”

Vành tai bị hơi thở nóng rẫy làm đỏ lên, An Mực rút cổ lại: “Hà Mặc Dương, anh thành ông già rồi.” Sang năm, anh đã 33 tuổi, nếu là người đàn ông bình thường, tầm tuổi này đã sớm kết hôn sinh con rồi.

“Ha ha, gừng càng già càng cay mà.”

“Hà Mặc Dương, anh đúng là không biết xấu hổ.”

An Mực bị lời nói không đứng đắn của anh làm cho mặt đỏ lên, thiếu chút nữa là cắt vào tay mình, Hà Mặc Dương nhanh chóng gạt lấy: “Đề anh.”

Tài nghệ nấu nướng của anh còn kém hơn cô, anh vụng về muốn cắt khoai tây thành sợi nhưng lại cắt thành cọng vừa dày vừa to, An Mực lại không đành lòng đá kích sự tự tin của anh, xem ra tối nay chỉ có thể ăn khoai tây cọng thôi.

Thở dài vớt dưa chua đã chín ra khỏi canh, lại bỏ cá cắt lát vào, nấu lửa lớn hai phút rồi tắt lửa, sau đó múc dưa chua và cá vào một cái nồi nhỏ, rắc rau thơm lên mặt.

Mùi hương cá nấu dưa chua mới ra lò lan tỏa trong nhà bếp, Đô Đô cũng bị thu hút chạy đến, phe phẩy cái đuôi chạy đến cọ cọ vào chân cô, đột nhiên “méo” lên một tiếng chói tai.

“Cẩn thận chút anh, đừng đập đuôi nó.”

Tiếng pháo trúc bên ngoài vang lên không ngừng, trong nhà ấm cúng hòa thuận vui vẻ, món xào ngon miệng, món canh vừa ăn, đây là lần đầu tiên An Mục chính thức vào bếp sau khi vào đây sống: “Xem ra đỡ hơn đầu bếp, ráng ăn nhé.”

“Ừ, em cũng ăn đi.”

Hà Mặc Dương ăn không nhiều lắm, mỗi món đều chỉ gấp vài thìa, sau đó dùng thìa nhìn cô ăn, An Mục biết cái miệng của anh lúc nào cũng rất kén ăn, lại ưa sạch sẽ, tự hiểu tài nghệ nấu nướng của mình không lọt được vào mắt anh, có thể ăn mấy miếng là cực kỳ nể mặt rồi.

“Bụng sùi cảo lên đi.”

Người hầu bụng nổi nhỏ vào, lễ mừng năm mới ở thành phố B, nhà nào cũng phải ăn sùi cảo, An Mục gấp hai cái bỏ vào trong chén anh, “Ném thử một chút đi, là em gói đó.”

Anh ăn hai miếng, “Ừ, mùi vị không tồi.”

Một cái nồi hai mươi cái sùi cảo, cô ăn sáu, anh ăn hai, sau đó hoàn toàn buông thìa nhìn cô ăn, An Mục bị nhìn đến phát ngại, lúc húp nước cũng không động thìa, “Không phải anh có chuyện gì muốn nói đó chứ.”

Pháo hoa rộ trời, liên tục nổ rộ trên không trung, phía chân trời huyền bí sâu thẳm giờ phút này vô cùng rực rỡ, ánh sáng pháo hoa nổ tung chiếu rọi lên mặt anh, đủ mọi màu sắc như đang hát hí khúc, nhìn buồn cười muốn chết, tiếng pháo hoa đầy thành phố, Đô Đô sợ đến mức trốn ở gầm sofa không dám chạy ra, nhưng thật ra lại làm thỏa nguyện của nó.

“Cầm lấy nè.”

An Mục đưa tay, anh nắm lấy tay cô cùng cầm cây pháo hoa, khoảnh khắc bắn lên An Mục quay đầu qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng, mỗi lần pháo hoa trong tay bắn lên, tay An Mục lại run lên một cái.

“Mục Mục, mở mắt nhìn xem.”

Tiếng nói bên tai chìm ngập trong tiếng pháo hoa, sự dịu dàng trong đó lại như sợi tơ được rút ra, thắt vào nơi không xác định ở tận đáy lòng, quán lấy thật sâu thật chặt, mở mắt ra, là sườn mặt kiên định đang mỉm cười của anh, thoát ải trong ánh sáng màu cam lơ lửng nơi hành lang, cả người An Mục dựa vào lồng ngực anh, cảm nhận nhịp đập trái tim anh, mạnh mẽ mà kiên định, chợt cảm thấy từ lúc sinh ra họ vốn đã hòa hợp như thế, rồi cô bị chính suy nghĩ đó của mình làm cho hoảng hốt.

“Cô bé ngốc, bảo em xem pháo hoa, chứ không phải xem anh.”

Anh đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt của cô, làm cho lòng An Mục thấp thỏm, ngại biện là bản tính trời sinh của phụ nữ, lúc này khuôn mặt của mình đã đỏ lên, rồi lại nhìn pháo hoa đang cháy trong tay, anh nắm tay cô đứng dưới bầu trời đêm mờ mông đẹp đẽ.

Quay người lại nhìn, trong hành lang chất đầy pháo hoa, anh kiên nhẫn nắm tay cô bắn lên từng cái, An Mục không dám tự mình bắn pháo hoa lớn, chỉ dám châm mấy cây pháo bông nhỏ, tiếng xèo xèo vang lên, cầm cây pháo bông chạy khắp sân nhà như người điên, Hà Mặc Dương cũng đi theo sau, pháo hoa trong tay hai người giao nhau tại một chỗ, tô điểm cho năm mới này càng thêm náo nhiệt.

Đêm qua chơi đến khuya, đi ngủ cùng với tiếng pháo trúc lác đác, sáng hôm nay, khi bình minh vừa ló dạng, mặt trời đỏ rực ở phía đông vừa hiện ra quảng hồng, tiếng pháo trúc lại vang lên, An Mục ngủ không sâu, đã sớm thức giấc, vui mình trong chăn ấm không muốn ngồi dậy, động tác trở người không dám mạnh quá, sợ sẽ đánh thức anh.

Chất lượng giấc ngủ của cô vẫn không tốt lắm, tật xấu này không biết có tự lúc nào, nhưng anh lại ngủ rất yên ổn.

Nghe ngoài cửa sổ có tiếng pháo trúc liên tục, An Mục từ từ nhắm mắt lại định ngủ nướng một lát, giữa mông lung hình như có thứ gì đó di chuyển trên mặt, cô tiện tay phui đi, trở người liền ngủ tiếp, một hồi trên cổ lại nhón nhột sột soạt, bị vậy làm sao mà ngủ được, vừa mở mắt thì thấy gương mặt điển trai to đùng của anh, đầu lưỡi anh đang liếm láp chiếc cổ tinh tế của cô, nhột quá, cơ thể anh lại đè lên người cô, thân thể cường tráng từ lúc cô thức dậy cũng đè xuống không chút kiêng nể, trực tiếp dán lên thân hình xinh đẹp của cô, nơi da thịt tiếp xúc truyền đến một luồng hơi nóng, anh cởi bỏ hết áo ngủ của cả hai ra, thân hình nóng rực dính lại một chỗ không có gì ngăn cản.

Nơi đây đã căng tròn hít thở phập phồng chiếu lên lồng ngực anh, khi anh cố tình ép xuống cho biến dạng, nụ hôn của anh vẫn liên tục trườn xuống, thế mạnh áp đảo, chiếm cứ phần đất thơm tho nhất không có chút ngăn trở nào, An Mục run rẩy trong dự vọng của anh, tự vỗ về mình nên bình tĩnh lại, nụ hôn nóng bỏng lại rơi vào ngực cô, nơi đó là vị trí gần trái tim nhất, anh khẽ cắn liếm mút, giống như muốn ăn luôn khối thịt kia, An Mục nhấc chân quấn vào chiếc eo tinh trắng của anh, từng thớ thịt mềm mại bên trong đầu gối kẻ sát vào eo anh, Hà Mặc Dương gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu bữa ăn chính.

Màn giường lung lay sắp rơi xuống, trên chiếc giường lớn theo kiểu Châu Âu cổ điển, anh ra sức xông vào, mồ hôi hòa vào thân thể tuổi trẻ; tình yêu, sự chung thủy trong trời đất thiêu đốt lẫn nhau giống như dừng lại ngay tại khoảnh khắc này, thân thể ấm áp quấn lấy nhau, xuyên qua tất cả những gì đẹp đẽ nhất, cơ thể mong manh yếu đuối ở bên dưới liền thờ dốc rên khẽ, Hà Mặc Dương nhìn không chớp mắt, cứ liên tục ra vào thật mạnh không biết bao nhiêu lần, cô liên tục không nổi, nức nở xin anh hãy mau mau chấm dứt.

Dục vọng nhần nhện từ đêm qua đến sáng nay ồ ạt kéo đến, trước khi ý thức quay lại, anh đắm chìm phải mạnh hơn, cô quá mức xinh đẹp, anh liền thoáng tăng thêm chút sức lưu lại trên người cô một dấu hôn, bàn tay lướt qua dấu hôn ấy, máu càng lúc càng sôi trào, buộc cô mở mắt ra, nhìn thẳng vào bên trong đó: “Mục Mục, em là của anh...”

Sau màn tuyên thệ trầm thấp, áp lực, nghiêm túc ấy là một hồi giường động mạnh mẽ, mỗi đốt ngón tay, từng lỗ chân lông của An Mục tràn đầy hơi thở bá đạo lạnh thấu xương của anh, đẩy đi không được, lại còn càng lúc càng mãnh liệt, càng giãn nở trong từng lỗ chân lông, nổ tung trong từng mạch máu. Tiếng rên rỉ vang lên càng lúc càng lớn, thân thể cuộn chặt hoàn toàn rộng mở để đón nhận hết thảy những gì anh mang đến, nửa thân dưới giống như không còn là của mình, rõ ràng đã tê dại chấm dứt rồi còn có thể cảm giác được rõ ràng một luồng nhiệt nóng bỏng từ bên trong chảy ra, sau đó là từng đợt run rẩy, rồi đột ngột thứ khoái cảm như từ trên trời rơi xuống tràn gian khiến âm đạo trơn mềm càng lúc càng thắt chặt, Hà Mặc Dương vội vàng đâm vài cái rồi rút ra, bắn loạn cả lên, sau đó ôm cô lần về vị trí lúc này, để cô nằm ghé vào ngực mình, từ từ âu yếm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

An Mục mệt mỏi, ghé vào ngực anh thở hổn hển, hai gò má bởi vì động tình mà ửng đỏ, giống như được bôi một lớp phấn hồng xinh đẹp, Hà Mặc Dương lưu luyến hôn rồi lại hôn, nhấc tay lên lau đi mồ hôi trên trán, vuốt lại mái tóc rối tung lộn xộn ở sau đầu cô.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo trúc, sáng mùng một năm mới bắt đầu với cuộc yêu, hệ thống sưởi trong phòng mở vừa đủ, Hà Mặc Dương vẫn sợ cô bị lạnh, dùng chăn lụa bọc cô thật kỹ, để cô ghé vào lồng ngực mình, An Mục uể oải tìm một tư thế thật thoải mái, không muốn thức dậy, còn muốn ngủ một lúc, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Hà Mặc Dương nâng cô dậy, lấy điện thoại qua.

“Sao vậy anh?”

“Không có gì, em mệt thì ngủ tiếp đi.”

An Mục không ngốc, nhắc đầu thấy rõ trên màn hình chớp tắt báo có tin nhắn mới, cô không nói gì.

Nhà lớn họ Hà.

An Mục vốn không muốn đi, thế nhưng thái độ của Hà Mặc Dương kiên định, không chấp nhận lời từ chối của cô, ngang ngược nhét cô vào trong xe, làm cô lại nhớ đến một Hà Mặc Dương không cho phép bất cứ ai từ chối mình, hung hăng tàn nhẫn, không gì làm không được.

Đây không phải lần đầu tiên cô đến nhà lớn họ Hà, lúc nhỏ thường xuyên đến đây cùng anh Tư, anh Năm, ngay cả bác Từ quản gia cũng có chút quen biết với cô.

Sáu năm sau lại bước vào đây, cô hơi ngẩn ngơ thất thần trong chốc lát, theo thời gian, đại sảnh xa hoa vẫn tráng lệ như trước, người ở bên trong lại già hơn, chỉ có suy nghĩ cố chấp là vẫn kiên trì như trước.

Hà Mặc Dương dẫn cô bước vào, vô số ánh mắt trong đại sảnh thoáng dừng lại trên người cô, những ánh mắt này hoặc là mang theo ý cười khó hiểu, hoặc là mang theo sự khinh bỉ chỉ liếc sơ là có thể nhận ra, hoặc là chán ghét ngay cả nhìn cũng không muốn, An Mục vẫn cười nhạt chào hỏi.

Hà Mặc Dương dẫn theo cô ngồi xuống, ngồi đối diện họ chính là cha con họ Viên, bên tay trái là Hà Lâm Trung và Nhan Mỹ.

Ai cũng là cao thủ che đậy, chỉ có Viên Tĩnh, cô hai họ Viên hừ một tiếng câu kinh, tràn đầy chán ghét xoay mặt đi chỗ khác, An Mục cũng không thêm quan tâm, nhận lấy ly nước ấm Hà Mặc Dương đưa cho, trực tiếp xem thường bầu không khí ngưng đọng xung quanh, An Mục vốn là người ích kỷ, chỉ lo cho tâm trạng của mình, làm sao để ý đến những người khác chứ.

“Chắc là không cần con giới thiệu, đây là An Mục, là bà Hà tương lai.”

Lời nói của Hà Mặc Dương nổ tung trong phòng, An Mục cũng kinh ngạc, suýt chút nữa đánh rơi ly nước, rốt cuộc vẫn ổn định lại tâm trạng rối loạn của mình, bà Hà ư, anh lại ở trong trường hợp thế này, ngay trước mặt mọi người giới thiệu cô là bà Hà.

Chỉ trong nháy mắt, Hà Lâm Trung gọi che đây cũng không che đây nổi nữa, đập bàn đứng dậy, giận dữ trừng mắt với Hà Mặc Dương, bầu không khí trong phòng lập tức nặng nề, áp lực đè nén bao phủ lên từng người với từng tâm tư khác nhau, An Mục luôn luôn sắm vai một khán giả, có lẽ trong mắt họ, cô chẳng qua là tên hề, một vở hài kịch về con quạ đen mưu tính bay lên ngọn cây thành phượng hoàng.

“Ha ha, còn có người ngoài ở đây cơ mà.” Nhan Mỹ giảng hòa kéo Hà Lâm Trung đang tức giận, “An Mục à, lâu rồi không gặp con, lại lớn thành cô gái thế này, đi và Viên Tĩnh có chuẩn bị quà cho con, cùng đi lên trên xem nhé.”

An Mục hơi do dự, cuối cùng vẫn theo bà ấy lên trên, trước mặt mọi người không thể không duy trì phép tắc tối thiểu. Đường như Viên Tĩnh rất ghét cô, hậm hực giậm chân đi phía trước, Nhan Mỹ thì kéo tay cô đi vào phòng.

Thật ra quà cáp chỉ là giả, chủ yếu chính là tách cô và Hà Mặc Dương ra, hôm nay đến nhà họ Hà, cô đã định liệu tình huống xấu nhất, bất quá là để cho Hà Lâm Trung chế nhạo, uy hiếp cô như sáu năm trước, cô vẫn có thể chấp nhận.

“An Mục à, đây là món quà nhỏ thôi, sau này thường xuyên về nhà với Hà Mặc Dương nhé, ba nó ngày nào cũng nhớ nó.” Đối với màn lấy lòng của Nhan Mỹ, An Mục vẫn không thể hiểu, trước kia khi anh Tư đến cũng chưa từng thấy qua bà ấy nhiệt tình như vậy, ngay cả cô chủ họ Viên cũng gạt sang một bên, thật ra có chút bất ngờ.

“Di khách sáo quá rồi.” Đẩy trả lại món quà gấp mặt đất tiền trong tay, lễ vật quá mức quý giá, cô nhận không nổi.

Bất kể mục đích của bà thế nào, vì thể diện hay là làm thật, An Mục xoay người, Viên Tĩnh xụ mặt đứng trước lớp kính mờ, áo khoát da trên người làm tôn lên vẻ đẹp dễ cao sang, nhưng sự kinh ngạc trong đáy mắt và bất mãn trên mặt đã vô tình làm giảm khí chất của cô ta, người ta nói tướng tùy tâm sinh, Viên Tĩnh lúc này sợ là ngay cả suy nghĩ muốn xé cô ra cũng có.

Nói chuyện qua loa cùng Nhan Mỹ một lúc sau mới xuống lầu, ba người đàn ông trong đại sảnh đều mỗi người một chỗ, Hà Lâm Trung nói gì đó cô không rõ lắm, nhưng thấy sắc mặt của Hà Mặc Dương không được tốt, đoán chừng chắc lại vừa cãi nhau.

“Trưa nay ở lại ăn cơm nha.” Nhan Mỹ mời ở lại.

An Mục từ trên cầu thang đi xuống liền bị anh ôm vào lòng, không thêm đề ý đến mọi người ở đây, cô cũng không tránh né, đứng thẳng cười nhẹ, đảo qua khuôn mặt dửng dưng của mọi người.

“Không được, chúng tôi còn có chuyện, nên đi trước một bước.”

Đường như Hà Lâm Trung cũng sớm đoán được câu trả lời của anh, cũng không giữ lại nữa, trên mặt ảm đạm thêm vài nếp nhăn, hai người họ xoay người ra khỏi nhà lớn họ Hà, ánh mặt trời chói lọi, lên xe, An Mục nhẹ nhàng thở ra, gặp mặt Hà Lâm Trung là một cuộc chiến, mà cô vừa mới bước ra khỏi chiến trường, thần kinh căng thẳng chậm rãi bình tĩnh lại: “Hà Mặc Dương, em đối rồi.”

Bọn họ không dùng cơm ở bên ngoài mà ngồi xe trở về nhà, An Mục cởi áo khoát trực tiếp xuống bếp, người hầu bên trong thấy cô vừa đi vào, cung kính gọi một tiếng: “Cô An.”

“Mọi người ra ngoài đi, để tôi tự nấu.” Lúc An Mục nấu nướng không thích có ai ở bên cạnh, cô thích một mình trong bếp từ từ chơi đùa, nhưng ý tưởng này hình như không thể thực hiện được, vì Hà Mặc Dương đã ôm Đơ Đơ đi vào.

An Mục dùng tay trái để thái thịt, vì cô thuận tay trái, Hà Mặc Dương nhìn mà sợ hãi, vút Đơ Đơ xuống đất cầm lấy dao: “Em đi rửa rau đi.”

Người hầu đã sớm rửa sạch rau rồi, An Mục lấy ra một ít bỏ vào trong đĩa, sau đó bày mỗi loại một ít ra khay, “Trưa nay ăn lẩu đi.”

Hà Mặc Dương thái thịt xong thì đặt dao xuống: “Tùy em.”

Ăn lẩu vào mùa đông cũng không tệ, nhưng sau khi ăn cơm xong An Mục lại hơi buồn chán, cho dù là mừng một năm mới, hình như anh cũng có công việc bận rộn chưa xong, pha một ly cà phê cho anh, cô lặng lẽ bế Đơ Đơ ngồi trong phòng sách, mở một quyển tạp chí đặt trên đùi ra xem.

Hà Mặc Dương xem xong hợp đồng liền ngắt đầu, tư thế ôm Đơ Đơ của cô vẫn vậy, không thay đổi, nhưng quyển tạp chí trên đầu gối đã rơi xuống đất, Đơ Đơ từ từ nhắm hai mắt ngủ cực kỳ thoải mái, anh thở dài một tiếng đứng dậy, nhẹ nhàng dời Đơ Đơ đi, bế cô vào trong phòng ngủ.

Thật đúng là trẻ con.

An Mục ngủ rất say sưa, trong mơ không còn cảnh tượng kỳ lạ nữa, cảnh vật đẹp dễ nhưng lại không giống với trần gian, càng ngủ càng sâu, càng không muốn thức dậy.

Hà Mặc Dương đi vào nhìn lần thứ hai, rồi lần thứ ba thì không thể không đánh thức cô, An Mục quán chần lười biếng, anh mang theo áo khoát muốn mặc vào cho cô, “Ngủ lâu rồi, anh dẫn em ra ngoài một lát.”

An Mục vốn tưởng anh nói ra ngoài bất quá chỉ đi loang quanh mấy tòa nhà gần đó một chút mà thôi, anh lại lái xe chở cô ra ngoại thành.

Đây là sân bắn, đã sớm thay đổi hình dáng theo thời gian. Đây không phải là lần đầu tiên An Mục đến đây, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy hai anh em họ so tài bắn súng. Hà Mặc Vũ mặc chiếc áo khoát da màu đen, phối với chiếc quần jean theo trào lưu nổi loạn, cũng là người ngoài ba mươi rồi, lại dám

làm cho mình giống như thanh niên khoảng hai mươi tuổi, nhưng khi giờ tay nhấc chân lại hàm chứa sức hút của người đàn ông chín chắn, An Mục chỉ là nhìn thêm một chút, lại chuốc lấy sự không vui của Hà Mặc Dương, anh sai cô đi mua đồ uống, rõ ràng là cố ý mà.

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng.” Hà Mặc Vũ nhìn thấy bóng lưng cô biến mất ở khúc ngoặt, sau khi bắn một phát súng thì ung dung lên tiếng.

Tiếng súng, tiếng gió cộng thêm tiếng cười lạnh lùng của Hà Mặc Dương, “Em đã có sắp xếp, bên chỗ họ Trịnh có động tĩnh gì không?”

“Chuyện nhỏ, anh Tư đây đã bố trí xong rồi, chú không làm khó dễ hai người chứ?”

Tiếng súng vang lên, trúng ngay hồng tâm, Hà Mặc Dương hạ súng xuống: “Ông ấy cũng muốn lắm chứ.” Nhưng anh lại không để ông ấy có cơ hội.

Hà Mặc Vũ cũng hạ súng xuống, toàn thân lão Ngũ toát ra vẻ tàn bạo, anh đề thấp giọng: “Nói thế nào chú cũng là ba cậu...”

“Em chưa từng quên.” Hà Mặc Dương xoay người, vẻ tàn bạo từ từ tiêu tan, lần nữa đeo bao tay đen vào: “Anh Tư, chơi lại một ván đi.”

Khi An Mục mang theo đồ uống quay lại thì hai người họ đang ở trong tình trạng vô cùng căng thẳng, so với Hà Mặc Dương, thời điểm ăn tết của anh Tư lại càng buồn hơn, ba mẹ anh mất sớm do tai nạn xe ngoài ý muốn, anh em ruột anh em họ kẻ chết, kẻ tử tán, người bị tổn thương lớn nhất trong chuyện bất cóc của Hà Mặc Tiến chính là anh.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, An Mục sẽ cảm thấy có lỗi với anh Tư, nếu không phải bởi vì cô, có lẽ mấy anh em họ Hà cũng sẽ không trở mặt thành thù, biến thành tình trạng như bây giờ.

“Nghỉ một lát đi.” An Mục đưa áo khoát Hà Mặc Dương cởi ra lúc nãy cho anh khoát vào, nơi đây tầm nhìn trống trải, nhiệt độ không thể so với trong nhà ấm, mùa đông vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn. Hà Mặc Dương thuận thế kéo cô vào trong lòng, tóc cô bị gió thổi loạn cả lên, An Mục lấy cây súng trên bàn qua, khá nhỏ, không biết là loại gì, nhưng kiểu dáng lại rất tàn khốc.

“Nhóc con, muốn học sao?”

Hà Mặc Vũ tràn đầy ý cười, ngắm nghía cây súng trong tay, khi anh mỉm cười trên mặt hiện lên má lúm đồng tiền, nếu nói là đáng yêu thì thật không phù hợp với phong cách hiện giờ của anh, cây súng màu đen xoay xoay trong tay anh, nét mặt không lưu tâm lắm, nhưng động tác lại rất thành thạo.

“Anh Tư, anh muốn dạy em à?” An Mục biết rõ nếu Hà Mặc Dương đã cố ý không cho cô học, thì anh Tư cũng không có cách nào, “Em thấy bắn súng hình như vô cùng thú vị.” Vì có thể lĩnh hội được khoái cảm trong khoảnh khắc viên đạn bắn ra khỏi nòng.

Hà Mặc Dương cầm lấy cây súng trong tay cô, đứng dậy: “Không cần làm phiền anh Tư đâu, để anh dạy cho em” Cô lại có hơi bất ngờ vì điều đó.

Tư thế chuẩn xác, An Mục nhắm ngay bia ngắm, bóp cò, nhưng chỉ bắn vào khoảng không, Hà Mặc Vũ ở phía sau vỗ đùi cười khanh khách không ngừng, Hà Mặc Dương dạy cho cô những điểm mấu chốt, sau đó nắm lấy tay cô, “Nhìn về phía trước, tập trung tinh thần.”

An Mục nghe vậy, nín thở tập trung tinh thần nhìn chăm chú bia ngắm ở trước mặt, hơi thở của anh phả ra bên tai cô, dùng một phong thái áp bức quấy nhiễu tinh thần đang tập trung của cô, lớp chai sạn trong lòng bàn tay anh kẻ sát mu bàn tay cô, trong lòng bàn tay cầm súng của An Mục dần dần rịn ra chút mồ hôi. Cuối cùng, viên đạn cũng được bắn khỏi nòng, xẹt qua trong gió, với tư thế không gì có thể ngăn cản được, nó xuyên qua chính giữa bia ngắm.

“Thấy chưa, cứ theo y như vậy, từ từ tìm kiếm cảm giác.”

Hà Mặc Dương buông tay ra, từng bước lùi ra sau đứng, An Mục cầm súng bày xong tư thế tìm lại cảm giác ấy, song tìm thế nào cũng không tìm lại được cảm giác lúc nãy, liên tục mấy phát đều không bắn trúng bia, thành tích kém đến thế thảm.

“Đừng gấp, từ từ sẽ được thôi.”

Cô đúng là không gấp mà, nhưng lại không có cảm giác, chỉ cảm thấy lòng bàn tay run lên, cánh tay tê rần.

“Mục Mục, tư thế không đúng.”

Hà Mặc Dương lại từ phía sau đi lên, chỉnh lại cánh tay hơi rũ xuống của cô, “Mỗi tay à?”

An Mục gạt đầu, rồi lại lắc đầu, cô thích cảm giác anh nắm tay cô bắn súng, thật giống như trái tim hai người kết hợp chặt chẽ lại làm một. Cô len lén liếc nhìn gương mặt anh gần ngay trước mắt, giữa tàn nhang có chút dịu dàng, giữa lạnh lùng mang theo nhiệt độ của mùa thu, không phải mùi vị của sự hiu quạnh, mà là sau khi lá khô rơi rụng chờ đợi hy vọng được tái sinh.

“Tập trung chút đi.”

Bị phát hiện đang nhìn lên nên lưng căng cứng, dưới tay bóp cò, viên đạn bắn ra, ngay giữa hồng tâm.

Hà Mặc Dương thả ra rồi cười, An Mục cũng cười, Hà Mặc Vũ vẫn đang cười, tâm tư nụ cười của ba người khác nhau.

Đây cũng là sự ăn ý chứ, mỉm cười ăn ý, nhìn nhau ăn ý, bỗng nhiên phát hiện bản thân đã quyết định chính xác, may mắn là cô đã về.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Mùng một năm mới qua đi, những ngày sau đó trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến mùng sáu, thời tiết dự báo hôm nay có mưa to, sáng sớm trời đã âm u, tâm trạng con người áp bức mờ mịt, đến giữa trưa trời đổ mưa phùn, lúc sáng Hà Mặc Dương có chuyện đến công ty còn chưa về, An Mục vốn định đợi anh về cùng nhau ăn cơm, không ngờ anh lại có cuộc họp đột xuất nên vẫn chưa về được.

“Đô Đô, anh ấy không về.” An Mục lấy tay chỉ vào chiếc mũi của nó, con mèo khó chịu bước thụt lùi về sau, thoáng rớt từ trên bàn trà xuống đất, thân mình cuộn tròn lại lần hai vòng mới đứng lên, tiếng cười của An Mục bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn người đi tới, gió thổi mưa giông trước con bão.

“Chú Hà.” Đô Đô kêu meo meo được người hầu ôm xuống, tầm mắt An Mục nhìn xung quanh một lượt.

Trong phòng khách thật im lặng, chỉ có hơi nóng trà Long Tỉnh bốc lên lượn lờ trên bàn, rồi lại tiêu tan trong không khí, chiếc đồng hồ treo tường đánh đینگ đینگ đینگ trong không gian vắng lặng, đánh tan mặt hồ yên tĩnh, nổi lên gợn sóng lăn tăn.

“An Mục, cô thông minh hơn bất kỳ ai.”

Ngón tay cái của Hà Lâm Trung theo thói quen bóp bóp cổ tay áo, ánh mắt tàn ác nham hiểm liếc qua đó. Ông tận mắt chứng kiến hai đứa con gái nhà họ An trưởng thành, An Di tính tình mạnh mẽ, nhìn như thủ đoạn ngoan độc, làm việc không chừa đường sống, thật ra lại không phải là đối thủ của An Mục, người luôn luôn im đến khi cần người chính là một phát ngay giữa, tuyệt không nhả ra, tính tình của An Mục chính là như thế.

“Bỏ đi rồi sao lại muốn quay về?” Giọng điệu bình thản như đang nói chuyện trong nhà.

An Mục cúi đầu cười khổ, đúng vậy, sao lại phải quay về, dù biết rõ sau khi quay về sẽ có kết cục thế nào, có thứ gì đang chờ đợi ở phía trước, vì sao cô không ở lại nơi đó chứ, nếu không phải ông hỏi, An Mục gần như quên tại sao bản thân lại phải trở về.

“Chú Hà, chú phải hiểu Hà Mặc Dương hơn bất cứ ai chứ.” Đây là một cuộc chiến không khói thuốc súng, cũng là một cuộc chiến không tiếc trả giá cũng muốn thắng lợi.

Con người Hà Lâm Trung mở cực lớn, tiếng cười trầm mạnh từ từ lớn dần trong phòng khách, tiếng lẩm bầm trong cuống họng càng tăng thêm một phần khí thế khiếp người: “An Mục, cô thật sự rất thông minh, biết đánh rắn phải đánh bảy tấc, trừ việc cô là con riêng, biết tại sao tôi không cho cô ở bên cạnh nó không.”

An Mục lắc đầu, nhìn chăm chăm vào lá trà từ từ nở ra trong tách, cô không thể lựa chọn cha mẹ sinh ra mình, nhưng có thể lựa chọn cuộc sống mình muốn, cái mặc con gái riêng từ sau khi bước vào cửa nhà họ An vẫn luôn dán trên người cô, lời nói với giọng điệu mỉa mai của Nguyễn Tinh lúc nào cũng luôn luôn nhắc nhở sự ra đời hèn mọn của cô.

“An Mục, cô là cô gái thông minh, Mặc Dương quá mạnh, còn cô thì quá yếu.” Hà Lâm Trung bỏ đi như lúc ông đến, vẫn lặng lẽ không một tiếng động, An Mục nhắm mắt dặn dò chuyện hôm nay ông đến không được nói gì với Hà Mặc Dương, rồi cô ôm Đô Đô lên lầu.

Ông ấy nói rất đúng, Hà Mặc Dương quá mạnh, còn cô thì quá yếu, yếu đến nỗi biến thành gôm cùm của anh, ý tứ trong lời nói của ông Hà quá rõ ràng, chỉ là ông hy vọng nhà họ Hà đến tay của Hà Mặc Dương sẽ trở thành một gia tộc không thể lung lay ở thành phố B, mà bạn đời xứng đôi với anh ngoại trừ được sinh ra trong gia tộc lớn, thì còn phải là người vợ không làm ảnh hưởng đến anh, cũng là một quân cờ.

Đối mặt với bá nghiệp, phụ nữ bất quá chỉ là sự tồn tại có thể có hoặc có thể không.

An Mục mặc nguyên bộ đồ nằm trên giường, Đô Đô kêu meo meo ở bên tai làm như cô không chơi đùa với nó khiến nó tui thân đến nước mắt lưng tròng, cô vuốt tay khều khều cái bụng trắng của nó, nó vui vẻ lăn lộn kêu meo meo, bốn chân chống lên trời.

“An Mục, phương pháp tốt nhất để cho một người hoàn toàn biến mất là gì?”

Ngay cả lời uy hiếp cũng có thể nói nghe êm tai như thế, vẫn là lần đầu tiên cô nghe thấy, cô lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ rồi suy tư, cuối cùng lại ngủ thiếp đi.

“Anh về lúc nào thế?”

Khi An Mục tỉnh lại thì bên cạnh có thêm một người, anh cũng mặc nguyên bộ vest mà ngủ, chỉ cởi áo khoát, nhắm hờ mắt, trên tóc còn dính bọt nước

trong suốt, chắc là vừa trở về không lâu.

Hà Mặc Dương ôm cô vào lòng mình, An Mục thuận thế ghé vào ngực anh, ngón tay vẽ về lên ngực anh, mở ra ba cúc áo, ngoài cửa sổ tiếng mưa vẫn rơi tí tách, không có dấu hiệu dừng lại, cô đột nhiên lên tiếng: “Mặc Dương, muốn biết sáu năm ở nước ngoài em đã sống như thế nào không?”

Đây là lần đầu tiên cô nói đề tài này ở trước mặt anh, sáu năm chia cắt cũng là thời gian anh giam trái tim mình trong im lặng, hóa thành hạt cát ngưng tụ ở ngực.

Không đợi anh đáp, cô tựa vào ngực anh rồi nói: “Năm đầu tiên em đến Anh, vì để sinh tồn mà không ngừng làm việc, đến năm thứ hai, em dần dần quen thuộc cảnh vật xung quanh...”

Sáu năm dài đằng đẵng hóa thành vụn vụn mấy câu ở trong miệng cô là xong, giống như chỉ là mấy ngày ngắn ngủi chứ không phải là sáu năm dài, những ngày đó gian nan không à, An Mục lắc đầu, một thế giới hoàn toàn mới, không ai quen biết cô, không cần che giấu bí mật trong lòng, sống tự do tự tại.

“Trịnh Tu Hàm đâu?” Hắn sao có thể để cô chịu khổ nhiều như vậy chứ, Hà Mặc Dương nắm chặt tay cô, những nốt chai sần tinh tế trong lòng bàn tay cô nhiều hơn rất nhiều so với khi cô rời đi, đây là đôi bàn tay nhảy múa trên những phím đàn, nên trân trọng giữ gìn thật tốt. Thừa nhận sự tồn tại của người đàn ông kia chính là một cái gai đâm vào ngực anh, một cái gai nhỏ mãi không ra.

“Anh ấy à, cũng bận rộn, cùng làm việc với em mà, cũng may là khi đó có anh ấy.” Không đến mức cô độc đến ngay cả một người nói chuyện cũng không có.

Hồ hấp Hà Mặc Dương bình ổn lại, nhưng trong ánh mắt anh nhìn cô lại có chỗ nào đó đang dậy sóng, anh đè giọng hỏi: “Mục Mục, đợt đó ở sân bay em có từng hận anh không?”

Ngón tay An Mục đang vẽ lên ngực ra ngừng lại, từ trong chăn vụn tay ra ôm lấy cổ anh, đỉnh đầu cọ cọ vào cằm anh: “Quá khứ đã là quá khứ, sao còn muốn khơi lại chứ.” Giọng điệu cười khê hòa giải sự ưu thương đang bay bay phảng phất trong không khí, cũng lau sạch những bản khoăn trong lòng anh, ánh mắt trời lập tức chiếu vào tận đáy lòng, anh kéo dài giọng, “Mục Mục, từ nay về sau anh sẽ không để em rời khỏi anh.”

An Mục gật đầu, cứ vậy đi.

Năm mới qua đi, nên công việc bận bịu hơn, An Mục cũng bận túi bụi, Hà Mặc Dương sợ cô ở nhà sẽ chán, liền nhét cô vào công ty, biến thành thư ký của mình, An Mục làm loạn hồi lâu anh cũng không chịu buông tha, nghiêm mặt để mặc cô làm loạn, hôm sau cương quyết kéo cô khỏi giường, dẫn cô đi làm.

Cô xuất thân từ trường âm nhạc, chưa bao giờ tiếp xúc với công việc thư ký, hơn nữa, một ông chủ hạng tinh anh như anh cần một thư ký ở trong phòng, rõ ràng là truyện cười mà, trên mặt cô dán rõ mấy chữ “đi cửa sau”.

Hướng dẫn cô là một cô gái trẻ ngoài 30, về chuyên nghiệp trên mặt không hề vào đâu được, nói chuyện ngắn gọn, lần đầu tiên An Mục mặc đồ công sở, khó tránh khỏi có hơi không quen, mặc bộ đồ trắng trên người cảm thấy không thoải mái lắm.

Trong phòng họp, mắt Hà Mặc Dương nhìn về phía cô, tiếp tục nghe bộ phận quản lý báo cáo theo thông lệ, An Mục vừa ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt như cười như không của Hà Mặc Dương, trong lòng giận dữ lại không tiện biểu hiện ra, liền cúi đầu, về lưng tung lên bản ghi chép cuộc họp.

Cuộc họp trôi lười cuối cùng cũng kết thúc, An Mục nhanh chóng thu dọn tài liệu chạy lấy người.

Trong phòng họp to như vậy, chỉ có hai người đàn ông cực kỳ ăn ý ở lại, Hà Mặc Vũ đứng lên mở cửa sổ, năm nay lập xuân sớm, nhiệt độ không khí tăng nhanh, ánh mắt trời chói chang ngoài cửa sổ, chim chóc bay lượn phía chân trời, từ tầng cao nhìn xuống, là một khoảng phồn hoa của mùa xuân.

“Lão Ngũ, cậu đừng bức ép căng quá.”

Hà Mặc Dương châm thuốc lá, từ lúc cô trở lại bên cạnh anh, anh đã ít hút thuốc lại, cô luôn không thích mùi khói thuốc, ngay cả mùi rượu cũng vậy, anh thường xuyên bị lão Tứ cười nhạo đã biến thành đàn ông tốt rồi, chua ngọt bên trong đó chỉ có mình anh biết.

“Không phải em ép cô ấy, mà là đang bày tỏ với cô ấy.”

“Đoán tới đoán lui sinh ra nhiều phiền phức, chỉ bằng biểu hiện trực tiếp luôn đi.” Tâm tư của lão Ngũ tinh tế, lòng dạ khúc chiết, sao người bình thường có thể đoán được chứ, “Cậu không sợ con nhóc đó trách cậu à.”

“Không đâu.”

“Một khi đã xác định vậy thì tôi cũng không quản nữa, thật ra chuyện đi làm, cậu cần phải chỉ bảo con nhóc cho tốt, đừng để thua thiệt.”

“Chuyện này không cần anh nói.” Hà Mặc Dương dập điếu thuốc đi ra khỏi phòng, bỗng nhiên nhớ ra gì đó liền trở vào, “Có một số chuyện tạm thời đừng cho cô ấy biết.”

Mục Mục là viên kim cương anh nâng niu trong lòng bàn tay, hiện giờ, anh muốn chính tay mài dũa nó.

Tiếp xúc mấy ngày, An Mục quen dần, có thể tự mình hoàn thành một số việc đơn giản, như là giới hạn chỉnh lý tài liệu, sắp xếp lịch trình, từ sau khi Hà

Mặc Dương đưa cô vào đây liền chẳng quan tâm, lúc về cũng không hỏi cô chuyện công việc, làm trong lòng cô tích tụ thứ cảm giác như bị lưu đầy.

Cứ như thế, người trong phòng thư ký đối với cô vẫn tương đối kiêng dè, lần trước rất nhiều người thấy Hà Mặc Dương lôi cô vào phòng, cũng đoán được quan hệ giữa họ là gì, như thế nào cũng không tránh khỏi quan hệ nam nữ.

Lúc tối đi ngủ, cô thử mở miệng thăm dò, anh chỉ ôm cô ngủ, không nói câu nào, làm như một mọi lần, từ sau khi làm thư ký, cô càng hiểu anh hơn, mỗi ngày đều hợp hành hoà khí không xong, tài liệu và hợp đồng xem không xuể, cũng may là có anh Tư phụ trách thị trường hải ngoại.

Ngồi dậy tắt đèn, nghe nhịp thở đều đều của anh từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đèn chột tắt, trong phòng lâm vào bóng tối vô hạn, Hà Mặc Dương mở mắt, hơi híp lại, ôm cô vào trong lòng, đắp chăn lại, chức thư ký bất quá chỉ là ban đầu, mục đích của anh không phải chỉ có vậy.

Sau cuộc họp thường kỳ vào thứ hai, An Mục như thường lệ cảm lịch trình đã sắp xếp vào phòng làm việc, mấy ngày nay cứ chạy đến phòng này vô số lần, ngay cả thứ gì đồ gì được bày ở đâu cũng biết tất tần tật.

“Thư ký An, mang hai tách cà phê vào đây.”

An Mục đặt tài liệu xuống đi đến phòng trà nước, người đàn ông ngồi trong phòng cô cảm thấy vô cùng quen mắt, lại nhớ không ra đã gặp ở đâu.

Bưng cà phê vào, An Mục lại nhìn người đàn ông mặc comple mang giày da ngồi nghiêm chỉnh, khí thế hiên ngang, cho dù ánh mắt sắc bén có đảo qua cô, vẫn không giấu được vẻ nhả nhặn như cũ trong mắt.

“Mục Mục, đây là Trịnh Tân Tiêu, là anh họ của Trịnh Tu Hàm.”

Hà Mặc Dương mở miệng giới thiệu, An Mục bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách cảm thấy quen mắt, hóa ra hao hao giống Trịnh Tu Hàm, Hà Mặc Dương có nhắc đến chuyện của hắn cho cô biết, ít nhiều cũng cảm thán.

“Mục Mục, em ra ngoài trước đi, anh có chuyện cần thương lượng với anh Trịnh.”

An Mục gật đầu, ra ngoài đóng cửa lại.

Trịnh Tân Tiêu nghe thấy tiếng đóng cửa mới thản nhiên nói: “Chính là cô ta, cô gái mà em họ tôi mê mẩn à.” Chỉ có vậy thôi mà khiến hai người đàn ông cùng mê mẩn.

Hà Mặc Dương chạy màu: “Cô ấy là phụ nữ của Hà Mặc Dương tôi, từ đầu đến cuối đều là vậy.”

Trịnh Tân Tiêu cười cười, “Sao tôi lại nghe nói cô ta theo em họ tôi đi Anh ba năm, không phải tôi nghe lầm chứ.”

“Đó là sơ xuất của tôi, để cho mấy lời đồn nhảm như vậy truyền ra bên ngoài.”

Bầu không khí vô cùng căng thẳng bỗng bị người đàn ông vừa đến phá vỡ, Hà Mặc Vũ mang theo bộ mặt giả tạo nhanh chóng đi vào, “Tổng giám đốc Trịnh, ngưỡng mộ đã lâu.”

Trong lòng Trịnh Tân Tiêu không thích, ngoài mặt vẫn tỉnh bơ đứng dậy bắt tay chào hỏi: “Phó tổng Hà, là tôi ngưỡng mộ anh đã lâu mới phải.” Trong mấy anh em họ Hà, người đàn ông ở trước mặt này là cáo già nhất, khẩu Phật tâm xà, Hà Mặc Dương thì tàn ác, ác đến độ khiến người ta phát sợ, e sợ tận đáy lòng, còn Hà Mặc Vũ thì khách sáo lịch sự với bạn, sau đó nhân lúc bạn xoay người liền hung hăng đâm bạn một dao, mưu lợi cùng hai anh em họ Hà cũng giống như lột da hổ, nhưng lại không thể không làm.

Phòng An Mục ở ngay bên trái phòng làm việc của anh, nhìn thấy Hà Mặc Vũ vội vội vàng vàng đi vào, một lát sau, ba người đàn ông cười nói bước ra, An Mục cảm thấy hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Bách Vị Đạt vốn là tiệm ăn vặt nổi tiếng thành phố, được xưng là cửa tiệm lâu năm, sau khi An Mục và Hạ Nhược từ tiệm cơm đi ra đúng lúc nhìn thấy bảng hiệu đèn thật to nhấp nháy trong đêm.

“Minh đi mua chút đồ, cậu đứng đây đợi mình nhé.”

Hạ Nhượng nhìn bóng lưng cô băng ngang lối qua đường, đi vào Bách Vị Đạt ở đối diện, trong lòng cười thầm.

Có một số thứ dường như số mệnh đã sớm định sẵn, liệu mạng chông đỡ mấy năm cuối cùng vẫn rơi vào tay giặc, sao không rơi vào tay giặc ngay từ đầu luôn đi.

Tốc độ An Mục rất nhanh, chạy một mạch qua đường lớn, túi nhựa trong tay đu đưa trong không khí.

“Nè, muốn đi đưa bữa tối tình yêu à.”

“Nhiều chuyện.”

“Nhiều chuyện là bản tính của phụ nữ, nghĩ xem lúc trước không phải cậu cũng theo mình cùng nhau bà tám về Bạch Tiểu Quai sao.”

An Mục ho khụ khụ hai tiếng, không còn lời nào để nói, lúc trước hai cô thật sự từng tám chuyện ‘trưng tác kỳ lạ’ giữa Quý Tiểu Nhiên và Bạch Tiểu Quai, thậm chí còn suy đoán lung tung, sau đó còn bị thiết sa chương của Bạch Tiểu Quai truy sát chạy khắp nơi, hiện giờ, cũng đến lượt cô rồi.

“Mình đi Hà thị, còn cậu?” Dứt khoát thoái mái thừa nhận cho rồi, Hạ Nhượng nhún vai, nét mặt cười đùa: “Cậu định xem mình là kỳ đà sao?”

Trên ngã từ đường kẻ qua người lại, An Mục nắm vai cô đi phía trước, dáng người cao ráo chiếm ưu thế: “Không cho, nên mình sẽ đưa cậu về nhà trước.”

Hà Vi lái xe, đưa Hạ Nhượng về trước, sau đó đến Hà thị.

Hà thị ban đêm như chìm trong bóng tối, tòa cao ốc sừng sững dưới chân trời một màu tối tăm, như đang vận sức chờ phát động trong u tịch, chỉ có một vài cửa sổ sáng đèn, thang máy chuyên dụng chạy lên tầng cao nhất, bốn bề vắng lặng, chỉ có ánh đèn lạnh lẽo chiếu sáng.

Bước chân An Mục như nhanh hơn, rẽ khúc ngoặt đứng trước cách cửa gỗ nặng nề, cô không gõ cửa mà trực tiếp đẩy ra.

Hà Mặc Dương ngẩng mạnh đầu, cô mỉm cười đứng ở cửa, một tay khoát lên tay nắm cửa, tay còn lại cầm túi nhựa, vẻ tươi cười trên mặt rõ ràng là làm chuyện xấu.

“Giật mình à.”

Cô chỉ muốn có tình hù anh, đôi đồng tử phóng đại vừa rồi cô thấy, nhất định là giật mình do cô đột nhiên tiến vào rồi.

“Ừm, hơi hơi, lại đây.”

An Mục ngoan ngoãn đi qua đó, dọn dẹp lại đồng văn kiện trên bàn, sau đó bày thức ăn đã mua ra trước mặt anh, “Anh ăn đi.”

Mùi thức ăn bay bay trong văn phòng, An Mục đi đến trước cửa sổ sát đất mở ra, mùa đông đã qua, cái lạnh lẽo của mùa xuân cũng thoáng giảm bớt, gió đêm phả vào mặt cũng khá lạnh, đứng hồi lâu cũng hơi nổi da gà, đóng cửa sổ trở vào, anh đã ăn xong, ngay cả món cháo ngọt cũng húp hết, anh không thích ăn đồ ngọt, nên có thể thấy là anh đang rất đói.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi, đôi bụng cũng không biết tìm quán để ăn chút gì đó.” Vừa nói vừa dọn dẹp mấy thứ trên bàn bỏ lại vào túi nhựa, trước mặt anh là hai chồng văn kiện dày cộm, An Mục thờ dãi, kéo ghế qua chống cằm ngồi bên cạnh anh, ngón tay gạt đi ghệt bỏ: “Còn nhiều vậy à.”

Tình thần mệt mỏi đã từ từ sống lại từ sau khi cô đến, Hà Mặc Dương nắm lấy ngón tay lộn xộn của cô đặt bên miệng hôn nhẹ, nhanh nhẹn hẳn lên: “Mục Mục, đến sofa đằng trước ngồi đợi anh, lát nữa cùng về.”

An Mục quay đầu không bằng lòng, thân mình ghé vào trên bàn vừa lớn vừa rộng, ánh mắt lấp lánh sáng ngời, một chân vắt vẻo đá đá trong không trung: “Không muốn nhúc nhích.”

Hà Mặc Dương đặt bút xuống, cơ thể cao to đè xuống, An Mục bị anh nhấc bổng lên hết lên, sau đó bị ném lên sofa, đúng, anh là ném cô đến đó rồi nghiêm túc quay người trở lại trước bàn làm việc, chăm chú xem văn kiện, cô nghiêng đầu ngắm dáng vẻ tập trung của anh, sau đó hà hơi ngả xuống sofa, mắt vừa nhắm lại một lúc, một chiếc áo ấm áp được đắp lên người, An Mục tiếp tục giả vờ ngủ.

Giả vờ ngủ trái lại ngủ thật, lúc thức dậy bầu trời đã hừng sáng, xung quanh bài trí quen thuộc, chim hót ngoài cửa sổ, gió xuân nhộn nhạo, luồng qua khe cửa thổi tung bức rèm, vẽ ra một vòng cung tùy ý thanh thân trong không trung, đúng là mùa xuân, nhưng nhất định là một mùa xuân không yên tĩnh.

Người nắm quyền nhà họ Trịnh làm đại thọ, cả đời ông Trịnh sát phạt quyết đoán luôn là đề tài khiến người khác chú ý, cũng để cho phần đông truyền thông sôi nổi đưa tin, liên quan đến Trịnh Tu Hàm, đứa cháu trai họ Trịnh vừa mới tìm được sau nhiều năm, cũng trở thành nhân vật chủ yếu để đưa tin lần này. Dưới đèn treo thủy tinh lộng lẫy, hai ông cháu họ Trịnh nhận phong vấn của giới truyền thông, An Mục khoác tay Hà Mặc Dương đi vào trung tâm đám người, gặp đúng Trịnh Tấn Tiểu đang đi tới.

Rõ ràng là bề ngoài nhã nhặn lịch sự, nhưng mỗi lần đối diện sẽ có cảm giác bị ánh mắt sắc bén của hắn biến thành cả người không thoải mái.

“Tiếp đãi không chu đáo rồi tổng giám đốc Hà, xin mời qua bên này.”

Con cháu của thế gia đại tộc từ nhỏ đã “mưa dầm thấm đất” có mấy ai không biết diễn kịch chứ, cái đó gọi là không ai gio tay đánh vào khuôn mặt đang tươi cười, An Mịch theo chân Hà Mặc Dương chậm rãi đi đến trước mặt ông Trịnh.

Đây là lần đầu tiên An Mịch được gặp “Trịnh lão gia” trong miệng của người ngoài, người chắc ngoài 60, tóc hoa râm, nhưng tinh thần minh mẫn, trong ánh mắt vẫn đục không che dấu được vẻ tang thương và cơ trí, cô chỉ liếc mắt đánh giá, liền có cảm xúc không thể diễn tả được.

Hà Mặc Dương nhận thấy người bên cạnh mắt tự nhiên, anh không thèm quan tâm mọi người ở đây, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, vén mớ tóc rối loạn qua sau tai cô, nhỏ nhẹ thủ thủ vào tai cô.

Trịnh Tu Hàm đứng sau ông Trịnh, ánh mắt không ngừng thu hẹp, cuối cùng hóa thành bình ổn, “Nội ơi, con qua bên kia tiếp khách nhé.”

“Ừm, đi đi.”

An Mịch rời khỏi lòng anh, chỉ nhìn thấy bóng lưng rời đi của Trịnh Tu Hàm, cảm thấy lúc này nhất định là Hà Mặc Dương cố ý làm vậy, nhưng ở trước mặt mọi người cô không tiện lờm anh.

Khỏe miệng Hà Mặc Dương mang theo nụ cười hiếm thấy, buông cô ra tiến lên một bước: “Bạc con cháu chúc Trịnh lão gia phúc như Đông Hải, thọ tì Nam Sơn.”

Hà Mặc Dương mắt không nháy tim không đáp nói lời chúc tụng, ông Trịnh cười to, cũng tiến lên vỗ vỗ vai anh, cười rạn rờ: “Tôi già rồi, rốt cuộc không thể so với người trẻ tuổi các anh, sau này chính là thiên hạ của thanh niên các anh.” Trịnh Bách Uy vuốt bộ râu hoa râm thừa của chính mình, nhớ lại những năm tháng về vang, chớp mắt mấy chục năm đã trôi qua, giờ đây ngồi ở vị trí này càng lâu, có một số chuyện là có lòng nhưng không đủ sức, tâm mắt dừng lại ở chỗ hai cháu trai của mình: “Gửi lời thăm hỏi của tôi đến cha anh, hương trà rất hợp ý.”

An Mịch hoàn toàn không hiểu hàm ý trong lời nói của mấy người thâm sâu, cô chỉ cười nhẹ cáo lui, theo anh đến chỗ khác.

“Có một không em, ăn chút gì nhé.”

An Mịch đồng ý, nắm váy của mình đi đến chỗ dùng cơm, quay người lại thấy bóng lưng anh đứng giữa một đám người mặc vest đen, rõ ràng là có chuyện không muốn để cô nghe thấy.

Đây không phải lần đầu cô theo anh đi dự tiệc, nhưng An Mịch vẫn chưa thích ứng với cách nói chuyện giả dối lẫn nhau, mỗi người đều đeo chiếc mặt nạ muốn màu muốn vẻ, suy nghĩ chân thật biến mất thật sâu trong nội tâm, cho dù trong lòng khinh bỉ cũng phải mỉm cười lựa ý hùa theo.

“Cô An, không đến chào hỏi em họ tôi sao?”

Tiếng nói từ sau lưng đột ngột truyền đến, An Mịch buông đĩa xoay người, Trịnh Tấn Tiêu nghiêm túc đứng trước mặt cô, bộ complet trắng thơm càng làm tôn lên vẻ điển trai của hắn.

“Anh Trịnh.”

“Thật ra tôi hiểu kỳ lắm, trong ba năm cô đi theo em họ tôi tới Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?” Nụ cười nhàn nhạt, Trịnh Tấn Tiêu cúi người, An Mịch theo bản năng lùi về khoảng cách giữa chiếc bàn, Trịnh Tấn Tiêu rất hài lòng với bộ dạng ân cần của cô, tiếp tục cúi người tiến đến gần.

“Anh Trịnh, xin anh hãy tự trọng.”

“Tự trọng cái gì?” Đôi môi mông nở nụ cười trên tức, Trịnh Tấn Tiêu từ trên chiếc bàn ở sau lưng cô cầm lấy ly rượu vang đưa lên môi, “Chẳng qua chỉ muốn lấy ly rượu vang ở sau lưng cô An thôi mà, cô An sợ gì vậy?”

An Mịch đứng thẳng người trừng mắt nhìn hắn, người đàn ông này rõ ràng là muốn nhìn cô thất thố, có thể cũng là thăm dò cô.

“Đây chính là thái độ làm chủ của anh Trịnh à, thật khiến cho người khác mở rộng tầm mắt.”

“Ha ha ha~~~~ thái độ của tôi đương nhiên không tốt bằng thẳng em của tôi rồi, để tôi bảo nó đến tiếp đãi nhé.”

“Ai mà không có quá khứ chứ, hà cớ gì anh Trịnh phải nắm chặt quá khứ của người khác không chịu buông, may mắn là tôi biết mình không có ý nghĩa gì với anh Trịnh đây, bằng không với thái độ đang nhắm vào Tu Hàm của anh, tôi còn nghĩ anh thăm mền tôi đó chứ.”

“Phụ nữ ai cũng đều tự tin giống cô vậy à?”

“Không phải, là tôi trời sinh rất tự tin.” Hôm nay An Mịch mặc bộ váy dài màu đỏ tươi chấm đất, trên vai có mấy sợi dây đan chéo vào nhau, tóc buộc cao, trên tóc đính một con bướm đang tung cánh, lộ ra xương quai xanh và cổ khoé gọi và xinh đẹp, nốt ruồi son cạnh gáy dưới ánh đèn thủy tinh rực rỡ lại càng tôn lên vẻ xinh đẹp quyến rũ của cô. Dưới ánh đèn, cô mỉm cười không hề yếu ớt, lại mang sự quyến rũ phát huy đến mức tận cùng, cái liếm môi mờ ám rơi vào trong mắt của Trịnh Tấn Tiêu liền biến thành thứ ánh sáng vụn vặt, hắn nhấp ngụm rượu vang trong tay.

“Đích thực là có chút, thật ngại quá, xin lỗi không thể tiếp chuyện được.” Hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

Bóng dáng Trịnh Tấn Tiêu nhanh chóng lẫn mất trong đám người, ngược lại, An Mộc không muốn ăn nữa, cũng đi vào trong đám người kia.

Tuy là tiệc mừng thọ của ông Trịnh, nhưng vẫn có không ít hợp tác thương nghiệp không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, nương theo tiệc mừng thọ lần này để đạt được thỏa thuận, khách và chủ đều vui vẻ, Hà Mặc Dương gọi tiết chế hình như đêm nay cũng uống hơi nhiều, khi tàn cuộc cả cơ thể đều dựa vào người cô, An Mộc cố gắng chống đỡ thân thể anh, chờ khi không còn ai mới dứt khoát bỏ anh ra.

Người đàn ông một giây trước còn say túy lúy cần phải dựa vào người khác, giờ phút này cặp mắt tỉnh táo nhuộm màu cơ trí, đưa tay cởi bỏ mấy nút áo sơ mi, nhanh chân đuổi theo cô gái đang bước nhanh ở đằng trước.

An Mộc hất tay anh ra, tự mở cửa bước lên xe, Hà Mặc Dương nhanh chóng chụp lấy tay đang mở cửa xe của cô, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, cô ra sức hất tay anh ra, không biết sao mặt anh tỉnh bơ nhưng vẫn không chịu buông tay, An Mộc phần nộ, tức giận.

Không khí khô nóng bên trong xe từ từ mát hơn, chỉ có tiếng ồ ồ của động cơ xe chạy, trong hoàn cảnh thế này lại sinh ra thứ ảo giác như dây dưa không thả với mình, tay cô còn nằm trong lòng bàn tay anh, hơi hơi thấm chút mồ hôi, mặt anh vẫn tỉnh bơ như trước, từ từ nhắm lại hai mắt dựa vào thành ghế.

Bóng tối trong xe điên cuồng bao phủ lấy anh, Hà Mặc Dương mở mắt ra, sự sắc bén trong mắt hoàn toàn biến mất, có thể loáng thoáng thấy được vẻ ôn hòa bên trong đó, tay siết chặt hơn, cúi người ôm lấy cô: “Mục Mục.”

Bên tai nghe rõ ràng tiếng gọi trầm thấp, nhưng An Mộc vờ như không nghe thấy, lại cũng không phản kháng động tác vô cùng thân mật của anh, cứ lặng lẽ tựa vào lòng ngực anh.

“Vẫn còn trách anh à?” Sau câu hỏi đó là tiếng thở dài nồng đậm, rồi không lên tiếng nữa, An Mộc cứ nghĩ sẽ nghe thấy anh tiếp tục nói mấy lời cảm râm, nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Xe giảm tốc độ, cô ngẩng đầu, đỉnh đầu có ý đập vào cằm anh, anh nén lại tiếng kêu đau, “Sao anh không nói tiếp chứ? Hà Mặc Dương, không phải anh đang nhận lỗi à.” Cô cố ý đóng kịch không phải là để cho Trịnh Tấn Tiêu xem, là cô biết trong lòng anh để ý nên cô mới phối hợp, bây giờ còn muốn cô phải làm sao đây, cô và Trịnh Tu Hàm chưa từng bắt đầu, thì sao phải kết thúc, Trịnh Tấn Tiêu đến thăm dò, ngay cả anh cũng vậy.

“Nếu đã không tin em, thì tại sao lại liều mạng không buông tay chứ, Hà Mặc Dương, rốt cuộc trong lòng anh đang suy tính cái gì, lại cất giấu bao nhiêu bí mật, người khiến người khác nhìn không thấu chính là anh đó.”

Đẩy anh ra bước xuống xe, bỏ mặc anh gọi cô ở phía sau, một mạch chạy đến phòng ngủ đóng cửa thật mạnh, rồi khóa trái, cách này thật ngu xuẩn, đây là địa bàn của anh, bất quá chỉ ngăn lại được vài phút ngắn ngủi mà thôi.

Ngoài cửa, đầu tiên là một loạt tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng đập cửa, tiếp theo là tiếng hô mở cửa của anh ở bên ngoài, cô ngồi trên sofa không hề bị ảnh hưởng, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt, sau đó bên ngoài trả lại một khoảng yên tĩnh, tiếp theo là tiếng vặn mở cửa, anh nghiêm mật cảm theo chìa khóa đứng ngay ngưỡng cửa, rất muốn bốc hỏa.

An Mộc cũng không chịu thua, trừng mắt nhìn lại anh, mở to mắt nhìn anh bước từng bước đến gần, rồi ngồi xổm bên chân cô, bàn tay anh đặt lên đầu gối cô.

“Mục Mục, anh ước gì có thể mở tim mình ra cho em xem.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hà Mặc Dương nghiền răng, từng tiếng nói bật ra từ giữa hàm, kéo tay cô đặt lên ngực mình.

Dưới tay chính là nhịp đập có tiết tấu của trái tim anh, bàn tay mở ra của An Mộc dần nắm lại thành quyền, cô cần môi đối diện với anh, muốn nhìn rõ rốt cuộc trong mắt anh che giấu thứ gì, nhưng cô phát hiện cho dù nhìn chăm chú cô cũng không thấy gì bên trong đó, nên dứt khoát rút tay ra, không truy đến cùng nữa.

“Hà Mặc Dương, em mệt mỏi rồi.”

Đây là cách trốn tránh tốt nhất, cô đứng dậy đi ngang qua anh vào trong phòng tắm, kéo cánh cửa thủy tinh, ngăn cách với mọi thứ.

Rầm một tiếng, cửa thủy tinh đột ngột bị kéo ra, An Mộc kinh ngạc túm lấy quần áo vừa mới cởi che trước ngực, phần nộ trừng mắt nhìn người đàn ông không mời mà đột ngột xông tới.

“Này, anh ra ngoài ngay.” Cho dù muốn nói chuyện, bây giờ cũng không phải là lúc.

Hà Mặc Dương cười lạnh tiến về trước, một phen chụp lấy quần áo đang che trước ngực cô vút lên không, kiểm giữ bả vai cô, hôn mạnh xuống làn môi ướt át đẹp đẽ của cô không chút do dự, tiếng kinh hô của An Mực đều bị anh nuốt vào trong miệng, hai tay cô che ở ngực.

Mắt Hà Mặc Dương đỏ ngầu, đè cô vào tường, sau lưng là lớp gạch men sứ lạnh lẽo, trước ngực là thân hình cao lớn nóng rực của anh, một lạnh một nóng cứ quần lấy cơ thể, An Mực vừa trượt chân liền bị anh chụp lại cố định ở trong lồng ngực, đầu lưỡi ma quái cạy mở cánh môi hồng nhuận của cô, khoang miệng thơm tho ngọt ngào bị công chiếm, cô đẩy không ra đành chịu đựng nụ hôn tràn miên si mê của anh, như từng sợi dây leo buộc giữ lấy cô.

Cơ thể mịn màng trong lồng ngực anh khẽ run rẩy, thứ chất lỏng lạnh lẽo rơi vào bên miệng, thoáng chốc từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân anh đều lạnh buốt, Hà Mặc Dương từ từ khôi phục lại lý trí đã mất, đôi môi lưu luyến quần lấy môi cô, nhưng không có động tác tiếp theo, tiếng thở dốc hồng học trong phòng tắm từ từ chậm lại.

An Mực từ từ nhắm hai mắt lại, trên môi ẩm áp, hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt cô, mang theo sự khô nóng nhàn nhạt, giằng co hồi lâu mới đẩy được anh ra, mở to mắt.

Hà Mặc Dương vẫn kiểm giữ bờ vai cô, lại kéo cô vào lòng, lần này không phải là nụ hôn cuồng phong bão táp nữa, mà biến thành trấn an, bàn tay anh vỗ vỗ bả vai run rẩy của cô, “Mực Mực, nói một là không đúng, chúng ta còn có con đường thật dài phải đi, sao hiện giờ em lại có thể nói bản thân mệt mỏi chứ.”

“Mực Mực, Mực Mực à, Mực Mực...” Từng tiếng gọi khe khẽ cứ quần quanh trong phòng tắm trống trải.

Đối mặt với sự vỗ về dịu dàng và đầy tình cảm của người ông, phụ nữ dễ dàng động lòng, An Mực cũng không ngoại lệ, lòng cô như nhũn ra, hai tay chậm rãi vòng qua thắt lưng anh, tựa đầu vào vai anh, mặc dù không nói gì nhưng lại là đáp án tốt nhất.

Hà Mặc Dương lấy được câu trả lời, ánh mắt sáng ngời, trong tiếng kêu hốt hoảng ôm cô bỏ vào bồn tắm lớn màu đen, nước văng tung tóe khắp nơi, áo sơ mi trắng của anh ướt sũng dính lên người, cô loáng thoáng có thể thấy được cơ ngực cuộn cuộn bên trong, Hà Mặc Dương nhanh chóng thuận thực cởi thứ vướng víu trên người ra, rảo bước tiến đến, quần lấy An Mực, bộ dạng ngượng ngùng dùng khăn che trước ngực của cô trông rất đáng yêu.

“Che cái gì, cũng không phải chưa từng nhìn thấy, lại đây.”

An Mực có thể thấy cơ thể anh rất rõ trong nước, cô nhắm hai mắt lại không dám nhìn, Hà Mặc Dương cười ha ha gian xảo, bắt cô ngồi lên người mình, kê sát cơ thể nóng rẫy của anh.

Hơi nước bốc lên lan tràn trong phòng tắm, nổi lên sương mờ, sương ngưng đọng lại trên khóe mi, sáng lấp lánh, nụ hôn của Hà Mặc Dương lặng lẽ dừng trên mặt cô, An Mực bị nhiệt độ nóng bỏng đốt cháy, run run rời đi, Hà Mặc Dương càng hôn mạnh hơn, không muốn buông ra, lưu luyến không rời, ôm cô chuyển hai chân ngồi trên đùi mình, đối diện với mình, nơi tư mật ngược ngừng để trên vật cứng rắn của anh, An Mực không dám nhúc nhích, ôm lấy cổ anh để mặc nụ hôn của anh tùy tiện rơi vào mắt cô, nhẹ nhàng ngậm cắn, vẽ vòng.

“Mực Mực, nóng không?” Hà Mặc Dương dẫn dắt cô từng bước, An Mực thấp giọng ừm một tiếng.

Nhiệt độ trong phòng tắm vốn dĩ đã cao hơn bên ngoài, hơn nữa anh còn cố tình khiêu khích, thứ khoái cảm quen thuộc trong cơ thể ào ạt dâng lên, càng dâng càng căng rần, siết chặt tay.

“Đừng mà...”

Ngón tay bị thít chặt, Hà Mặc Dương không rút tay ra mà dứt khoát chuyển động ngón tay chậm rãi ở bên trong, dưới chuyển động một cách rất có quy luật âm đạo cô ngày càng thít chặt, khi anh cố tình khiêu khích hơn nữa, Hà Mặc Dương biết cô đã động tình liền rút mạnh ngón tay ra, sự trống rỗng bên dưới lập tức công kích vào lòng, An Mực từ từ nhắm mắt lắc mông cọ người vào anh, mái tóc đen buông xõa sau lưng theo động tác vẽ ra từng cuộn sóng đẹp đẽ.

“Mực Mực, lập tức khai thuyền.”

Khoảnh khắc vật cứng rắn to lớn theo tiếng nói cùng lúc mạnh mẽ tiến vào, vừa gấp vừa mau, An Mực không ngừng kêu lên, tiếng rên vang vọng trong phòng tắm, ngón tay bầu chặt bả vai anh.

Con đau mang theo khoái cảm phút chốc bao trùm lấy lý trí của hai người quần lấy nhau, đốt cháy thân thể nhau trong bồn tắm nhỏ hẹp, Hà Mặc Dương bế thốc cô dậy đè vào tường, đôi chân thon thả quần quanh hông anh, theo từng chuyển động, tình cảm đè nén đã lâu trong lòng theo dục vọng phát tiết ra, bản thân anh thô lỗ đến phát sợ.

Giờ phút này, An Mực như chiếc thuyền nhỏ đang lênh đênh trên bề tình, bám vào cổ anh, làn môi hé mở cất tiếng rên khe khẽ vụn vặt.

Hà Mặc Dương ngậm lấy cánh môi tươi đẹp ấy, hôn một đường xuống ngực, nước nhỏ giọt trên người anh theo khe ngực cô chảy xuống, lướt qua bụng, cuối cùng rơi ngay vào nơi hai người giao hợp, được xem một cảnh tượng đồ mắt, Hà Mặc Dương bấy giờ lo phòng tắm ướt át, sợ cô trượt chân, lập tức bế cô đặt dưới vòi hoa sen tắm qua loa, sau đó bế vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, sức lực của An Mực giảm đáng kể do màn lúc này, Hà Mặc Dương cũng không để ý độc diễn một mình, để mặc cô ghé

vào giường lằm bằm, bầu thất lưng cô cúi người đi vào từ phía sau, tốc độ cực nhanh lại cực sâu, ngón trở lại vắn về chỗ hai người giao hợp, An Mục chịu không nổi kích thích mãnh liệt này, cô bật khóc.

Bên trong căn phòng tràn ngập kiều diễm, tiếng vui sướng giao hòa ngân nga trong màn đêm tĩnh lặng.

Phóng túng cả một đêm, hậu quả là hôm sau ngủ dậy muộn, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, ý xuân ấm áp, An Mục vui mình vào chăn ấm muốn nướng thêm, Hà Mặc Dương đã dậy từ sớm, gối tay nghiêng đầu, ánh sáng nhu hòa trong đáy mắt lan tràn khắp giường, lán át cả ánh nắng ngoài cửa sổ.

Người trên giường ưm một tiếng, nhếch mày, Hà Mặc Dương cúi người vỗ vỗ, đưa tay lên vuốt chân mày, người trên giường lại vui vào người anh ngủ tiếp.

Sự yên bình của ánh dương buổi sớm kết thúc, An Mục từ từ thức dậy, toàn thân nhức mỏi không muốn động đậy, nhưng đúng lúc nhìn thấy đôi mắt đen tối của anh, buổi sáng yên bình có tác dụng làm yên lòng người, trong lòng lập tức kích động, ngứa ngáy khó chịu.

Hai người cùng lúc lựa chọn nghỉ làm, cả buổi sáng dính lấy nhau ở trên giường, cho đến giữa trưa Hà Mặc Dương bế cô vào phòng tắm tắm qua loa, sửa soạn một hồi rồi mới xuống lầu.

Hà Mặc Vũ ngâm điều thuốc ngồi ở sô pha, nghiêm nhiên xem như là nhà mình, trong gạt tàn đầy đầu thuốc nghiêng ngả, trên bàn trà chất một đồng tài liệu cao ngất, tùy ý mở ra vài trang.

“Từ nay về sau bộ hạ không thiết triều sớm nữa à!”

Một tiếng “anh Tư” của An Mục nuốt lại vào bụng, nghe vậy liền cúi đầu đi sau lưng Hà Mặc Dương, về mặt đỏ ửng từ từ nhạt đi.

Vừa đúng lúc ăn cơm nên trực tiếp đi thẳng xuống phòng ăn, người làm dọn thức ăn lên bàn, bữa sáng cả hai đều không ăn gì, bây giờ rất đói, chỉ có Hà Mặc Vũ là vừa mới ăn sáng lúc 10 giờ nên bây giờ ăn không vô, gắp gắp dao nĩa trong đĩa một lúc, uống sạch ly rượu vang bên cạnh, rồi tao nhả lấy khăn lau miệng.

“Lão ngu à, tài liệu đã mang đến cho cậu, có thể yên tâm ở nhà cùng người đẹp rồi.”

Hà Mặc Dương tỉnh bơ ừm một tiếng, nhanh nhẹn cắt thịt bò trong đĩa, anh tư bình thường nói chuyện thường nói trắng ra như thế, anh khề liếc cô gái ngồi ở đối diện, cười ha ha. An Mục hình như rất xấu hổ, ngón trở khề nhúc nhích, Hà Mặc Dương đẩy chén canh người làm vừa mang lên, “Tôi qua một lần đúng không? Ăn nhiều một chút.”

Giờ phút này An Mục ước gì mình có thể lập tức buông dao nĩa chạy lên lầu, đúng là chuyện cười mà, mặc dù đều là người trưởng thành, nhưng dù sao vẫn có người ngoài ở đây, cũng may là Hà Mặc Vũ không có biểu hiện đề ý chuyện này cho lắm, cô mới dẫn lại tập trung dùng bữa.

Sau khi ăn xong, cô rảnh rỗi nên bật tivi xem, hai người họ theo thường lệ vào thư phòng nói chuyện, trong tivi đang chiếu bộ phim có nội dung cầu huyết, nam chính ngoại tình, nữ chính quậy lên đòi đi nhảy lầu, Đô Đô kêu meo meo cọ vào chân cô, An Mục chuyển kênh, bế nó ôm vào lòng cho nó ăn.

“Hôm nay bác trai đến công ty, chủ trì cuộc họp thường kỳ lúc sáng.”

Hà Mặc Dương đoán nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, với tính cách của anh Tư sẽ không đến đây vì một đồng tài liệu, chiếu theo chuyện mấy năm nay Hà Lâm Trung không hỏi đến tình hình công ty, quả thật là bất ngờ: “Ông ấy nói gì?”

“Vây thì không có, chỉ giữ lại mấy quản lý bộ phận, anh nghe ngóng bắt quá chỉ hỏi chút tình hình hoạt động của công ty.”

“Xem ra ông ấy muốn ra tay rồi, lão già họ Trịnh hình như nghe ngóng được gì, có lẽ cũng là người trong nghề nên sắc sảo.” Chuyện trên thương trường thay đổi trong chớp mắt, ai cũng không nắm chắc, lòng người là dễ dàng thay đổi nhất.

“Liên quan đến chuyện của nhà họ Trịnh, lão già ấy quan tâm cũng là lẽ thường, nhưng cậu phải thật cẩn thận.”

Hà Mặc Dương gật đầu, chuyện của họ Trịnh mới chỉ là bắt đầu, hiện giờ Hà Lâm Trung đã nhúng tay vào, thật sự có chút ngoài ý muốn, trò chơi kỳ này hình như ngày càng kịch tính.

An Mục ôm Đô Đô xem tivi, có hơi buồn ngủ, cô uống trà đặc nên có chút tỉnh thần, Đô Đô đang nghịch trên sô pha, trái bóng bị đá rớt xuống sàn, An Mục nhặt lên đưa cho nó, nó kêu meo meo đưa chân trước đá mấy cái, chắc là không cảm thấy hứng thú nữa, gập chân trước nằm xuống, cái đầu nhỏ gác lên đùi cô, chòm râu trắng rung lên theo cái hà hơi của nó. Lúc Hà Mặc Vũ ra về cô ý đi đến xách hai chân sau của Đô Đô đang buồn ngủ lên, Đô Đô nhất thời hoảng hốt, sợ tới mức vừa kêu vừa đá loạn trong không trung, đảo mắt kinh hoàng nhìn bốn phía.

“Còn không thả xuống, chậm thôi, coi chừng nó cào.” An Mục vừa dứt lời, Hà Mặc Vũ hừ một tiếng rút tay lại, móng vuốt của Đô Đô đã quẹt qua cánh tay anh, An Mục không quan tâm Đô Đô rớt xuống đất, vội vàng chạy đến xem xét cánh tay của Hà Mặc Vũ, may là chỉ có một vết cào không rách da, “Chắc là không sao đâu, con mèo này rất lợi hại.”

Hà Mặc Vũ đảo mắt, đập lên người Đô Đô, móng Đô Đô đang cào xé tấm thảm trải sàn, cũng không chút yếu thế trừng mắt lại anh, Hà Mặc Vũ cười ha ha rồi nói, “Mèo cưng, mày đúng là chăm chỉ mà.”

Hà Mặc Dương đứng ở ngưỡng cầu thang nhìn thấy dáng vẻ xù lông của con mèo nhà mình thì rất vui, cực kỳ giống cô gái nào đó, người ta nói “chủ nào tớ này”, câu này không phải không có lý.

An Mặc tìm đồ cắt móng tay, nắm móng vuốt của Đô Đô cắt đi, con mèo không vui, trong mắt nó ngập nước rất đáng thương, lỗ tai cũng run lên, An Mặc xuống tay dứt khoát, toàn bộ móng vuốt bị cắt trụi, hài lòng sờ vào phần đệm thịt hồng hồng nơi móng nó.

“Cắt rồi sẽ mau mọc lại thôi.” Hà Mặc Dương đến gần ôm lấy con Đô Đô đang oan ức vào lòng, con mèo tủi thân liếm láp chỗ móng vừa bị cắt, như là đang tiếc rẻ gì đó.

Hà Mặc Dương đặt nó xuống đất, nó phe phẩy đuôi căng thẳng nhìn An Mặc rồi nhanh chóng lên ra ngoài cửa, Hà Mặc Dương lấy đồ cắt móng tay trong túi ra.

Ngón tay mảnh khảnh đã nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

“Bây giờ đến phiên em”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Vì trước kia An Mặc đánh đàn nên không để móng tay, bây giờ cũng khá lâu rồi không đàn nữa, móng tay không biết dài ra từ lúc nào, tối qua triển miên cả đêm, lại cào lên lưng anh mấy đường, thậm chí có chỗ còn rướm máu, động vết máu nhàn nhạt. “Anh có sao không?”

An Mặc muốn rút tay nhưng Hà Mặc Dương nhanh chóng bắt lại, kít một tiếng, nửa cái móng rơi xuống, bỏ vào trong thùng rác, An Mặc không dám động dấy nữa, để mặc anh muốn cắt thì cắt, ánh mắt dịu dàng chuyển từ cảm lên môi anh, thật sự thì môi Hà Mặc Dương không tồi, nhưng do mím môi không cười khá lâu, liền mang đến cho người ta một cảm giác lạnh lùng, hơn nữa ngày nào cũng có sở thích mặt nhăn mày nhí, thái độ cứng rắn nên sinh ra một loại cảm giác khó tiếp cận.

Tầm mắt tiếp tục dời lên trên, dừng trên chóp mũi anh, là đàn ông sao lại có cái mũi đẹp như thế chứ, đáng vẻ lúc tức giận khịt mũi của anh lướt qua đầu cô, Hà Mặc Dương như vậy thật sự rất đáng yêu và khiến người khác muốn yêu thương.

Tiếng kít vẫn tiếp tục vang lên, tầm mắt An Mặc khóa chặt trên đôi mắt đang sụp xuống của anh, con ngươi đen được làn mi che khuất, tưởng tượng về bên trong đó chắc là thâm thúy như hồ nước sâu, nhìn không thấu, hoặc chứa vẻ dịu dàng, điểm xuyết thêm vô số tình cảm, phảng phất giống như những ngôi sao tô điểm trên bầu trời đêm tĩnh mịch.

Hà Mặc Dương vẫn cúi đầu, rất tập trung cắt móng tay, sau đó cầm lấy đồ dũa móng, vẽ mặt chuyên chú như đang làm chuyện gì quan trọng lắm, đầu ngón tay trắng hồng mượt mà được cắt dũa vô cùng đẹp.

An Mặc xéo năm ngón tay lên không trung ngắm nghía, xuyên qua kẽ hở là vẻ mặt chờ mong rồi lại làm bộ bình thường của anh.

“Em cắt giúp anh nhé.”

Không đợi anh đáp, An Mặc nắm lấy tay anh, bàn tay anh cũng đẹp, khớp xương rõ ràng, mười ngón thon thả không dài không ngắn, không thô không yếu, đôi bàn tay này nếu lướt trên phím đàn dương cầm thì đúng là tuyệt vời, lòng bàn tay có vài nốt chai sần, còn có một vết sẹo kéo dài từ bên này sang bên kia.

Chắc là mới cắt không lâu, móng vẫn chưa ra dài lắm, An Mặc cắt sơ một chút, sau đó dũa thật đẹp, trong đầu đột nhiên xẹt qua suy nghĩ kỳ lạ, một đôi tay trông đẹp thế này nếu sơn móng tay lên nữa không biết sẽ thành thế nào đấy.

Hà Mặc Dương không biết suy nghĩ của cô, thấy cô cúi đầu nhìn tay mình đến ngẩn ngơ, rút tay ra phủ lên gáy cô.

Bị tiếp xúc đột ngột, An Mặc chợt bừng tỉnh, mỉm cười hi hi với anh, “Hôm nay anh Tư đến là có chuyện gì vậy anh?”

Đột nhiên chuyển đề tài, bàn tay Hà Mặc Dương đang ôm gáy cô hơi khựng lại, không nói gì chỉ vuốt ve rồi kéo cô vào ngực, “Mục Mục, có một số việc không phải anh gạt em, mà là dù có biết cũng không làm được gì, chỉ là biết nhiều sẽ phiền lòng thôi, anh không muốn thấy em như vậy.” Vì anh chính là Hà Mặc Dương, vĩnh viễn chọn cách gánh vác tất cả mọi chuyện, không bao giờ than vãn và không giải thích, An Mặc thở dài.

“Anh lại lựa chọn một mình gánh vác tất cả, Hà Mặc Dương, quan hệ của chúng ta hiện giờ là gì vậy?”

Người dựa vào lòng anh hỏi vấn đề này, vẻ mặt Hà Mặc Dương khẽ động, làn mi rậm đen run lên: “Còn thiếu một giấy chứng nhận mà thôi.”

Tờ giấy đó có thể là căn cứ chính xác để trôi buột cuộc sống của hai người họ sau này, một bản nhò nhỏ thôi sẽ lấp đầy toàn bộ hy vọng và chờ mong của anh.

“Anh quan tâm thứ đó à.”

An Mực gần như buột miệng nói ra khi anh nói xong câu đó, chỉ là giấy thôi mà.

Lần đầu tiên thảo luận vấn đề này, suy nghĩ của hai người hoàn toàn trái ngược nhau để bầu không khí ngưng tụ một lớp băng mỏng, An Mực tựa vào lòng anh không nói gì, Hà Mặc Dương thâm thở dài, hôn lên tóc cô.

“Tùy em vậy, Mực Mực, tùy em”

Cuối tháng ba hoa đào rụng rớt, ánh nắng chan hòa, trong nhà họ Hà rụng rớt màu sắc, An Mực trở thành thành viên trong phòng thư ký cũng được một thời gian, mục đích của Hà Mặc Dương khi đưa cô vào công ty là cố ý muốn để cho biết được chuyện cơ mật của công ty, dụng tâm trong đó không cần phải nghĩ ngợi.

Gầy đây Hà Lâm Trung thường xuyên đến công ty thị sát, An Mực không phải chỉ chạm mặt một lần, tuy rằng Hà Mặc Dương đều cố ý hạn chế cơ hội chạm mặt của họ.

Cầm tài liệu từ tầng 12 đi lên, thang máy mở ra, An Mực thấy rõ người đứng bên trong, người bên trong đồng thời cũng ngừng nói chuyện với người bên cạnh, quay sang nhìn cô.

Cửa thang máy sắp đóng lại, Hà Lâm Trung nhấn nút: “Không vào à?”

An Mực nắm chặt tài liệu hít sâu một hơi bước vào, cửa thang máy đóng lại, không gian khép kín, trong gương phía trước ánh ra bóng dáng ba người, An Mực nhìn Hà Lâm Trung trong gương, Hà Lâm Trung cũng nhìn lại An Mực.

Đến tầng cao nhất, thang máy ding một tiếng mở ra, An Mực bước ra trước, đi về phía văn phòng.

Hà Mặc Dương tiến đối tác nhưng không bước ra khỏi phòng họp, Hà Vi nói nhỏ vào tai anh mấy câu, ngón cái về số 8 trong không khí.

Trong phòng làm việc, Hà Lâm Trung đứng trước cửa sổ sát đất, ánh nắng chiều ngày xuân thật đậm, nhuộm hơn nửa văn phòng, lúc còn trẻ, áp ủ trong lòng hoài bão to lớn, dù sao cũng không muốn dựa vào gia đình mà liều mạng tạo ra một khoảng trời của riêng mình, nhưng đến lúc tuổi càng cao, sắp đến 60, chỉ mong muốn con cháu sum vầy hầu hạ bên cạnh.

Hà Lâm Trung xoay người, nhìn chăm chú vào đứa con trai là niềm kiêu hãnh của đời ông, cũng là người ông tiêu hao tất cả tâm huyết để bồi dưỡng ra.

“Trong mắt anh còn có người cha này không?” Hà Lâm Trung lớn tiếng trong hồi ức quá khứ lắng xuống, mặc dù sắp đến 60 nhưng khí thế vẫn không lộ mà uy nghiêm do lăn lộn trên thương trường lâu năm, trong xương cốt chảy cùng dòng máu, kêu gào cho dù già rồi thì người khác cũng không được phép làm trái ý ông.

Hà Mặc Dương làm như không nghe thấy, nhưng chân mày rõ ràng chau lại, văn kiện rơi xuống bàn làm việc, anh cũng không thèm nhìn mà trực tiếp gom lại đặt vào chồng tài liệu, một tiếng bộp rơi xuống trên bàn trà cách đó mấy thước, tách trà trên đó rớt xuống đất, bể tan tành.

“Đây là thái độ của anh à.” Giọng nói trầm mạnh của Hà Lâm Trung pha lẫn sự phẫn nộ, tựa như con dao đâm tới, Hà Mặc Dương dễ dàng cản lại, nhẹ nhàng xoay xoay cây bút máy trong tay, con ngươi tối đen chột lóe sáng, “Ba à, thái độ của ba đối với Mực Mực là sao.”

Hà Lâm Trung hơi giật mình nhưng liền thẳng người dậy, nói thẳng: “Tôi là ba anh.”

“Mực Mực là vợ tương lai của con, ba ép cô ấy bỏ đi sau lưng con, sao bao không nghĩ con là con của ba chứ.” Ân nói hùng hồn mạnh mẽ, khí thế như không thể lấn át nổi.

Đã qua sáu năm, đầu đuôi sự việc bây giờ mới lộ ra, Hà Lâm Trung thất thần giấy lát, nhớ lại tình hình năm đó, chẳng qua ông chỉ đứng ở góc độ một người cha lo lắng cho con mình. An Mực không thích hợp làm dâu của họ Hà, mà ông cũng không thể để cô vào cửa, chỉ cần ông còn sống ngày nào, An Mực vĩnh viễn không có khả năng, nên ông ám chỉ với An Vu Hùng, sắp xếp đám cưới thương nghiệp cho An Mực, nhưng không ngờ sau đó lại xuất hiện một Trịnh Tu Hàm, tuy rằng chỉ là một sự cố ngoài ý muốn nhỏ, nhưng vẫn đạt được kết quả như cũ.

Cô bỏ đi sáu năm, nhưng tới giờ phút quan trọng lại quay về, con gái họ Viên là người vợ tốt nhất ông chọn cho con trai mình, gia thế tốt, tính tình đơn thuần, tương lai nhất định sẽ không trở thành vật cản cho sự phát triển của anh, nhưng người tính không bằng trời tính.

“Mặc Dương, An Mực thật sự không xứng với anh.”

“Mẹ thì xứng với ba đúng không?”

Giang Nghi, mẹ ruột của Hà Mặc Dương là cảm kị của hai người. Mấy năm nay mọi người đều hiểu nên không nhắc tới, mẹ anh vừa qua đời, mẹ kế liền

vào cửa, tất cả đều tỏ rõ khát vọng đối với quyền lực của người đàn ông này, có thể không tiếc bất kỳ thứ gì, bán đứng cả hôn nhân của chính mình, vì thế hại cả đời mẹ anh, cho đến trước khi chết còn nhớ thương người đàn ông đang bận rộn công tác ở nước ngoài, còn bảo anh đừng hận ông. Hà Mặc Dương không muốn nhớ lại những hồi ức không vui đó, sẽ chỉ khiến anh càng hận Hà Lâm Trung hơn.

“Mẹ anh không giống An Mục.”

“Đích thực là không giống, cô ấy dịu cảm hơn mẹ nhiều.”

Hà Lâm Trung đi rồi, bóng lưng xiêu vẹo biến mất ở cửa, như già đi trong thoáng chốc, mẹ anh chính là nỗi đau của ông, hiện giờ bị anh đem ra giẫm đạp lên đó, tối nay có lẽ ông sẽ ngủ không yên.

An Mục gõ cửa đi vào, anh ngồi ngửa mặt tựa vào ghế, ánh sáng trong phòng dần dần yếu đi, anh núp trong màu đen âm đạm, cô nhẹ nhàng đi tới đứng sau lưng anh, anh từ từ nhắm mắt, bộ dạng cực kỳ mệt mỏi.

Huyết thái dương chợt lạnh, Hà Mặc Dương không mở mắt, hơi thở thơm mát của cô quá mức quen thuộc, mỗi nhịp thở đều như vỗ về trái tim anh, hòa tan vào máu anh. An Mục mát xa nhẹ nhàng đơn giản, ngón trở mảnh mai ấn lên thái dương anh, ngón tay lạnh lẽo chạm vào gò má ấm áp của anh, đều hơi run rẩy, khoi lên dòng điện cực nhỏ.

“Sao vậy?” An Mục muốn rút bàn tay bị anh nắm lấy ra, ngược lại anh càng siết chặt, kéo một cái để cô ngồi lên đùi mình, từ lúc vào công ty làm việc đến giờ, đây là lần đầu tiên thân mật như thế trong văn phòng, hơi thở hòa vào nhau, An Mục sợ giây tiếp theo sẽ có người đi vào, vùng vẫy muốn đứng lên.

“Để anh ôm một lát thôi.”

Thân thể chỉ ôm lấy cô, cảm ti lên cần cổ ấm áp của cô, có vậy Hà Mặc Dương mới cảm thấy bản thân còn sống, thật sự tồn tại, mà không phải giống như mấy năm đó, chỉ là một cái xác không hồn vô vọng và trống tuếch, chỉ có thể sống nhờ vào mớ ký ức ít ỏi.

An Mục bị giọng nói buồn bã của anh làm cho giật mình, không vùng vẫy nữa, co người lặng lẽ ôm lấy cổ anh, từ cảm lên đỉnh đầu anh, vỗ nhẹ vào sau lưng anh như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Lại cãi nhau với chú Hà à?”

Anh không trả lời, An Mục cup mắt, tiếp tục dịu dàng nói: “Tất cả mọi chuyện thật sự em không trách chú, nếu lúc trước không có chú ấy, em cũng vẫn rời khỏi nhà họ An.” Nhưng mà sẽ không phải là lúc đó, cũng không phải bỏ đi cùng Trịnh Tu Hàm mà thôi, “Hai người là cha con, không nên như vậy.”

Hà Mặc Dương im lặng thật lâu, từ từ nhắm hai mắt tựa vào lòng cô, ngay lúc An Mục tưởng anh đã ngủ, anh đột nhiên lên tiếng.

“Mục Mục, sau này bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng bỏ đi.” Bằng không anh sợ bản thân sẽ phát điên lên mất, sau khi ném trái quá nhiều ngọt ngào, làm sao có thể chống chọi với tương lai buồn chán và cô đơn chứ.

An Mục hồi tưởng lại những lời mà Hà Lâm Trung nói trong thang máy khi đó với cô, ngẫm lại những hành động gần đây của Hà Mặc Dương, cuối cùng lúc tan sở cô cũng gọi điện thoại.

Trịnh Tu Hàm nhận điện thoại liền hủy một cuộc họp để đến, tối nay Hà Mặc Dương phải đi xã giao, cô lấy cớ cơ thể khó chịu nên không đi.

Phục vụ khéo cửa phòng VIP lại, mùa xuân tháng ba, hệ thống sưởi trong phòng bật vừa đủ, An Mục tháo khăn lụa trên cổ xuống, đặt áo khoát và túi xách lên ghế, khi ngừng đầu đứng lúc đối diện với ánh mắt của anh.

“Làm việc ở Hà thị thế nào? Đã quen chưa?” Bầu không khí cứng nhắc, Trịnh Tu Hàm tìm đề tài nói chuyện, khui chai rượu vang.

An Mục không uống rượu, nhưng nghe anh nói uống một chút cũng không sao nên không từ chối, chất lỏng nhuộm đỏ dưới ánh đèn chày vào chiếc cốc đế cao, hương rượu nồng đậm, “Công việc thư ký cũng không khó, trái lại bây giờ anh điều hành một công ty lớn như vậy mới mệt chết đi được.”

Trịnh Tu Hàm cười, “Mệt cũng không sao, hoặc có lẽ đã tê liệt rồi.”

“Thật ra anh có thể thay đổi cuộc sống mà, em còn nhớ anh trước kia rất muốn làm một kiến trúc sư, chín giờ đi làm năm giờ tan sở.”

“Anh cũng nhớ em từng đứng trên con đường đông đúc ở Anh nói rằng muốn vĩnh viễn đàn dương cầm, Tiểu Mục, chúng ta đều đã thay đổi không còn là chính mình của trước kia nữa, cuộc sống đã thay đổi chúng ta, chỉ có trái tim anh là bất biến.”

Tay An Mục run lên, suốt nửa rượu vang đã đổ ra ngoài, cô dứt khoát rút tay mình ra khỏi tay anh: “Tu Hàm à, ba năm ở Anh đó em thật sự rất vui vẻ, cũng thật sự biết ơn anh, anh là người rất ưu tú...”

“Đừng nói nữa, Tiểu Mục, trong lòng em đã sớm biết nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn anh ta.” Tầm mắt Trịnh Tu Hàm rơi vào cần cổ nơi khăn lụa tháo xuống, nhiều dấu hôn rải rác chọc vào mắt anh rất đau, mặc dù đã nhặt bớt, nhưng làm sao qua nổi mắt anh, từ trái tim đến đôi mắt đều đau.

Ba năm, trong ký ức của ba năm đó rốt cuộc anh là gì, chỉ đóng một vai phụ sớm hạ màn vẫn còn lưu luyến không chịu rời sân khấu sao, biến thành trò cười trong mắt của người ngoài, nhưng vẫn không biết hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 26 (1)

“Tu Hàm, xin lỗi.” “Người nên nói xin lỗi là anh, Tiểu Mục, em không nói anh cũng đoán được mục đích hôm nay của em, xin thứ cho anh không thể đáp ứng, đây là chuyện giữa anh và anh ta, không liên quan đến em.”

An Mục buộc phải lớn tiếng hơn, không tin: “Hà Mặc Dương hành động theo cảm tính, anh cũng hồ đồ theo anh ấy sao.” Trịnh Tu Hàm trong tưởng tượng của cô luôn trầm ổn nhã nhặn, không hấp tấp, Hà Mặc Dương thì xưa nay ngông cuồng bá đạo, người nào nghịch vậy rồ dại nhất định sẽ xù lông, bối cảnh cuộc sống từ nhỏ của hai người quyết định tính cách của họ.

“Anh ấy đã bắt tay với Trịnh Tấn Tiêu, Tu Hàm, anh buông tay đi, em không muốn một trong hai anh bị tổn thương, anh nói em ích kỷ cũng được, em nhận hết, Tu Hàm, buông tay đi.”

Trịnh Tu Hàm xoay đi, không dám nhìn vào ánh mắt khẩn thiết ấy của cô, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu, chiếc cốc đế cao bị đặt mạnh lên bàn phát ra tiếng loảng xoảng, An Mục bị dáng vẻ nóng nảy của anh dọa đến, lời nói tới miệng rồi cuối cùng cũng nuốt lại.

Thoáng nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô, Trịnh Tu Hàm biết vừa rồi mình không có phong độ bao nhiêu, đang muốn nói gì đó để điều tiết bầu không khí, cửa phòng đột nhiên bị đập từ bên ngoài, dùng một tiếng va vào tường rồi bắn ngược trở lại, An Mục quay đầu liền thấy Hà Mặc Dương tràn đầy phần nộ đến gần, góc áo complet mở rộng bị gió thổi hất ra sau, theo sau anh là Trịnh Tấn Tiêu.

Hà Mặc Dương không dừng bước, đi thẳng đến chỗ cô, kéo cô dậy, dắt cô ra ngoài, không thèm liếc mắt nhìn người đàn ông ở đối diện.

An Mục bị anh kéo đi lướt qua Trịnh Tấn Tiêu, cô thấy rất rõ ràng khóe miệng trêu tức như cười như không của hắn, sau khi họ khuất dạng liền thu lại ý cười.

“Em họ à, cũng sắp tới giờ dùng cơm rồi, phải về nhà thôi.”

Cửa bị đóng lại, Trịnh Tấn Tiêu bước thong thả đến chỗ lúc này của An Mục ngồi xuống, món ngon đầy bàn bởi vì đối phương bỏ về mà trở thành cơm lạnh canh nhạt, rượu vang trong cốc dưới ánh đèn phát sáng, hắn gấp ngón trỏ, đặt bên môi cười cười.

Khiêu khích trắng trợn, Trịnh Tu Hàm lạnh lùng nghiêm mặt cầm áo khoát đứng lên, nhìn như không có biểu hiện gì, thật ra ánh sáng trong đáy mắt đã sớm tắt ngấm, không nói lời nào, đi ngang qua Trịnh Tấn Tiêu ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa gấp gấp vừa phát ra, tầm mắt Trịnh Tấn Tiêu rơi vào chiếc cốc đế cao trong tay, trên mép vẫn còn dấu son môi nhàn nhạt, là dấu son cô lưu lại lúc này, màu son lọt lạt in vào tâm trí, Trịnh Tấn Tiêu nhắm mắt lại, khi mở ra đã thanh tỉnh hơn.

An Mục bị anh kéo một mạch ra khỏi nhà hàng, trên đường ánh đèn mờ mờ kè qua người lại, tô điểm bóng đêm tịch mịch thêm một tầng sắc thái, anh dùng hết sức, cổ tay cô như sắp đứt ra, hình như anh không biết, kéo cô băng qua đường, Hà Vi khom người mở cửa xe, cô không kịp nói gì đã bị anh nhét vào trong xe.

Nghe thấy tiếng thở thê kêu đau của cô, Hà Mặc Dương hối hận đã làm cô đau, nhưng lúc này cũng không rảnh để xin lỗi, anh cũng ngồi vào xe.

Xe chạy trên đường, trong xe tối thui, An Mục không thấy rõ vẻ mặt ẩn trong bóng tối của anh, nhưng cô lại cảm nhận được hơi lạnh mạnh mẽ toát ra từ người anh một cách rõ rệt, cô sờ soạng muốn nhét tay mình vào trong tay anh. Lòng bàn tay anh thật lạnh, mùa xuân hoa nở đáng lẽ nên ấm áp mới đúng, An Mục kẻ sát tay mình vào tay anh, phẳng phất như hai trái tim chậm rãi nhích lại gần nhau.

Hà Mặc Dương từ từ nhắm hai mắt, mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay cô dán chặt vào lòng bàn tay anh, hơi ấm từ trái tim nhẹ nhàng truyền đến, liền dập tắt bất an và phần nộ trong lòng anh, anh đưa tay ôm lấy An Mục vào lòng.

Xe đột ngột giảm tốc độ, đỉnh đầu An Mục đụng vào cằm anh, hai người đều kêu lên, cuối cùng phá vỡ bầu không khí ngưng trệ, An Mục thuận thế quàng hai tay lên cổ anh, nhẹ nhàng cọ hai cái, sau khi tìm được vị trí thoải mái thì không động dậy nữa.

“Em không phải có ý gạt anh để đi tìm anh ấy, chỉ là sợ anh không cho phép mà thôi.” Cảnh tượng 6 năm trước đến giờ trong lòng An Mục vẫn còn sợ, sự chiếm hữu của Hà Mặc Dương đã đạt tới mức khủng bố rồi, “Còn giận à? Đúng là hẹp hòi.” Ngón trỏ của cô nhẹ nhàng vẽ một vòng lên mu bàn tay anh.

Trong miệng Hà Mặc Dương im lặng nhắc lại hai chữ hẹp hòi, anh hẹp hòi sao? Có người đàn ông nào bằng lòng nhìn người phụ nữ của mình đi gặp mặt tình địch còn nói cười vui vẻ chứ, đây hoàn toàn không phải vấn đề hẹp hòi hay không, mà là vấn đề nguyên tắc, anh cũng không định nói gì, nếu đã xảy ra rồi còn truy cứu hoài thì có vẻ bản thân không có phong độ, dứt khoát biết thời biết thế vậy.

“Sau này đừng gạt anh, nếu gặp thì phải nói cho anh biết.”

An Mục gạt đầu, anh đã lui một bước, cô cũng nên biết điều, suy nghĩ gì đó, cô lên tiếng: “Trịnh Tu Hàm hình như không còn giống như trước kia.” An Mục thừa nhận cô bị đáng về đột nhiên tàn nhẫn của anh dọa đến, thời gian chỉ cách ba năm thôi mà, sự thay đổi của một người lại có thể nhiều đến vậy ư.

Vòng ôm của Hà Mặc Dương càng siết chặt, cô không nhìn rõ đôi mắt ẩn trong đêm đó u ám bao nhiêu, “Vây à, sau này nên ít gặp nhau là tốt nhất, Trịnh Tu Hàm đã không còn là hân của 6 năm trước rồi, Mục Mục, anh sợ hân sẽ làm hại đến em.”

“Không đâu, Hà Mặc Dương, anh suy nghĩ nhiều rồi.” An Mục vội cắt ngang, “Sao Trịnh Tấn Tiêu đi cùng anh vậy?” Cô không quên lúc này còn có Trịnh Tấn Tiêu, còn có ý cười vô tình hữu ý lúc gần đi, khiến cô có cảm giác sờn gai ốc.

“Công việc thôi.”

Hà Mặc Dương đúng là người đàn ông bá đạo, tàn bạo, dục vọng chiếm hữu cực mạnh, điều duy nhất không giống với Tần Việt Trạch chính là Tần Việt Trạch dù sao cũng kiêng dè bối cảnh chính trị của gia đình mình, hành động không dám răm rộ quá, mà nhà họ Hà vốn từ hắc đạo chuyển qua bạch đạo, thế lực ở hai bên hắc bạch đều rất lớn, nếu thật sự có người nào gai mắt, theo tính cách gặp thần giết thần của Hà Mặc Dương, khó bảo đảm sẽ không làm ra chuyện gì quá khích.

Chuyện lần này của Trịnh Tu Hàm giống như cây kim ghim mạnh vào ngực, không nhỏ đi thì vĩnh viễn cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Hà Mặc Dương đúng là người đàn ông bá đạo, tàn bạo, dục vọng chiếm hữu cực mạnh, điều duy nhất không giống với Tần Việt Trạch chính là Tần Việt Trạch dù sao cũng kiêng dè bối cảnh chính trị của gia đình mình, hành động không dám răm rộ quá, mà nhà họ Hà vốn từ hắc đạo chuyển qua bạch đạo, thế lực ở hai bên hắc bạch đều rất lớn, nếu thật sự có người nào gai mắt, theo tính cách gặp thần giết thần của Hà Mặc Dương, khó bảo đảm sẽ không làm ra chuyện gì quá khích.

Chuyện lần này của Trịnh Tu Hàm giống như cây kim ghim mạnh vào ngực, không nhỏ đi thì vĩnh viễn cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Người gối đầu lên tay anh ngủ say sưa, khăn lụa trắng được khoát nhẹ nhàng lên ngực, một mớ tóc đen nhánh buông thõng bên cánh tay anh, đuôi tóc hỗn loạn đâm vào sườn mặt anh, làm ngứa ngáy đến tận đáy lòng, chỉ cần cúi đầu thôi, gương mặt đang ngủ thuần khiết của cô liền ở ngay trước mắt, giờ tay là có thể chạm vào, một vẻ đẹp mờ ảo.

Tay anh dừng trên sườn mặt cô, vén vài sợi tóc lòa xòa ở đó, để lộ gương mặt rõ ràng, hôn nhẹ vào đó, sợ làm cô thức giấc, nhẹ nhàng kéo góc chăn, cầm cánh tay để ở ngoài của cô bỏ vào trong chăn.

Cô nhủ mảy um một tiếng, Hà Mặc Dương tưởng đã đánh thức cô, không dám động đây, ai ngờ người gối trên khuỷu tay chỉ chuyển mình tiếp tục ngủ, để lộ gáy cô loang lổ dấu vết hoan ái mà anh cố ý để lại, hơi thở lại bắt đầu gấp gáp, lại in lên đó một nụ hôn, tắt đèn, ôm cô vào lòng.

An Mục đi gặp An Di vào một buổi sáng sớm, đã lâu không gặp, ngay cả làn da ẩm mượt thuần khiết lúc nào cũng được chăm sóc kỹ càng của cô hai nhà họ An nay đã sạm đi, không còn quần áo, túi xách hàng hiệu nữa, An Di bây giờ cũng mất đi vẻ sắc sảo lúc xưa. Sự suy sụp ở nhà họ An cuối cùng đã dả kích đến cô ấy, cô ấy không giấu nổi vẻ tang thương nơi đáy mắt, nếp nhăn ngay đuôi mắt cũng có thể thấy được rõ ràng, An Mục không khỏi sờ lên đuôi mắt mình, thời gian này được Hà Mặc Dương cẩn thận nâng niu che chở trong lòng bàn tay, cô gần như quên mất cảm giác bận rộn giặt đồ nấu cơm, bồn ba vì sinh kế.

“Ba sao rồi?”

“An Mục, An Vu Hùng chỉ có mình tôi là con gái, hiện giờ là như vậy, sau này cũng sẽ như vậy.”

Lời tiếp theo An Mục định nói bị mắc nghẹn trong cổ họng, chuyện An Di ghét cô cũng không phải là chuyện mới đây, sao lại thấy trong lòng khó chịu chứ.

An Di đứng dậy, rút tờ chi phiếu trong ví ra đặt lên bàn rồi xoay người, dừng lại: “An Mục, cô cứ ở bên cạnh Hà Mặc Dương cho tốt đi, mỗi người chúng tôi đều rất khỏe, nhớ cho kỹ mỗi mỗi cũng đừng quay về, ngay từ đầu nhà họ An không nên có sự tồn tại của cô, chúng tôi mới là một gia đình, bởi vì sự tồn tại của cô mà mẹ tôi phải thống khổ nhiều năm như vậy, việc cô ra đi đối với mỗi người chúng tôi đều tốt.”

Hà Mặc Dương bụng lý đến, An Mục ngồi trên ghế ngăn người, lời ban nãy An Di nói vẫn còn chuyển động trong đầu cô, vừa quay đầu lại, anh đã bùng lý đứng ở trước mặt, thức uống trong ly nóng hổi bốc khói, món vật trong đĩa tỏa hương thơm hấp dẫn, những lời buồn bực đó lập tức bị gạt sang một bên, cô nhủ thầm phải ăn một chút.

“Sao mặt nhăn nhó vậy, ai chọc giận em?”

Hà Mặc Dương không nói thêm, cầm cái bánh bao nhét vào miệng cô, An Mục nuốt mắc nghẹn, đỡ hàm trườn mắt nhìn anh, anh cũng trườn mắt lại nhìn cô hệt như con nít.

“Thưa quý khách, đây là tiền thừa.” An Mục vừa chuẩn bị nói chuyện thì bị tiếng nói ở sau lưng đột ngột cắt ngang.

Nhân viên phục vụ cầm tiền thói bước nhanh đến, vẻ mặt sốt ruột, tay cầm đĩa của Hà Mặc Dương không có xu hướng muốn nhận tiền, An Mục thấy thế liền nhận lấy, mỉm cười nói cảm ơn, người phục vụ lau mồ hôi trên trán rồi quay đi. Cô lấy ví tiền của anh ra, bỏ từng tờ một vào trong, “Chẳng phải chỉ xếp hàng một chút thôi sao, vậy cũng không vui à.”

Hà Mặc Dương bực bội không nói gì, đưa mắt nhìn một hàng dài đứng trước quầy thu ngân cách đó không xa: “Để anh nói với trợ lý trực tiếp đến bàn bạc với họ về vấn đề thu mua.”

Bộ dạng nhà giàu mới nổi chảnh chọe như bốc được 258 (con số đẹp trong mặt chược, ai bốc được là hên lắm nên rất chảnh), An Mục suýt chút nữa bị lời anh vừa nói làm cho mắc nghẹn, sau khi ăn xong cái bánh bao ở trước mặt anh liền rút khăn tay ra lau tương ớt dính trên khóe miệng của người ngồi đối diện, sự xuất hiện của An Di khiến anh không ngờ tới, do An Mục luôn thích đến tiệm này ăn điểm tâm, nên đi ngang liền tạt qua một chút.

“Hà Mặc Dương, trên mặt anh viết hai chữ ‘ấu trĩ’ kia kìa.” Cô gỡ tay anh ra, tự mình lau.

Vốn tưởng rằng bất quá đó chỉ là một câu nói trong lúc giận dữ, Hà Mặc Dương không biết xếp hàng hôm đó không những phải xếp hàng, còn bị người khác chen ngang, thế nên buổi tối trở về liền vào thư phòng gọi điện thoại.

“Người đàn ông nhà cậu đâu, gọi ra xem nào!” Hạ Nhượng vui vẻ hớn hở cầm chai bia uống hai hớp, vung tay vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh: “Đừng đứng đó nữa, mau đến đây ngồi đi, đây là nhà cậu mà, thấy mình tùy tiện không?”

An Mục hoài nghi, quả là không hiểu mục đích tối nay của Hạ Nhượng, đầu tiên là chạy vội vào nhà, sau khi vào liền không nói gì cả đòi uống bia, người hầu mang lên một tá bia, tự cô bập nấp, uống một ngụm, “Muốn đến uống không?”

An Mục lắc đầu, từ lượng của cô và Hạ Nhượng trái ngược nhau hoàn toàn, huống hồ Hà Mặc Dương cũng cấm cô uống bia, tuy rằng đây là nhà cô.

Người hầu lui ra, cô đi đến ngồi xuống: “Minh không tin cậu không có tiền mới đến chỗ mình uống bia, sao vậy, cãi nhau với cháu trai lớn à?”

“Nói bậy bạ gì vậy.” Hạ Nhượng vẫn uống bia như cũ, nhớ tới người đàn ông kia trong lòng liền buồn bã, đứng lên, cởi áo khoác trên người: “Người đàn ông nhà cậu đâu?”

“Ở thư phòng trên lầu.”

“Được lắm, dẫn đường đi, để mình lên đó xem.”

Trong lòng An Mục không ngừng cảm thấy ngờ vực, vẫn dẫn cô lên lầu, thư phòng của Hà Mặc Dương nằm cuối hành lang, đèn treo rực rỡ chiếu sáng cả hành lang dài vốn u ám, theo khe hở rọi vào hai bình hoa cô, trong tang thương lộ ra vẻ sáng ngời, Hạ Nhượng đứng trước cửa, “An Mục, cậu xuống dưới trước đi.”

Ngay đầu cầu thang lầu hai, An Mục theo lá cây trong chậu nhìn về thư phòng cuối hành lang, tâm tư xoay chuyển, Hạ Nhượng cố ý không muốn cô biết chuyện là có liên quan đến cô, hay là tình hình nghiêm trọng nên phải gạt cô.

Biết rõ Hà Mặc Dương ở bất cứ tình huống nào cũng sẽ không buông tha cho mình, chuyện duy nhất cô cần làm chính là ủng hộ mỗi một quyết định của anh, cho dù bản thân trải qua những ngày đó thì cũng chưa bao giờ có suy nghĩ như hiện tại, thậm chí vì thoát khỏi anh mà đi theo người khác đến nước Anh. Nhưng hiện giờ, một khi đã nếm trải sự nuông chiều vô điều kiện, được người đó nâng niu trong lòng bàn tay, bản thân cô không bao giờ muốn cô đơn một mình nữa, có thể nói cô tham lam sự ấm áp mà anh mang đến, cũng có thể nói cô không muốn cô quạnh, cảm giác có một người vào lúc nửa đêm đắp chăn lại cho cô, cẩn thận ôm cô vào lòng thật sự rất tốt.

Phụ nữ là loài động vật cảm tính, cũng là loài động vật dễ dàng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27

Hạ Nhượng đi rồi, đèn trong thư phòng vẫn sáng, An Mục chưa vào để hỏi cho rõ, cô rẽ sang phòng ngủ, đứng dưới vòi hoa sen để nước ấm chảy qua cơ thể mình, mỗi một lỗ chân lông đều có cảm giác dễ chịu. Bóng dáng của Hà Mặc Dương ở bên ngoài hắt vào trên cửa kính, bóng anh kéo thật dài, An Mục nghĩ không biết khi nào anh mới vào, sau khi gạt sạch bọt sữa tắm trên người, bóng anh in trên cửa kính vẫn không nhúc nhích.

Đây không phải là tác phong của anh!

Tắm qua loa cho xong, cô dùng khăn quấn tóc đi ra khỏi phòng tắm, Hà Mặc Dương không ngờ cô lại đi ra nhanh như vậy, ánh mắt sáng ngời, người

đứng thẳng lại, đầu thuốc lá trong tay cháy một đoạn dài, tàn thuốc run lên rơi xuống thảm.

“Sấy tóc cho em đi!”

An Mực không hỏi gì cả, nhét máy sấy tóc vào tay anh, Hà Mặc Dương dụi tắt thuốc, kéo cô ngồi xuống.

Tóc của cô vừa đen vừa dài, không hề chẻ ngọn, phẳng phất như một tấm lụa hảo hạng, mở ra khăn liền ướt đẫm buông xuống sau lưng.

Làn gió ẩm thổi qua bên tai cô, nâng lên mấy cái đã làm tóc rối. An Mực tắm xong hơi mệt mỏi, dứt khoát ghé vào đùi anh, hai tay vòng qua thắt lưng anh, cách một lớp áo sơ mi, ngón tay cô vẽ nghệch ngoạch trên bụng anh, “Em vẽ chữ, anh đoán xem là chữ gì?”

Cơ thể Hà Mặc Dương căng cứng, giọng nói hơi khàn khàn: “Mực Mực, đừng lộn xộn.” Lấy ngón tay đang vẽ bậy của cô ra, vò như chuyên tâm sấy tóc.

“Không thích, em chỉ viết một chữ đơn giản thôi, anh nhất định sẽ đoán được.” Đầu ngón tay nhỏ nhắn ầm ập cách lớp áo mỏng ngay bụng vẽ vẽ, “Là chữ gì?” Cô ngửa đầu, mở to cặp mắt vô tội ra hỏi, lồng ngực Hà Mặc Dương ép chặt, rầu rĩ nói: “Anh không biết.”

“Sao lại không biết? Mặc Dương, anh ngốc thật, rõ ràng rất đơn giản, em viết lại lần nữa nhé.”

Hà Mặc Dương dứt khoát tắt máy sấy, tiếng ồ ồ ồn ào trong phòng chợt biến mất, tay An Mực bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay, “Mực Mực, đừng nghịch nữa, bằng không...”

“Không thì sao?” Chóp chóp mắt, cô biết tiếp theo sẽ là gì.

Hà Mặc Dương nghiêm mặt vút máy sấy, giữa tiếng hét ồm ồm người cô.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, An Mực bị anh đè dưới thân, mái tóc đen óng xinh đẹp trải trên ra giường màu đỏ, đồng tử Hà Mặc Dương thâm thúy, mười ngón tay cài vào mái tóc cô, cảm giác hoàn mỹ từng đợt theo khe hở chảy xuống, miệng anh vừa mới hút thuốc còn vương mùi thuốc lá nhàn nhạt, xông lên não, mùi thuốc chất chất hòa cùng mùi hương đặc biệt của anh, An Mực há miệng, lưỡi Hà Mặc Dương luồn vào không chút kiêng dè, mút, cắn, ngậm, chỉ hận không thể nuốt luôn cô, môi lưỡi hai người quấn lấy nhau, lưu luyến không rời.

Tiếng thờ dốc ồ ồ bùng nổ trong phòng, cô thật xinh đẹp, Hà Mặc Dương kiềm nén ham muốn đang dâng lên trong lòng. Khuôn mặt người dưới thân đã đỏ như hoa đào, hai má ửng hồng, đôi mắt như bị sương mù che kín, lại thêm phần mê hoặc, vô tội, ngây thơ, nửa xinh đẹp nửa thanh khiết, cô gái như vậy là hấp dẫn nhất.

“Mực Mực, ngoan nào, em ở trên nhé.”

Xoay người một cái, An Mực đã bị anh kéo đặt ở phía trên, tư thế nữ trên nam dưới, tuy rằng đã làm rất nhiều lần, nhưng An Mực vẫn khá truyền thống, cô khăn trương cầm lấy áo sơ mi bị cởi một nửa của anh, không biết làm sao.

Hà Mặc Dương cầm lấy tay cô từng bước hướng dẫn chuyện chăn gối, chậm rãi dạy bảo: “Mực Mực, trước tiên cởi áo anh ra.”

An Mực nghe vậy liền đỏ mặt, tay run run từ từ cởi nút áo, do quá hồi hộp mà hồi lâu mới cởi xong, sau khi cởi bỏ để lộ cơ ngực cường tráng của anh, vóc dáng anh nhìn có vẻ hơi gầy thật ra lại đẹp đến bất ngờ, bờ vai rộng, thắt lưng hẹp, mỗi một tác da thịt đều rất rắn chắc.

Hà Mặc Dương khẽ lắc, áo sơ mi trượt xuống, nửa người trên trần trụi, tay An Mực bị anh kéo đến đặt trên quần mình, cô không phải là cô gái chưa trải đời, ở lâu bên anh như vậy, sớm đã bị anh dạy hư, ngón tay mảnh dẻ dừng trên quần, vuốt ve “cậu nhỏ” cương cứng, khoe miệng cong lên: “Đêm nay em không cần nó.”

“Không cần à?” Giọng nói Hà Mặc Dương mang theo ngữ điệu bông đùa, bàn tay đã kéo mỏng cô: “Mực Mực, thật sự không cần sao?”

“Anh đúng là không biết xấu hổ.”

Cách một lớp quần lót, anh lại nâng cô lên, ngón tay mạnh mẽ luồn vào bên trong chơi đùa, tuy chỉ dút vào hơn nửa ngón tay, An Mực vẫn phát ra tiếng “ùm” khó nhịn, chống người không dám hạ xuống, mà nơi tư mật đặt ngang hông anh đã sớm bại lộ, nơi ngón tay anh tiếp xúc trở nên trơn trượt, thay đổi cách thức giày vò cô.

Ngón tay dút bên trong chuyển động khơi lên dòng điện, cơ thể cô không ngừng run lên, cuối cùng An Mực cũng ngồi xuống, đúng lúc thuận theo ý anh.

Hà Mặc Dương cũng thỏa mãn hơn, tự mình cởi quần, nhấn hông cô ngồi xuống, thứ nóng bỏng đã sớm cương cứng xuyên qua cơ thể cô, An Mực kêu lên bật dậy, lại bị anh nhấn xuống, lên lên xuống xuống một hồi, áo ngủ đã sớm trút bỏ, nơi non mềm trước ngực theo chuyển động lên xuống về ra độ cong đẹp đẽ trong không trung, Hà Mặc Dương đỏ mặt thề rằng đêm nay phải giày vò cô, nhưng không nhịn được nữa, nâng hông cô lên lên xuống xuống, dưới cách thức kịch liệt đó, cơ thể An Mực sớm nhũn ra ghé vào trước ngực anh, hưng dữ đắm hai cái vào đó, “Em chịu thua, chịu thua.”

“Không được, nó còn chưa yêu em thỏa thích mà.” Lúc này mấy lời nói hư hỏng luôn đạt được hiệu quả cao, đẩy thêm hai cái liền xoay người đặt cô dưới thân: “Nếu mệt rồi thì nằm yên đừng nhúc nhích, nhưng nếu em muốn chủ động thì anh cũng không để ý đâu.”

An Mực lẩm bẩm, bất kể làm nũng thế nào Hà Mặc Dương cũng không buông tha cô, tách hai chân cô ra, nhụy hoa nở rộ lại bị xuyên qua, chất dịch yêu

thương nhiều đến nỗi thắm cả vào ra giường, cả chiếc giường hỗn độn.

Đêm vẫn còn rất dài, cảnh hồng diễm lệ trong căn phòng khiến cho ánh trăng nơi chân trời cũng phải ngượng ngùng, lặng lẽ ẩn sau tầng mây.

Ông nội đã qua đời chính là người mà Hà Mặc Dương tôn kính nhất, cũng là người gần gũi nhất với anh. Lúc ông mất, cô thì không ở trong nước, có một số chuyện cô không biết, sau này mới được biết, cái chết của ông hóa ra có liên quan đến mấy anh em Hà Mặc Tiến, người đứng đầu một đại gia tộc còn đó, mà đám con cháu dưới quyền lại cãi nhau muốn phân chia tài sản, sức khỏe ông nội vốn dĩ không tốt nên lập tức ngã bệnh, sau đó cũng không khá lên được bao nhiêu, mấy tháng sau liền qua đời.

Ngày này hàng năm anh đều một mình đi viếng mộ ông, năm nay cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm tinh mơ trời nổi cơn mưa phùn, mưa xuân rả rích dai dẳng, làm ướt cây cảnh bên ngoài phòng, tí tách như tiếng kim đồng hồ treo trên tường, An Mặc khoác thêm cho anh áo len mỏng bên trong, lại đưa ô cho anh, tiễn anh ra cửa lớn: “Nhớ về sớm một chút.”

Chờ sau khi anh đi khỏi, An Mặc bế Đồ Đồ giao cho người làm, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Mưa bụi lất phất, trong gió mang theo hạt mưa thổi đến, đánh thẳng vào kính xe, thổi loạn làn tóc, An Mặc kéo kín áo khoác, bước nhanh vào tiệm ăn.

An Vu Hùng cởi bỏ complet trắng thớm khoác lên người quần áo thoải mái đúng là bớt đi vẻ sắc bén cùng uy nghiêm trên người, giống như người đàn ông trung niên bình thường, đây là gặp gỡ lần đầu tiên sau khi ông dọn ra khỏi biệt thự nhà họ An, có vẻ, ông sống cũng không tệ lắm.

Khoảnh khắc cô bước vào, An Vu Hùng cũng im lặng quan sát cô con gái đã lâu không gặp này, đường nét gương mặt cực kỳ giống người vợ vừa dịu dàng vừa cứng cỏi của ông, tính cách cũng di truyền vài phần, ngang bướng đến đáng sợ. Trước kia cũng là cái tính cách đặc biệt hơn người khác mới có thể hấp dẫn ông, An Vu Hùng nhớ lại thời còn trẻ tươi đẹp nhất của mình, cảnh vật trước mắt lập tức xoay chuyển, dường như có hình bóng trẻ trung xoay tròn trong đầu ông, mơ hồ không nhìn rõ, càng muốn nhớ lại khuôn mặt ấy, lại càng cố sức.

“Ba.”

An Vu Hùng chợt bừng tỉnh, ra khỏi dòng suy nghĩ, suýt nữa đánh nghiêng tách trà trong tay, thu lại vẻ mặt hoài niệm lúc nãy, vẫy tay, “Con đến rồi à, ngồi đi.”

Trên bàn đã gọi sẵn thức uống, là món cô yêu thích nhất, An Mặc uống mấy ngụm, lại không cảm thấy có mùi vị gì.

“An Mặc, từ nhỏ đến lớn con không làm nũng với ba như An Di, khiến ba cứ hiểu lầm là con không cần, thậm chí ba đã không để ý đến cảm nhận của con, con nhất định hận ba lắm.” An Vu Hùng cất lời, dù giờ có nói nhiều hơn nữa cũng không thể xóa bỏ ngăn cách đã sớm tạo thành nhiều năm giữa hai cha con họ, sẽ chỉ khiến từng người ôn lại chuyện cũ trong lòng mà thôi.

“Không hận, con có thể hiểu được, nhưng chỉ cảm thấy không đáng cho mẹ con thôi, ba à, ba không xứng đáng với mẹ.” Trong lòng An Mặc, mẹ là người thiêng liêng nhất không thể xâm phạm.

An Vu Hùng nghe thế như thoáng già đi rất nhiều, ánh mắt âm trầm: “Đúng vậy, là ba không xứng với mẹ con, mẹ con là người phụ nữ thật hiền lành, nếu cuộc đời mẹ con không gặp phải ba thì tốt rồi, là ba hủy hoại mẹ con.”

“Ba, cuối cùng ba muốn nói gì?”

“Hà Mặc Dương không thích hợp với con đâu.”

Đầu óc cô văng vất, An Mặc cố gắng mở mắt thật lớn, nhìn chăm chăm vào đèn treo màu đỏ bốn phía trên đầu hồi lâu thị lực mới từ từ gom lại, tiêu cự cũng rõ ràng hơn, kinh ngạc thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ.

Ngay cả quần áo trên người cũng có dấu vết lỏng ra, áo khoát bị cởi ra ném ở trên sofa cách đó không xa, cô muốn ngồi dậy, đầu óc lại choáng váng, có một số chuyện không cần nói cũng hiểu.

An Mặc nhanh chóng nắm góc chăn, trong phòng im ắng phảng phất như không có hơi người, nhưng cô cảm nhận được rõ ràng trong căn phòng này không chỉ có một mình cô, còn có hơi thở của người khác phiêu đảng trong không khí.

Hoàng hốt lo sợ cùng thất vọng luân phiên tập kích lòng cô, tất cả lại là mưu kế của An Vu Hùng, cô tuyệt đối không tin một mình ông đạo diễn, cuối cùng còn có ai tham dự vào trong đó chứ.

Nhắm mắt lại, tất cả sẽ sớm biết được thôi.

Từng giây từng phút trôi qua, sự choáng váng dần dần chuyển biến tốt hơn, An Mặc chống tay ngồi dậy, xốc chăn trên người lên, bên giường đặt một đôi giày cao gót màu trắng ngay ngắn, chính là đôi giày cô mang khi đến. Màu trắng, cô nhớ lại có một người đứng trước tủ kính bên ngoài cửa hàng chỉ vào đôi giày cao gót được bày bên trong nói: “Màu trắng là màu thuần khiết nhất, em mang vào nhất định rất đẹp.”

Giày cao gót màu trắng, trên cổ chân có một vòng dây thạch anh, đầu nhọn, An Mặc cầm lên ướm vào, rất vừa chân, ngay cả việc cô thích mang giày

cao không thấm nước cũng biết. Cô đứng dậy đi một vòng quanh phòng cũng không thấy ai khác, nhưng trong gạt tàn có cắm hai đầu lọc, một chút tàn thuốc rơi vãi trên bàn. Tiếng giày cao gót dồn dập, An Mộc đẩy mạnh cửa, ánh đèn trên lối đi xa hoa sáng ngời, trong hành lang không có một bóng người, cô càng chạy nhanh hơn, lòng bàn tay rịn mồ hôi, không dám quay đầu lại, cuối cùng cũng chạy đến cửa thang máy, nhấn nút chạy vào trong.

Nhìn con số nhấp nháy giảm dần, An Mộc bóp trán, việc cần làm ngay chính là nghỉ lại toàn bộ sự việc hôm nay, mục đích của An Vu Hùng là gì, còn cô sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào.

“Cậu chủ, hay cậu ăn cơm trước đi, cô An nói đang ở chỗ cô Hạ, không về ăn cơm.”

“Điện thoại.”

Người làm cung kính đưa điện thoại, Hà Mặc Dương nhận lấy gọi đi, sau một loạt âm thanh tút tút máy móc là một giọng nữ dịu dàng, con thịnh nộ mắt híp không thấy bóng dáng, lòng anh dịu đi sau tiếng ‘a lô’ ấy.

“Em ở đâu?”

“Em đang dạo phố với Hạ Nhược, lát nữa em về, khỏi cần đợi cơm em.”

“Ừm, về sớm một chút.”

Người làm cầm điện thoại lo sợ lui xuống, Hà Mặc Dương đứng phắt dậy, suýt nữa hất tung chén bát trên bàn, bước chân nhanh chóng biến mất khỏi nhà ăn.

Lúc An Mộc trở về đã là 10h tối, trăng mờ, mưa phùn đã tạnh, nước mưa đọng lại tí tách rơi xuống từ mái hiên, rơi xuống cây cảnh ngay góc tường, cô mới buông dù, người hầu đã ầm ĩ bước đến.

“Anh ấy chưa ăn cơm à?”

“Dạ, cậu chủ nghe cô không về nên cũng không ăn.” Cậu chủ luôn nghe lời cô An, nên người hầu cũng không dám nói dối cô, An Mộc nghe vậy, nắm lỗ tai của Đô Đô, cất giọng: “Em thấy không, tính cách của hai người thật giống nhau, thành thật nói cho chị biết Đô Đô ăn chưa, có nghịch không nào.”

An Mộc vừa nói chuyện với Đô Đô vừa đi lên cầu thang, khe cửa thư phòng không có ánh sáng, cô trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ, anh mặc áo ngủ tơ tằm màu trắng đứng trước giường, giữa ngón tay còn kẹp điều thuốc, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu lại nhìn cô, vội vàng dúi thuốc vào gạt tàn, mở cửa sổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Về rồi à?” Trong không khí còn thoang thoảng mùi khói thuốc, An Mộc hắt hơi một cái, hít mũi, Đô Đô vẫy đuôi nhảy phốc khỏi lòng cô chạy đến cọ cọ vào chân của Hà Mặc Dương.

“Vâng, em đã về, sao anh không ăn cơm, Hà Mặc Dương, anh cũng không hiểu chuyện hết như Đô Đô.”

Một là người một là mèo, đối với một câu ‘không hiểu chuyện’ thì so với con Đô Đô chỉ biết ngây thơ kêu meo meo, Hà Mặc Dương lại nhún cao chân mày, “Anh đói rồi.” Nhẹ nhàng hất con mèo đang làm nũng bên chân mình, con mèo này rõ ràng ý vào có người chống lưng mới dám đến khiêu khích anh, con vật đúng là cũng biết nhìn sắc mặt.

“Đáng đời.”

“Anh đói.”

“Em biết rồi, ngoại trừ mì ra thì cũng chỉ có mì thôi.”

An Mộc không để cho anh có cơ hội lựa chọn, xoay người đi thẳng xuống bếp nấu mì cho anh, cô vừa mới bước đi thì Hà Mặc Dương đã đi theo sát sau lưng cùng xuống lầu.

Hơi nóng thơm ngát bốc lên từ tô mì thịt nạc trên bàn, cả một tô lớn, thịt đầy ắp, do anh không thích ăn cải bẹ xanh, nên An Mộc đổi thành cải đuôi

phụng.

“Ăn từ từ thôi, Đồ Đồ đâu có giành với anh đâu.” Đồ Đồ nằm trong lòng cô đúng lúc ngoe nguẩy cái đuôi, cái đuôi lông lá cọ vào cằm An Mộc, cực kỳ thoải mái.

An Mộc nắm đuôi nó vuốt ve, rồi gãi cằm mình, dễ chịu ghê, cô ngồi cùng anh đợi anh ăn sạch tô mì, Hà Mặc Dương tối nay rất nể mặt cô, húp sạch nước dùng, đây là chuyện hiếm thấy, có thể nhận ra anh rất đói bụng.

“Sau này khi em không có nhà, anh cũng phải ăn com, nghe không?” An Mộc giận dỗi cárt lời.

“Ừm, anh sẽ đợi em về nấu com cho anh ăn.” Khóe môi Hà Mặc Dương nhếch cao, đẩy tô mì ra đứng dậy.

An Mộc vừa nói “Ấu trĩ” vừa bế Đồ Đồ theo anh lên lầu.

Mùi khói thuốc trong phòng ngủ đã tan hết, hương vị tươi mát sau cơn mưa cũng tiến vào từ lúc mở cửa sổ, Hà Mặc Dương đi đến với tay đóng cửa sổ lại, kéo rèm, xoay người nghiêng mặt ném Đồ Đồ ra ngoài, An Mộc liếc anh, anh cười, nắm tay cô ngồi xuống mép giường. Sau khi An Mộc về nhà liền vội vàng nấu mì cho anh, ngay cả giày cũng chưa thay, Hà Mặc Dương quỳ một gối xuống nâng chân cô lên giúp cô thay giày: “Mục Mục, tắm chung nhé!”

An Mộc đánh một cái vào vai anh, người đàn ông này ăn no liền có ý nghĩ xấu xa, sợ người khác không biết ý đồ của anh sao: “Ai nói muốn tắm chung với anh chứ.” Có thể đoán trước hậu quả của việc hai người cùng nhau tắm rửa, nhất định là ‘súng sẽ cướp cò’, ai cũng không tắm được. Cô bèn hát anh ra mang vội đôi dép lê chạy biến vào phòng tắm mà không thèm quay đầu lại, sau lưng truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh, thật là vui vẻ.

Đợi sau khi cô đóng cửa lại, ý cười trên mặt Hà Mặc Dương vụt tắt, tay nắm lại thành quyền, bộ dạng gượng cười của cô hôm nay khiến anh đặt một dấu hỏi lớn, nói dối anh chuyện đi gặp An Vu Hùng, sau khi trở về cũng không đề cập chuyện này với anh, đúng là không phải tác phong của cô.

Mục Mục của anh nhất định còn có chuyện gì đó gạt anh.

An Mộc tắm xong đi ra sấy tóc, anh cũng tắm vội rồi ra, trên người mặc chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình, lộ ra xương quai xanh hấp dẫn, cơ ngực màu đồng bày ra trước mắt, An Mộc ôm gối xoay mặt đi chỗ khác, người đàn ông thâm sâu khó đoán này tối nay lại muốn dùng ‘mỹ nam kế’.

“Mục Mục, trong chăn ngộp lắm, ra ngoài hít thở không khí đi.”

An Mộc nhanh chóng trùm chăn kín đầu, biết rõ một khi thò đầu ra sẽ có cái gì ghê ghét đón, Hà Mặc Dương cũng không hề nóng lòng, chậm rãi vờn quanh, giống như mèo bắt chuột, trước tiên là đùa giỡn với chuột, một tay anh cầm lấy góc chăn, một tay cách một lớp chăn vuốt ve đầu cô, cái đầu nhỏ trong lòng bàn tay khẽ nhúc nhích, tay anh cũng theo đó mà di chuyển qua lại, cuối cùng An Mộc cũng thấy phiền, trùm chăn kín lên đầu hơn nữa, sau đó lại rút lui vào bên trong. Hà Mặc Dương không để mặc cô tiếp tục chui trong chăn nữa, tay cầm lấy góc chăn xóc lên, bóng tối thoáng được ánh sáng thay thế, An Mộc này giờ vẫn nằm úp sấp, vênh mông lên, một giây sau đã bị anh kéo ghé vào lòng ngực.

Hai cánh tay cô mở ra ôm lấy vai anh, cầm tỉ vào ngực anh, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn sâu vào trong đôi mắt đen láy không ánh sáng của anh, sau phút chốc hoảng hốt là nụ hôn nóng bỏng triền miên, một tay Hà Mặc Dương ấn gáy cô sát lại mình, một tay ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, khiến cô ngoại trừ nhận lấy và trầm luân ra thì không còn cách nào trốn thoát.

Khuôn miệng mềm mại ẩm ướt bị hôn đến sưng đỏ, trong mắt ngưng tụ một lớp sương mù dày đặc, giây tiếp theo một giọt trong suốt ở bên trong chảy xuống, nóng hổi rơi vào ngực anh, Hà Mặc Dương lật người đặt cô dưới thân, nhẹ nhàng dỗ dành, ngón tay vén vài sợi tóc dính bên mặt cô, để lộ khuôn mặt ửng đỏ xinh đẹp như hoa đào, chính khuôn mặt này làm cho anh nhớ thương suốt sáu năm, không phải quá mức xinh đẹp, tính tình cũng không tốt, nhưng lại là nốt ruồi đỏ duy nhất trên ngực anh, thời gian trôi qua lại càng khám sâu, rõ rệt, suốt đời này sợ là khó phai mờ, cũng không muốn quên đi.

“Nhẹ chút...” An Mộc thở hắt nhẹ nhàng cất tiếng, hai cánh tay trắng nõn choàng lên cổ anh một cách tự nhiên, rướn người cắn yêu vào trái cổ đang lên xuống của anh, Hà Mặc Dương a một tiếng, cúi đầu cắn lên cằm cô, An Mộc bị cắn phát đau, nhú mảy, đưa tay kéo hai má anh ra: “Tránh ra, em mệt rồi, muốn ngủ.”

“Bây giờ sao?” Hà Mặc Dương ôm trọn nơi phập phồng trước ngực cô trong lòng bàn tay, bàn tay vừa mới phủ lên, ngón tay xấu xa thành thạo vuốt ve một chút, bên ngoài lớp áo ngủ mỏng manh là nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh, khiến lỗ chân lông của cô nở ra, khơi dậy lên dòng điện thật nhỏ, máu nóng dồn lên, mặt cô giờ đây nhất định vô cùng đỏ, ngăn lại bàn tay đang lộn xộn của anh: “Em thật sự buồn ngủ lắm.”

Tiếng nói nhẹ như muỗi kêu, như bông rơi xuống ngực Hà Mặc Dương, mỏng manh như cánh ve, bàn tay anh vẫn không nhúc nhích, từng nụ hôn vụn vặt rơi xuống.

Cần cổ xinh đẹp của cô chính là vị trí anh yêu thích nhất, anh thích hôn từ từ lên đó, như bước chậm chậm trong mưa không có điểm dừng, mẩn mê, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, triền miên dung hòa hơi thở, tầm mắt Hà Mặc Dương rơi vào dấu hôn ngay sau gáy cô, dấu hôn quá mức rõ ràng và chướng mắt, nụ hôn của anh dừng lại, thần thờ nhìn chằm chằm nơi đó, rốt cục cô gạt anh chuyện gì.

Trong đầu anh nhồi nhét vô số giả thiết, sản sinh chạy đến phá hủy đầu óc anh, rồi biến thành sắc dục nồng đậm, áo ngủ màu trắng bị xé ra ném xuống chân giường, để lộ làn da trắng trẻo, da thịt thơm mát vừa mới tắm xong xen lẫn trắng muốt quá thật yêu thích không nỡ rời tay, đây nhất định là một đêm không bình yên.

An Mộc mở to mắt kinh ngạc, môi anh dừng lại ngay đỉnh cao ngất nơi ngực, đầu lưỡi vờn về nụ hồng mai, vẽ vài vòng, hàm răng vô tình hữu ý cắn nhẹ

lên đó, khiến cô khẽ hít sâu một hơi, muốn động đây, nhưng lại bị anh cố định dưới thân.

Phản bưng dưới bị sự bức rút thiêu đốt, ngâm khế, An Mộc nhắc một chân quắp vào thắt lưng cường tráng của anh, hàm ý quá rõ ràng nhưng Hà Mặc Dương lại vờ như không hiểu, chỉ lo ngâm cắn nụ hồng mai trước ngực cô, An Mộc khó chịu dùng mé đùi cọ cọ vào eo anh, quăn chặt anh hơn.

Hà Mặc Dương đưa tay kéo một chân cô dính sát vào bên hông mình, mới tiếp tục hạ xuống, nụ hôn rơi vào bụng cô, anh hôm nay không hề vội vàng tấn công, làm đủ màn dạo đầu, sau khi hôn hết lần này đến lần khác mới bắt đầu vào chuyện chính.

Khoảnh khắc anh đi vào, An Mộc nghe thấy tiếng rên thỏa mãn của chính mình, hết hồn với hành vi như một phụ nữ lẳng lơ lại vội vàng che miệng. Hà Mặc Dương không cho cô cơ hội dừng lại, lại tiến vào thật sâu, nâng mông của cô lên áp cánh hoa gần sát mình hơn, cũng để cho chính mình xâm nhập sâu hơn vào cơ thể cô, chiếc mông trắng trẻo, cánh hoa dưới sự vận về cố ý của anh biến thành đủ mọi hình dạng, dưới ánh đèn như ngọc lưu ly, là một cảnh tượng kiều diễm biết bao.

“Mục Mục, kêu lên đi.”

Bên ngoài hành lang còn có tiếng đi lại của người làm, An Mộc làm sao cũng không chịu kêu lên, đáng thương căn môi nhìn đèn treo trên đỉnh đầu. Nếu là Hà Mặc Dương của trước kia sẽ không ép cô như vậy, nhưng anh hôm nay dường như mang lòng quyết tâm nếu cô không kêu lên, sẽ nghĩ cách ép buộc cô. Cong một chân cô lên dùng sức hướng vào trong, tư thế này để anh xâm nhập càng sâu hơn, An Mộc không chịu đựng nổi, bật khóc âm ỉ, nước mắt chạy dọc theo hai má rơi xuống gối nằm, chỉ chốc lát đã thấm ướt một mảng lớn. Hà Mặc Dương vội dừng lại không dám động, về mặt sót ruột ôm lấy cô dỗ dành: “Ngoan nào, Mục Mục, anh bỏ cuộc.”

An Mộc mở mắt, đắm vào ngực anh: “Hà Mặc Dương, anh là đồ xấu xa, anh làm em đau.”

Hôn lên khoe mắt ướt đầm của cô: “Ừa, anh xin lỗi, Mục Mục, anh là đồ xấu xa.”

An Mộc xoay qua chỗ anh không thấy trộm cười, chỉ cần cô khóc là anh nhất định hết cách, rút ra một cách không tự nguyện, An Mộc được tự do lại sợ anh làm bậy nữa, quăn chân nằm co lại một góc, cách anh rất xa.

Hà Mặc Dương thở dài, nhích lại gần, vuốt lại mớ tóc rối của cô, một tay vỗ vỗ lưng cô, khẽ nói: “Ngủ đi, Mục Mục.”

Cô nằm trong lòng anh ngủ thật sâu, nửa khuôn mặt chôn vào ngực anh, hơi nóng khi thở ra phả vào da thịt trần trụi của anh, ngứa ngáy đến tận đáy lòng, mái tóc hỗn loạn trải trên gối, anh ngắm vẻ mặt say ngủ ngây thơ của cô. Hà Mặc Dương tắt đèn hồi lâu lại không tài nào ngủ được, hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ trong đầu tìm không ra manh mối, bản thân tự rơi vào cảnh khốn cùng, mà cảnh khốn cùng này cũng không kéo dài được bao lâu liền có đáp án.

“Tổng giám đốc Hà, anh có chuyển phát nhanh.”

Thư ký đặt chuyển phát nhanh lên bàn, Hà Mặc Dương phát tay, cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, tầm mắt u ám nhìn xuống gối buru kiện, một thứ vuông vức được bọc ở bên trong, địa chỉ bên ngoài cho thấy là thuộc vùng này, đầu ngón tay khẽ động, bọc màu xám bên ngoài được xé mở, để lộ thứ bên trong.

An Mộc ôm văn kiện gỗ cửa đi vào, mở văn kiện cần ký tên ra đặt trước mặt anh, đẩy đẩy cái người không hề có chút phản ứng nào, cảm thấy ngờ vực: “Anh sao vậy?”

Hai người họ đã quá mức hiểu biết, quá mức quen thuộc hàm ý ẩn trong từng cử chỉ của đối phương, Hà Mặc Dương bây giờ rất khác thường, An Mộc đi vòng qua bàn làm việc ngồi lên đùi anh, kéo tay anh, ngược đầu: “Hà Mặc Dương, anh làm sao vậy?”

Bình tĩnh trong mớ suy nghĩ lung tung, trong đầu vẫn còn có chút hỗn loạn: “Không có gì, Mục Mục, em ra ngoài trước đi, anh ký tên xong sẽ gọi em vào lấy.”

“Hà Mặc Dương, rốt cục anh đang giấu em chuyện gì?” Anh rút tay ra khỏi tay cô, đây là sự từ chối chưa từng có, lòng bàn tay cô bỗng chốc trống không, ngay sau đó nắm lại thành quyền.

“Hôm qua, ngoại trừ gặp An Vu Hùng, em còn gặp ai nữa?” Giọng nói cứng rắn của Hà Mặc Dương nuốt chửng lấy âm thanh của cô, rốt cục cũng không nhịn được, nhu cầu cấp bách hiện giờ là anh phải tỉnh táo lại, nhưng ngọn lửa trong đầu lại không ngừng thiêu đốt, không hề có xu hướng dừng lại, phảng phất giống như sẽ từ trong đầu lao thẳng ra ngoài.

Ngày hôm qua còn gặp ai nữa, ngay cả bản thân An Mộc cũng không rõ, mớ ký ức trước khi cô tỉnh lại hoàn toàn trống rỗng, thậm chí không biết bản thân đến khách sạn bằng cách nào, lỗ hổng ký ức đó lại hiện lên trong đầu, sợ hãi cùng thất vọng nhất thời công kích lòng cô, cô bất giác lui từng bước ra sau, cho đến khi đụng vào bàn làm việc, rốt cục cũng không còn chỗ lui nữa, chỉ có thể nhìn về mặt sa sầm của anh và đáy mắt đen tối không chút ánh sáng ấy, trong lòng cô lại vô cùng bối rối, muốn nắm lấy cổ tay anh nhưng vẫn không thể nào nhấc tay nổi.

Khoe miệng động đây: “Em... em cũng... không biết nữa.”

Ánh sáng trong mắt cô hóa thành xót xa trong lòng anh, giọng nói cùng sắc mặt của Hà Mặc Dương dịu lại, tiến lên từng bước giờ tay đè lại bả vai đang run rẩy của cô, nghênh đón ánh nhìn úp mở bất định của cô: “Mục Mục, đừng sợ, Mục Mục, đừng bao giờ như vậy nữa...” Chữ cuối cùng vừa dứt, anh kéo cô ôm vào lòng, cọ cọ vào đỉnh đầu cô, những tấm ảnh khó coi từ trong bao thư rút ra, An Mộc cúi đầu nhìn những tấm ảnh rơi bên chân mình, cả người như bị tưới nước lạnh đến nỗi hàm răng va đập, cơ thể phát run.

Hà Mặc Dương ôm lấy bà vai cô không cho cô cúi xuống nhặt lên, An Mục cố chết đẩy ra, hết đám rồi đá cuối cùng cũng nhặt tấm ảnh lên, cô gái trong đó đúng là cô sao, không thể tin được nhưng sự thật đúng là vậy, trên trước giường lớn mềm mại, cô bị người đàn ông khác đè ở dưới thân...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“Mục Mục, đừng xem!”

Hà Mặc Dương giật lại tấm ảnh, xé nát rồi vứt vào sọt rác, đây rõ ràng là một cái bẫy, thiết kế hoàn hảo để châm ngòi ly gián hai người họ, tấm ảnh như vậy một khi lộ ra ngoài thì thanh danh của An Mục ra sao có thể nghĩ được, Trịnh Tu Hàm lại tham gia vào chuyện hoang đường thế này, hẳn thật sự đã thay đổi, vốn tưởng rằng hắn sẽ không tổn thương cô, nhưng hắn của hiện tại đã hoàn toàn thay đổi rồi.

“Hà Mặc Dương, anh có tin em không?” Cô lúc này rất cần câu trả lời của anh, một trăm câu của người khác cũng không bằng một chữ của anh, chỉ cần một chữ thôi là được rồi, để vỗ về trái tim thấp thỏm của cô.

Hà Mặc Dương nhìn mà đau lòng, viên mắt cô sắp đỏ lên, Mục Mục của anh vốn không nên chịu oan ức thế này, “Xin lỗi em, lúc đó anh nên ở bên cạnh em.” Mới có khe hở cho kẻ đề tiện như thế chui vào.

Có lời nói này của anh, cô còn có gì mà không chịu đựng được chứ, nhưng đây chẳng qua chỉ là một vài tấm ảnh bậy bạ mà thôi, thực chất thì giữa họ không có xảy ra quan hệ, hay là Trịnh Tu Hàm chỉ muốn quan sát sắc mặt hai người họ thôi.

Sau chuyện này, An Mục cũng không đi tìm Trịnh Tu Hàm, thậm chí gọi một cú điện thoại cũng không, cứ yên tâm ở bên cạnh Hà Mặc Dương, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Buổi tối anh về nhà rất muộn, một tay cầm cặp da màu đen, áo vest vắt ở tay kia, mái tóc lúc sáng được chải gọn gàng giờ đây có hơi lộn xộn, An Mục thả Đơ Đơ xuống nhận lấy áo vest vắt lên giá, sau đó có điện thoại của Trịnh Tu Hàm gọi đến.

“Tiểu Mục, anh đây.” Tiếng nói ở đầu dây bên kia mặc dù cách một ống nghe nhưng vẫn khó che giấu vẻ cô đơn cùng chua xót, chai rượu rỗng nghiêng ngã bên chân, ngồi gục đầu mềm nhũn, đá ngã chai rượu, chút rượu còn sót lại vẩy lên thảm, tiếng trong ống nghe có hơi lớn, An Mục cầm điện thoại đi đến bên cạnh cửa.

“Anh... có khỏe không?”

Trịnh Tu Hàm nằm dài trên sàn, cầm điện thoại nhìn đèn chùm phát ra thứ ánh sáng rực rỡ trên đỉnh đầu: “Khỏe, khỏe lắm, Tiểu Mục à, em mắng anh đi, anh là thằng khốn nạn.” Hôm nay nhận được ảnh chụp hắn mới biết ý đồ của Hà Lâm Trung, hắn không biết mình chính là quân cờ trong tay người đó, cũng may là hôm ấy hắn không làm ra chuyện gì tổn thương đến cô, “Tiểu Mục, anh muốn gặp em.”

“Khuya rồi, lần sau đi, anh ngủ sớm nhé.” Xoay người nhìn người đàn ông đứng trong phòng khách cách đó không xa, đang cực kỳ mất kiên nhẫn chậm rãi đi tới, thậm chí mỗi một phân tử trong không khí đều bị anh lay nhiễm đến lo lắng không yên, “Trịnh Tu Hàm, sự việc lần này bất kể có liên quan gì đến anh hay không, em vẫn là câu nói đó, kiếp này chúng ta không có khả năng đâu.” Không đợi hắn đáp, cô nhanh chóng cúp máy, tuy rằng biết sẽ tổn thương hắn, nhưng sớm nói ra sẽ hay hơn, tốt cho tất cả mọi người.

Trịnh Tu Hàm nghe tiếng tút tút máy móc, trái tim thoáng chùn xuống, cảm thấy thật hoang vắng, cơ thể nặng nề nhũn ra, hơi rượu trong người xộc lên đầu óc choáng váng, đau đớn.

Rốt cuộc thì hắn kém Hà Mặc Dương ở điểm nào? Sao sáu năm trước cô lại lựa chọn hắn? Tiểu Mục à, em cũng thật là tàn nhẫn.

Trịnh Tấn Tiêu hung hăng đập mạnh vào cửa, trong tay cầm xấp hình kẹp trong tài liệu dốc xuống trên mặt hắn, Trịnh Tu Hàm từ từ nhắm hai mắt lại nằm im không nhúc nhích, chỉ có nơi ngực phập phồng nhẹ chứng tỏ hắn còn sống, về mặt Trịnh Tấn Tiêu bình đạm, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra có chỗ không đúng lắm.

“Bị cô gái mình yêu từ chối, tâm trạng thế nào?”

Hơn ba năm rồi, hai anh em họ đối đầu với nhau cũng không phải là lần đầu, nhưng đây lại là lần đầu tiên vì chuyện của một cô gái. Trịnh Tu Hàm nằm trên sàn, đắm chìm vào mớ suy nghĩ của riêng mình, hồi lâu mới hí hắt ra nhìn người đàn ông đang đứng ngược sáng, khoe miệng nhếch lên đầy châm biếm, “Trịnh Tấn Tiêu, kích động như thế làm gì, đây đâu phải tác phong của anh.” Vừa nói vừa nhặt lên mấy tấm ảnh rơi rớt đó, vuốt phẳng từng tấm trong tay, đầu ngón tay lưu luyến, đây là lần đầu họ thân mật với nhau như vậy, cho dù là bản thân hắn thừa nước đục thả câu.

Xoa bả vai, đặt tay lên núm cửa, Trịnh Tu Hàm không quay đầu lại, nói: “Trịnh Tấn Tiêu, anh yêu bao giờ chưa? Thầm muốn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với một người, thậm chí không quan tâm đến tôn nghiêm của bản thân, âm thầm dõi theo cô ấy là được.”

Lời nói sắc bén của Trịnh Tu Hàm như giẫm thật mạnh vào cái chân đau của hắn, sắc mặt Trịnh Tấn Tiêu xám ngoét, đập vào cánh cửa đang đóng kia.

Trên cầu thang xoắn vắng vẻ, chỉ có tiếng bước chân hắn vọng lại, từ cửa sổ ngay cầu thang nhìn xuống, đèn đường sáng tỏ, cây cối san sát, sao hắn lại trắng tay như vậy, chỉ là một phụ nữ thôi mà, có gì ghê gớm lắm đâu chứ.

Hà Mặc Dương thích nhất đáng về vào sáng sớm khi cô còn mặc áo ngủ, xoa tóc khiêng chân thắt cả vạt cho anh, sau đó bản thân giờ tay ra ôm lấy cô rồi vò tóc cô cho xù lên, nhìn rất đáng yêu, cô sẽ ngược lên trừng mắt với anh, cố ý kéo mạnh cả vạt trong tay hơn làm anh ngạt thở, còn cô thì phì cười.

“Mục Mục, thức dậy nào.” Dưới tấm chăn tơ tằm mềm mại là thân hình nhỏ nhắn của cô đội lên, Hà Mặc Dương vói tay vào trong chăn xoa làn da trắng mịn của cô, cố ý sờ vào hông cô, An Mục sợ nhột nhột, vốn buồn ngủ mơ màng, bị anh sờ như vậy thì tỉnh ngủ ngay, ngay cả ý định ngủ tiếp cũng không còn, ôm chăn nhìn người đàn ông cầm theo cả vạt đứng trước giường, nhưng cô vẫn không thèm đứng dậy.

“Mục Mục, sáng nay anh còn có cuộc họp, nhanh lên nào.”

Nói xong, anh ra mời muốn xốc chăn lên, An Mục nào có thể ngăn cản tốc độ của Hà Mặc Dương, tấm chăn lập tức bị xốc lên. Tối qua An Mục bị người đàn ông động dục nào đó lột sạch sẽ, hiện giờ khi cái chăn bị tung lên để lộ hoàn toàn cơ thể trắng nõn của cô, An Mục hét lên kéo chăn quấn cơ thể lại, sáng sớm Hà Mặc Dương đã được chiêm ngưỡng cảnh tượng đẹp đẽ như vậy, máu nóng dồn lên, lỗ chân lông nở ra, đồng tử giãn rộng, suýt nữa đã nhào xuống.

“Anh tránh ra mau, không phải hợp sao.” Một tay An Mục kéo chăn, một tay đẩy người đàn ông đang muốn ôm mình ra, bộ dạng cau mày hệt như làm nũng, mà khi cô gái chính mình yêu thương làm nũng thì hầu hết đàn ông bình thường sẽ đồng ý vô điều kiện, nhưng Hà Mặc Dương là ngoại lệ.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi kẻ sọc trắng, bên ngoài vẫn là chiếc áo vest cắt may tinh xảo, cúc áo kim loại mạ sát vào đầu vai cô, An Mục run rẩy, bất giác cuộn người, Hà Mặc Dương từng dùng hành động dũng mãnh của chính mình để chứng minh với cô vào buổi sáng anh có bao nhiêu nguy hiểm, vì vậy An Mục không phải đồ ngốc, cố gắng ổn định anh.

“Hà Mặc Dương, đưa quần áo đến cho em, em làm điểm tâm cho anh nhé.”

“Mục Mục, anh lại muốn ăn em hơn.”

Hơi thở thoang thoang bên tai, An Mục đỏ mặt xấu hổ, đẩy một cái: “Sáng sớm đã ăn nói bậy bạ rồi, anh Tư còn đợi anh đến chủ trì cuộc họp đó.”

Bộ dáng cau mày của cô trông thật đáng yêu, anh không thể không chọc cô, cúi người xuống thấp hơn nữa, gần như dính sát vào da thịt cô để lộ bên ngoài, hơi nóng phả vào gáy cô, dò ừng một mảng: “Đây không phải trọng điểm?” Trọng điểm là... Anh vẫn chưa ăn được!!!

Giọng điệu mờ ám, An Mục đâu có ngốc, đương nhiên biết anh đang ghẹo cô, cô vung tay đánh vào ngực anh: “Hà Mặc Dương, anh đúng là đáng ghét.”

Hà Mặc Dương thuận thế nắm lấy tay cô đặt lên miệng hôn một cái, nụ hôn tinh tế, hơi thở cũng tinh tế: “Mục Mục, anh đã từng nói với em lúc em không mặc gì quả thực đẹp đến khó tin chưa hửm?”

Ngữ điệu lên cao pha lẫn tiếng cười phát ra nơi ngực, An Mục đỏ mặt, Hà Mặc Dương cúi xuống ngậm lấy cánh môi thơm mát của cô, chậm rãi mân mê, mút vào, khiêu khích, bàn tay cũng xấu xa luồn vào trong chăn.

Vốn là khoảnh khắc kích tình nhất lại đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, Hà Mặc Dương bắt màn nhả bờ môi thơm tho của cô ra, nghiêm mặt đứng thẳng lên nhấn nút nghe máy, bên trong truyền đến tiếng nói gấp gáp của Hà Mặc Vũ, An Mục bật cười quần chăn xuống giường tìm quần áo.

Hà Lâm Trung đến tham dự cuộc họp thường kỳ vào thứ hai, diện mạo của Hà Mặc Dương không kế thừa được bao nhiêu của Hà Lâm Trung, nhưng chung quy vẫn là cha con, tận trong xương tủy vẫn có thứ gì đó tương tự.

Hai người tự chiếm một bên của riêng mình, mặc dù Hà Lâm Trung đã sớm rút khỏi Hà Thị, nhưng sức ảnh hưởng ở Hà Thị vẫn không thể kinh thường, không ít giám đốc bộ phận ngăm tỏ vẻ đứng về phía ông, còn bên phía Hà Mặc Dương ngoại trừ Hà Mặc Vũ ra, chỉ có rất ít giám đốc trẻ, An Mục đứng sau lưng anh, tầm mắt Hà Lâm Trung vô tình hữu ý đảo qua cô, cô cũng không cúi đầu, tự nhận bản thân đúng là ý vào có anh ở đây, đương nhiên anh sẽ không để cô chịu thiệt thòi.

“Thị trường bất động sản ở thành phố B đã có xu hướng bão hòa, cũng không thích hợp tiếp tục đầu tư.” Tiếng nói hờn hậu vang lên mạnh mẽ.

Hà Mặc Dương im lặng bật cười lạnh lẽo, độ cung nơi khoe miệng chứa đầy hàm ý châm chọc, trong phòng hội nghị rộng lớn vắng lặng, tiếng cười lạnh lẽo của anh đặc biệt rõ ràng hơn, sắc mặt Hà Lâm Trung không đổi, tất nhiên đây là sự bình tĩnh vốn có của nhân vật lớn, mấy giám đốc bộ phận bên dưới chỉ cúi đầu, không ai dám phát biểu ý kiến.

Bầu không khí vô cùng gượng gạo, Hà Mặc Vũ mỉm cười lên tiếng, “Chú à, trưa nay cùng nhau dùng cơm đi.”

Đối với tính cách ra chiều không theo lệ thường của Hà Mặc Vũ, An Mục đã sớm lĩnh giáo nhiều rồi, trên bàn đàm phán bỗng nhiên đánh ra chiêu bài

tình cảm, trái lại Hà Lâm Trung vẫn bình tĩnh như trước, thân là trưởng bối nói thế nào cũng nên cho lớp tiểu bối có chút mặt mũi, trợ lý bên cạnh thấp giọng nói khẽ mấy câu vào tai ông, “Cũng được, chú cháu chúng ta lâu rồi không họp mặt, phải không?”

“Cuộc họp dừng tại đây, chuyện của chúng ta vẫn nên vào văn phòng thảo luận.” Mọi người thu dọn lại tài liệu.

An Mực cũng thu dọn tài liệu đi theo Hà Mặc Dương rời khỏi phòng họp, những tấm ảnh khó coi lần trước rốt cục không biết Hà Mặc Dương dùng cách gì để ngăn lại nữa.

“Hà Mặc Dương, trời đang nắng tốt sao đến chỗ anh lại đầy mây thế này.” Hàm ý trong lời nói quá mức rõ ràng, sắc mặt vốn đang nghiêm nghị nhanh chóng thay đổi, khóe miệng ẩn chứa ý cười như có như không, vừa mới nhếch môi cười đã hiện lên lúm đồng tiền âm áp ngọt ngào.

“Mục Mục, nếu anh đem toàn bộ cổ phần tập đoàn Hà Thị chuyển sang tên em, em nói thử xem ông ta nghe xong rồi có khi nào trực tiếp vào bệnh viện luôn hay không?”

Một câu có vẻ như đang đùa, An Mực đột nhiên nhớ đến gì đó, lại không kịp nắm bắt, vỗ đầu ảo não.

“Đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

“Em mới là đồ ngốc đó.”

Hà Mặc Dương bật cười ha ha, mái tóc được cô búi gọn gàng ra sau đầu, dùng một cây trâm cùng màu cố định lại, anh vung tay, mái tóc đen nhánh như thác nước bung xòa trên bộ váy công sở màu đen, khuôn mặt trắng trẻo như tranh nháy mắt in vào nơi sâu nhất trong đầu, khiến dây thần kinh rung động.

“Mục Mục, ngoại trừ em ra giờ anh đã không còn gì nữa.”

Anh nghiêng người ôm lấy cô, bàn tay thon dài luồn vào trong mái tóc, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến da đầu cô, suy nghĩ lúc này còn lơ mơ nháy mắt hiện rõ trong đầu, không còn gì nữa, anh thật sự không còn gì nữa, đem toàn bộ cổ phần công ty đứng tên anh chuyển sang cho cô, ngay cả bất động sản cũng vậy.

Có thứ gì đó bỗng vỡ nát không phân rõ phương hướng, cô ngẩn ngơ kinh ngạc hồi lâu, Hà Mặc Dương đưa tay kéo ôm cô vào lòng, động tác không dịu dàng lắm, thậm chí còn mạnh mẽ ôm cô, An Mực ngược lên nhìn vào đáy mắt tối đen thâm thúy của anh, trong đó là khoảng không tối tăm không ánh sáng, giống như mớ ký ức ngủ yên trong lòng cô.

Sao anh lại có thể như vậy, lừa cô ký hợp đồng, cho cô tất cả mọi thứ, rõ ràng anh không để cho bản thân đường lui.

“Hà Mặc Dương, sao anh lại có thể đối xử với chính mình như vậy hả?”

“Mục Mục, đừng nghĩ nhiều nữa, anh đã từng nói muốn đem hết tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này đến trước mặt em mà.” Không phải anh sợ bản thân làm không được, mà sợ mình không có cơ hội này. Mấy năm xa cách đó, trong đêm tối dài đằng đẵng ấy, thứ anh nghĩ nhiều nhất chính là ngày nào đó cô trở về, anh nhất định phải cố gắng giữ cô lại, sau đó yêu thương nâng niu, che chở cô trong lòng bàn tay, hiện giờ cuối cùng cũng có cơ hội làm vậy, sao anh có thể bỏ qua chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chuyển ngữ : nhoclubu

Cô là nốt ruồi son trên ngực anh, tuy thấy nhưng vẫn muốn nhìn, muốn sờ vậy mới an tâm, lúc không thấy thì lại nhớ da diết, cúi đầu tìm kiếm dấu vết của cô, mấy ngày này sau khi hòa hảo lại, anh không lúc nào không để tâm duy trì quan hệ giữa họ, tâm tư của An Mực quá mức nhạy cảm tinh tế, có một số việc thà gạt cô cả đời cũng không muốn để cô biết.

“Hà Mặc Dương, sau này em chính là chủ của anh, anh phải ngoan ngoãn nghe lời em, nếu không cẩn thận em sẽ không cho anh cơm ăn.” An Mực vui cười đưa ngón trỏ lên gài cằm anh, để anh mất đối mắt với mình, bỗng nhiên cúi đầu hôn chụt lên mặt anh, tiếng kêu thật lớn.

Anh ngẫm nghĩ sờ lên chỗ được cô hôn, biết rõ trước mắt vẫn chưa phải lúc để Hà Lâm Trung biết cổ phần tập đoàn Hà thị đã đổi chủ, nếu làm vậy tức là đưa cô lên đầu ngọn sóng, hiện giờ sau khi Mục Mục ở bên cạnh anh học tập một thời gian, tất nhiên đã trưởng thành không ít, phong cách làm việc có vài phần ảnh hưởng từ anh, thấy cô từ từ lột xác, đáy lòng Hà Mặc Dương không biết nên vui hay buồn, về mặt mờ mịt, ý định trước kia chính là bảo vệ cô đằng sau lưng anh để đích thân mài giũa, trở thành nữ cường nhân có thể đứng ngang hàng với anh, quá trình vất vả đương nhiên không kể đến, còn có người khác không thể thừa nhận hết thảy.

Anh sai rồi sao?

Cuộc sống chính là một màn kịch, không biết khi nào mở màn, cũng không biết lúc nào hạ màn, đều duy nhất có thể xác định chính là bạn diễn thuộc về riêng bạn.

Mùa xuân này dạt dào xuân ý, Hạ Nhượng hẹn An Mục, Bạch Tiểu Quai cùng đi chèo thuyền du ngoạn, Thẩm Tang Du đã mang thai, bị Tần Việt Trạch nhốt ở nhà, không ra ngoài được.

Chỗ Hạ Nhượng đứng cách xa Phó Lăng Thần, giống như đang vạch rõ quan hệ, Bạch Tiểu Quai dắt hai chú chó, một lớn một nhỏ, hai chú chó thân mật cứ quần lấy nhau, vui vẻ ngoác đuôi, một chút bất hòa cũng không có.

“Cột chó ở đây đi.”

Quý Tiêu Nhiên dắt hai chú con không nghe lời cột vào cái cọc cách đó không xa, quay đầu mỉm cười với cô gái nào đó không hiểu sức hấp dẫn là gì, An Mục thấy Bạch Tiểu Quai quay đầu đi chỗ khác còn Quý Tiêu Nhiên thì ngượng ngượng thu lại ý cười.

Có vài du khách ngồi rải rác trong đình nghỉ chân cách đó không xa, An Mục dẫn đầu đi qua đó, hôm nay ánh nắng vô cùng chói chang, nhiệt độ lên đến gần 28 độ C, cô mặc áo khoác rộng màu trắng, cùng với áo trên người Hà Mặc Dương chính là áo tình nhân, bên trong cô mặc áo ren tay lỡ cổ chữ V màu be, là cái áo lần trước mua lúc đi cùng Hạ Lữ.

“Mọi người chèo thuyền không?”

Hạ Nhượng muốn đi chèo thuyền dạo hồ từ lâu rồi, cân nhắc tới quỹ thời gian thất thường của người đầy tớ của nhân dân- Bạch Tiểu Quai- này, mới lần nữa tới hôm nay.

Phó Lăng Thần đứng bên trái Hạ Nhượng, cặp tay cô, “Họ không đi thì chúng ta đi đi.”

An Mục che miệng cười, nhìn Hạ Nhượng bị Phó Lăng Thần nửa ôm nửa kéo đi, trong lòng vui vẻ, huyých anh: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Ba chiếc bè trúc đón gió trôi nhẹ trên hồ, hàng dương liễu hai bên bờ sớm đâm chồi theo gió phiêu lãng, nhành liễu rủ xuống ánh lên mặt hồ xanh biếc.

Hà Mặc Dương xắn tay áo chèo bè để lộ cánh tay cuộn cuộn cơ bắp, An Mục phe phẩy quạt ngồi giữa bè trúc, thưởng thức phong cảnh xung quanh, hồi trước cô đã từng đến hồ Kim Sơn rồi, nhưng mặt hồ khi đó không rộng lớn như bây giờ, nước hồ cũng không trong như vậy, cách sáu năm sau lại đặt chân đến đây, đúng là thay đổi hoàn toàn.

Hạ Nhượng ở trước họ, Bạch Tiểu Quai thật ra đáng đàn ông, Quý Tiêu Nhiên lại quá phụ nữ, vì thế trên hồ hiện lên cảnh tượng thật quái dị, cô gái thờ hồn hên khom lưng khua mái chèo, còn chàng trai thì khen ngợi hát khe khẽ, vui vẻ thành thoi.

Cô chợt nảy sinh một ý, muốn phá rối, kẻ sát bên tai Hà Mặc Dương thì thầm vài câu.

“Ngồi vững nha.”

Bè lớn rẽ nước tiến lên, lập tức đụng vào bè của Quý Tiêu Nhiên, Bạch Tiểu Quai loạng choạng ngã vào trong lòng Quý Tiêu Nhiên, người đẹp trong lòng, làm gì có đạo lý khước từ, ghì mạnh đầu cô vào ngực mình, lắc đầu.

“Anh hai, cảm ơn nhé.” Tiếng cười của Quý Tiêu Nhiên hòa vào tiếng nước trên hồ, tiếng gió thổi tới, phiêu tán trong không trung, ý định ban đầu của An Mục không phải là thế, nhưng cũng đạt được mục đích bất ngờ, tâm trạng cô tốt hơn, gấp quạt lại, đứng dậy.

Hạ Nhượng quay đầu, nhân lúc bọn Hà Mặc Dương không phòng bị liền chỉ huy Phó Lăng Thần đụng qua, suýt nữa khiến An Mục té xuống nước, may mà Hà Mặc Dương nhanh tay lẹ mắt níu lại, chỉ ướt một bên chân.

Hạ Nhượng chống nạnh la lên: “Ha ha ha... An Mục à, bộ ngựa bắt ve chim sẻ chực sẵn, Phó Lăng Thần, chuẩn mau thôi.”

Phó Lăng Thần cười, biết rõ tính cách của anh hai, động tác dưới tay không dám chậm trễ, chèo nhanh về trước, nước văng ướt ống quần, nhưng Hà Mặc Dương lại không có chút ý định báo thù nào cả, anh cùng An Mục ngồi trên băng ghế ven hồ ngắm phong cảnh, có không ít khách ngồi dưới tàng liễu nghỉ ngơi.

Cuộc sống thanh nhàn yên ả là điều An Mục tha thiết mơ ước, cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, gió thổi mặt hồ gợn sóng, vài ánh sáng vụn vặt chiếu xuống làm chói mắt, An Mục nheo mắt hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng ban trưa, bàn tay nằm gọn trong bàn tay anh, độ ấm và hơi thở quen thuộc vây kín lấy cô, trong đầu cô bỗng hiện lên bốn chữ ‘sánh cùng thiên địa’, cô chợt dạ ngược lên nhìn chiếc cầm tròn lóng của anh.

Mắt cô lấp lánh, trong ấn tượng của cô, một ngày anh mà không cạo râu thì râu sẽ mọc lúng phúng, đâm người ta muốn chết, anh thích vào mỗi buổi sáng hôn cô với hàm râu lúng phúng, An Mục thì lại chứa ghét.

Trên bờ sông, An Mục ướt một bên giày, Hà Mặc Dương cõng cô, Bạch Tiểu Quai vội phối hợp với Hạ Nhượng thổi phồng lên vài tiếng, An Mục vờ như

không nghe thấy.

Trên đời nhỏ cảm rất nhiều giá nướng đồ ăn, Hà Mặc Dương cuốn tay áo, hình tượng người đàn ông của gia đình lẳng xăng trước sau, An Mộc giúp anh rửa sạch xương thịt, anh bôi dầu lên đó rồi đặt vào giá nướng, bộ dáng tay chân lóng ngóng khiến Phó Lăng Thần cùng Quý Tiêu Nhiên cười to: “Em nói rồi, anh hai ơi anh không biết làm đâu, đòi người đi.”

Dầu mỡ dính đầy tay Hà Mặc Dương, gió đổi hướng, tạt khói dầu vào mắt anh đỏ lên, giống hệt chú thỏ trắng, An Mộc mỉm môi cười, hôm nay có lẽ là một ngày chật vật nhất của anh, trước mặt anh em lại bị tổn hại hình tượng thế này, cô rút khăn tay ra lau cho anh, sau đó đẩy đẩy anh: “Anh qua bên kia nghỉ ngơi đi.”

Tất nhiên là Hà Mặc Dương không chịu, sau khi rửa tay bèn không để ý đến ánh mắt trêu chọc của Quý Tiêu Nhiên mà đứng sau lưng An Mộc, dang tay vòng qua thắt lưng cô, tiếng cười của Hạ Nhượng truyền đến từ đằng sau, mặt An Mộc hơi đỏ, có lẽ do ánh nắng quá chói chang! Hay do hai người rất hiếm khi thân mật trước mặt mọi người như thế.

Hạ Nhượng nheo mắt nhìn về phía hai người họ đứng ôm nhau, tiếng cười vừa dứt thì đầy lòng bỗng thấy trống trải, tầm mắt rơi vào người đàn ông đang ngồi cạnh xương thịt, ánh dương rực rỡ chiếu lên dáng người cao lớn của anh hắt ra từng vòng ánh sáng nhu hòa, hơi chói mắt, cô nhắm rồi mở mắt ra, sự bình tĩnh lấp đầy trong mắt.

“Đề em, anh đến chỗ Quý Tiêu Nhiên lấy thịt xương qua đây đi.”

Phó Lăng Thần nghe vậy buông tay, cất bước.

Quý Tiêu Nhiên thành thạo ngồi trên ghế bất chéo chân cầm nhánh cây dừa nghịch với hai chú chó bên chân, tài nghệ nấu nướng của Bạch Tiểu Quai cũng không giỏi, chỉ dừng lại ở việc đơn giản như nấu mì gói, bảo cô nướng thức ăn chỉ bằng kêu cô đi bắt trộm, giờ phút này cô nhàn nhã ngồi trên bãi cỏ suy nghĩ chờ lát nữa đi qua chỗ họ ăn là vừa.

“Em yểm trợ cho anh xuất kích nhé.”

Phó Lăng Thần đi qua đó lấy thịt xương, đây là lần đầu tiên hai người kẻ tai nói nhỏ, anh vừa mới đi qua đó, Quý Tiêu Nhiên ngẩng đầu nhìn anh cười khi khi, anh liền sờ gãi ốc, cầm xương thịt bật người chạy mất.

Cuối cùng lúc hưởng thụ thành quả, Hà Mặc Dương đã sớm đoán được, mang theo xương thịt cùng An Mộc tìm một chỗ vừa bí mật phong cảnh lại đẹp, trải tấm bạt ra ngồi ăn, phía trước là mặt hồ phản quang lấp lánh, thời bay không ít bức bối sót lại trong đầu.

An Mộc tựa vào vai anh, hưởng thụ sự bình yên buổi ban trưa, hoàn cảnh xung quanh thật yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ nhẹ, tiếng chim chóc hót ríu rít, An Mộc ăn vài miếng liền không muốn ăn nữa, từ từ nhắm hai mắt lại vui vào vai anh, Hà Mặc Dương giải quyết hết toàn bộ số thức ăn còn lại, sau đó đưa tay ôm lấy cô, cô tìm một tư thế thoải mái ở trong lòng anh, thật không muốn mở mắt.

Ngón tay Hà Mặc Dương khều mấy sợi tóc của cô, quấn quanh đầu ngón tay, cúi đầu khẽ hít hà mùi hương từ mái tóc cô, bình yên tĩnh lặng thật, tạo nên bức tranh thời gian bất biến.

Cách lần đập thanh trước đã một tuần, thời gian trôi qua thật nhanh, cuối tuần hai người họ thường ở nhà tận hưởng, An Mộc thích ôm Đơ Đơ ngồi trong phòng khách xem tivi, Hà Mặc Dương bình thường bận rộn trong thư phòng, lúc rảnh sẽ cùng cô xem mấy bộ phim có tình tiết cầu huyết, nghe cô thuyết minh lời thoại trong đó, mặc kệ cầu huyết thể nào, anh đều cười cười gật đầu, Đơ Đơ thì lần lượt đi qua đi lại trên đùi hai người họ, lòng bàn chân hồng hồng cũng không biết dính với trắng ở chỗ nào, làm cho váy của An Mộc vấy trắng lốm đốm.

“Đi thay đồ đi em” Trước giờ Hà Mặc Dương không phải là người ôn hòa, một tay thộp cổ Đơ Đơ ném xuống đất, Đơ Đơ không phòng bị nên lăn hai vòng trên thảm mới dừng lại, trong mắt ngập nước, ra vẻ tội nghiệp nhưng không dám đến gần, chỉ meo meo liếm láp móng vuốt của chính mình.

An Mộc không chịu nổi bộ dạng đáng thương của nó, bế nó lên lầu, rửa sạch chân giúp nó trước, sau đó mới thay đồ trở xuống.

Nhan Mỹ đứng là xinh đẹp, cho dù không còn trẻ trung nữa, nhưng vẫn thu hút ánh mắt người khác, quần áo phối trang sức sang trọng, An Mộc đứng trước mặt bà liền có vẻ như khá giản dị, áo len trắng với quần âu, càng không có bất cứ trang sức nào phối hợp.

Hà Mặc Dương không có biểu cảm gì, ngồi đối diện với Nhan Mỹ, người hầu đem trà lên, An Mộc nhận lấy rồi ngồi xuống bên cạnh Hà Mặc Dương.

“Di Nhan, mời uống trà.”

Nhan Mỹ ngồi thẳng lưng lại, đặt chiếc túi xách đắt tiền bên cạnh sofa rồi rướn người nhận lấy: “Mục Mục, sao không cùng Mặc Dương về nhà chơi, di và ba của Mặc Dương lúc nào cũng trông hai đứa về.”

Lời xã giao đầy dối trá, đây cũng chính là môn học bắt buộc của tầng lớp thượng lưu, An Mộc ở bên cạnh Hà Mặc Dương lâu như vậy cũng học được không ít.

“Di Nhan, con và anh ấy cũng định qua đó, ai ngờ đi đã đến rồi, vậy thì trưa nay ở lại đây dùng cơm nhé.”

“Lần sau đi, hôm nay đi đến để nói hai đứa có rãnh thì về nhà chơi, ông ấy đó mà, ngoài miệng cứng rắn vậy, nhưng trong lòng rất mong hai đứa, hiện giờ sức khỏe lại không tốt, còn đang ở bệnh viện, đi cũng đang qua đó đưa chút đồ.”

Di Nhan ngoài mặt như nói chuyện trong nhà, nhưng lại ám chỉ tin tức Hà Lâm Trung bị bệnh, hàm ý bên trong không cần nói cũng biết.

“Sức khỏe bác Hà thế nào rồi ạ, để tui con cùng đến thăm”

“Chuyện nhỏ thôi, không có gì nghiêm trọng, bác sĩ bảo truyền hai chai nước biển là được rồi, ngày mai có thể xuất viện.”

“Vậy sao được chứ, Mặc Dương à, chúng ta mau theo đi Nhan qua đó thăm bác đi.”

“Ừm, cũng được.” Hà Mặc Dương gật đầu, sức khỏe Hà Lâm Trung anh biết rõ nhất, chỉ là bệnh vặt, nếu bệnh nặng thì giờ phút này Nhan Mỹ cũng sẽ không ở chỗ họ ngồi cười cười nói nói thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chuyển ngữ: Cò đại

Cuối cùng bọn họ vẫn không thể tới bệnh viện hỏi thăm, nguyên nhân là do Mặc Dương nhận được thông tin chi nhánh ở thành phố K đột ngột xảy ra sự cố, chi nhánh này là chi nhánh lớn nhất ở trong nước, đột nhiên có tai nạn chết người, nếu xử lý không tốt, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh tiếng của công ty.

An Mục ở trong phòng ngủ lấy tạm vài bộ quần áo cùng anh bay đến thành phố K, lúc này thành phố B đã vào cuối xuân, ánh mặt trời chiếu sáng, mang theo hương vị của đầu hè, nhiệt độ không khí giảm xuống không nhiều, hai bên đường cây cối xanh nhạt, đập vào cửa kính xe, những cơn gió lạnh thổi đến, An Mục mặc áo len, áo khoác dạ dày cuộn theo anh xuống xe.

Sự sầm uất náo nhiệt ở thành phố K không giống như thành phố B, ở thành phố B có những toà nhà chọc trời mọc lên san sát, một đô thị hiện đại, nhịp độ của thành phố cứ thế xuyên qua tâm trí, mà thành phố K lại như dòng suối nhỏ trong lành yên tĩnh, trước đây nghe Hạ Nhược con gái ở đây đều được làm từ nước (chỉ nét đẹp mong manh), hiện giờ nhìn thấy quản lý Hạ giới giang ở chỗ họ, thật là đúng với câu ví von kia, phụ nữ làm từ nước, làn da đẹp thật khiến cho người khác phải ghen tị, giống như chỉ cần chạm vào là bùng ra nước.

Làm sao họ có được làn da sáng đẹp như vậy chứ?

Đều là phụ nữ An Mục không kiềm chế được sờ mặt mình, kém xa.

“Vừa đi vừa nói chuyện.”

Sự việc đột ngột phát sinh, trên máy bay Hà Mặc Dương chăm chú đọc tài liệu, An Mục cũng chỉ nhìn qua một lần, đối với chuyện này cũng có biết một chút.

Một công nhân do đầu cơ trục lợi sản phẩm của công ty nên bị đuổi việc, sau khi thất nghiệp không tìm được việc, vợ muốn ly dị, buộc lòng phải đến công ty đòi tiền, kết quả đương nhiên là không được, cuối cùng lựa chọn cái chết chấm dứt cuộc sống của mình, bây giờ người vợ mang đứa con đến công ty gây sự, nếu là vì tiền, Hạ thị cũng không thiếu tiền để giải quyết ổn thỏa.

Nhưng rõ ràng đây không phải mục đích của bọn họ, An Mục đi theo Hà Mặc Dương vào phòng họp.

Tới đây lần này ngoài cô ra còn có trợ lý của Hà Mặc Dương, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của anh.

“Tổng giám đốc Hà, chúng tôi nghi ngờ chuyện lần này là do có người ở sau giật dây, lần đầu tiên vợ Từ Long đến công ty đã kết thúc việc đàm phán bồi thường, nhưng ngày hôm sau cô ta không giữ lời, hơn nữa cũng không chịu dùng tiền giải quyết.” Quản lý Hạ tập hợp tư liệu về gia đình Từ Long đặt trước mặt Hà Mặc Dương, An Mục đứng ở phía sau cô, vừa cúi đầu đã thấy ngay những phân tích ở ngay mặt trên, không khỏi thay đổi ấn tượng về cô.

Đàn ông bình thường cũng không giỏi giang như vậy, nhưng ở trên người cô ấy loại toả ra ánh hào quang khó có thể tả được, nếu nói người đàn ông đẹp trai giỏi giang còn được, nhưng với người phụ nữ chuyên tâm trong công việc lại toả ra mị lực khiến người ta không thể cưỡng lại, mới 30 tuổi, để ngồi vào vị trí như bây giờ, là do tự mình phấn đấu.

“Ừ, bên phía truyền thông phải phong toả mọi tin tức, cho dù dùng cách gì, tôi không quan tâm đến quá trình, chỉ cần kết quả.”

“Tổng giám đốc Hà yên tâm, tôi đã sắp xếp ổn thoả.”

Hà Mặc Dương đẩy ghế đứng lên: “Bố trí thời gian gấp gáp với gia đình anh ta.”

Mỗi một quyết định sự quyết đoán của anh đều khắc sâu vào trong đầu An Mục, vô tình bắt gặp ánh mắt của quản lý Hạ, An Mục khẽ gạt đầu, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, quản lý Hạ có tình cảm với Hà Mặc Dương, cho dù cô ấy che giấu rất kỹ, nhưng vẫn không thể tránh được mắt cô.

Ngủ tại khách sạn gần công ty, chỉ mất ba phút lái xe, bọn họ cũng không mang theo nhiều hành lý, chỉ vài bộ quần áo để tắm rửa.

Đi một mạch từ sân bay đến công ty xử lý công việc, lúc này An Mục mệt muốn chết, đau dọc sống lưng, chân cũng đau, vừa vào phòng đã đá bay giày cao gót, Hà Mặc Dương xách hành lý đi ở phía sau cô, xếp gọn giày, rót nước nóng cho cô, sau đó mở va li, lấy quần áo ra xếp gọn ở trên giường.

Ánh đèn màu cam khiến căn phòng trở nên ấm áp, bình hoa hồng tươi đẹp trên bàn trà, ánh đèn phản chiếu trên những cánh hoa, An Mục tựa người vào ghế sofa với tay kéo những cánh hoa xuống để trước mũi ngửi, không có hương thơm, lại nhìn xuyên qua cốc nước nóng bằng thủy tinh, ngẩng đầu.

“Hà Mặc Dương, thật ra anh đã biết người đứng ở sau điều khiển là ai đúng không?” Nếu như không hiểu rõ anh, thì chuyện này cô cũng không chắc chắn, nhưng càng biết anh, cô lại biết thêm nhiều bí mật.

Hà Mặc Dương vừa cởi áo khoác vừa tới gần kéo cô lên: “Mục Mục, tắm đi sẽ không mệt nữa.”

“Hà Mặc Dương, anh thật nhỏ mọn.” An Mục thờ phỉ phỉ đứng lên khỏi sofa trừng mắt nhìn anh, giờ chân vung tay đi vào phòng tắm, “ầm” một tiếng đóng chặt cửa, còn muốn lừa cô.

Tầm mắt Hà Mặc Dương nhìn theo bóng lưng của cô cho tới khi biến mất ở cửa phòng tắm, khoé miệng cong lên, lấy bao thuốc lá, bước đi nhẹ nhàng ra ngoài ban công, khách sạn năm sao, một tầng cũng không cao, phóng tầm mắt nhìn ra, có thể thấy được nửa thành phố.

Di động trong túi quần rung lên, ấn nút nghe, giọng nữ vang lên trong không gian tĩnh lặng càng thêm quyến rũ mị hoặc, không khí xao động, khoé miệng Hà Mặc Dương càng cong lên đầy ẩn ý, An Mục từ phòng tắm đi ra, đi dép của khách sạn, nhìn theo bóng lưng anh lạnh lẽo ẩn mình trong đêm, dường như rất xa xôi, chỉ cần một chút ánh sáng đỏ cũng đủ để biến mất, giống như xa tới vạn dặm, trong nháy mắt cô bị ý tưởng này làm cho sợ hãi, ôm anh từ phía sau.

“Làm sao vậy? Đi vào trong thôi, bên ngoài rất lạnh.”

Nhiệt độ của thành phố K không giống thành phố B, vào đầu xuân buổi tối trời hơi lạnh, Hà Mặc Dương đập tàn thuốc nắm tay cô đi vào trong.

An Mục chỉ đi đôi dép của khách sạn, bỏ dép đặt chân để lên đùi anh, hai tay ôm chặt lấy anh, giống như bạch tuộc quấn lấy người anh, Hà Mặc Dương vui vẻ hưởng thụ sự gần gũi của cô, bỏ khăn quấn đầu, mái tóc ướt sũng, âm thanh ro ro của máy sấy vang lên trong phòng, An Mục tựa đầu vào ngực anh, vừa mới hút thuốc, trên người anh vẫn lưu lại mùi thuốc lá, có chút gay mũi, có chút khó thở, cô không thích mùi này, vốn trên người anh có mùi khác.

“Mục Mục, còn mệt không?”

“Em khoẻ rồi.” An Mục ngẩng đầu, bỗng nhiên lại nhớ ra một vấn đề, ngón trỏ sờ râu trên cằm anh: “Hà Mặc Dương, anh nói xem quản lý Hạ có xinh không?”

Người phụ nữ nào không hy vọng mình đẹp đâu, mà vẻ ngoài của quản lý Hạ vô cùng nổi bật, quan trọng là ánh mắt cô ấy nhìn Hà Mặc Dương không bình thường, phụ nữ hiểu phụ nữ nhất.

“Sao anh không nói gì, Hà Mặc Dương, không phải anh chột dạ chứ?”

Hà Mặc Dương ôm cô bật cười, ngực đập phập phồng: “Mục Mục, em nghĩ linh tinh gì đấy, anh không có gì với cô ấy cả, ngủ sớm đi, mai anh còn có việc.”

Câu nói đêm qua làm cho cô cả đêm ngon giấc, An Mục lựa chọn tin anh, không bằng nói cô đã chọn phương án tốt nhất cho mình, một người đàn ông sẵn lòng chăm sóc cẩn thận sấy tóc cho cô, cô đập chăn, sau đó anh lại chu đáo kéo chăn lại đắp cho cô, nhìn cô ngủ say mới đi, người đàn ông như vậy tương lai có lẽ không thể gặp nữa, không bằng hiện tại nắm cho thật chắc, đời người chỉ diễn một lần là đủ.

Nhiệt độ buổi sáng ở thành phố K so với hôm qua thấp hơn vài độ, cô không mang nhiều quần áo, An Mục mang thêm áo len cho anh, mình cũng mang thêm áo len, đêm qua cũng không biết anh lúc nào mới ngủ, một chút động tĩnh cô cũng không biết.

“Vừa rồi quản lý Hạ gọi điện cho anh báo, vợ của Từ Long đang trên đường tới đây.” An Mục thừa nhận là mình cố tình nghe sau khi thấy tên người gọi hiện lên trên màn hình điện thoại, Hà Mặc Dương đi ra khỏi phòng tắm, ngồi trên ghế sofa mở máy tính ra, cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ, em nhìn thôi đừng nói chuyện.”

An Mục nhìn chằm chằm ngón chân một hồi, ngẩng đầu: “Ừ, em có chứng mực mà, Hà Mặc Dương, anh không cần phải lo.”

Ngón tay dính chặt trên chuột, Hà Mặc Dương nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, liếc mắt nhìn cô đang cúi đầu ngồi phía sau, tìm anh cũng theo sát bộ dạng mắt mắt của cô, cho tới bây giờ không thể nghĩ ngờ ảnh hưởng của cô tới anh, chỉ cần bắn một hòn đá nhỏ khiến mặt hồ dậy sóng, mà sóng trong lòng anh còn mạnh mẽ hơn.

Rất nhanh vợ của Từ Long đã tới, chỉ mặc áo khoác đen giản dị, đi đôi giày cao gót đen ba phân cũ kỹ, tuổi cũng còn trẻ, nhưng nhìn qua khuôn mặt chị già hơn tuổi thật, khoe mắt đầy nếp nhăn và khuôn mặt già nua đủ để biết khi còn trẻ chị đã phải chịu không ít khổ cực, ngón tay nứt nẻ, vẫn còn những vết nứt để lại từ mùa đông, những mảng đỏ rực phía sau tay, tay chị vừa thô vừa sưng phù, khó mà nắm tay lại được.

Trong phút chốc An Mục nhớ tới thời điểm mình ở nước Anh, vì kiếm tiền cũng phải làm việc, dùng đôi tay để đánh đàn piano nhúng vào nước lạnh, rửa chén bát, sau đó trong bóng đêm yên tĩnh trốn một mình ở trong chăn khóc, nhìn đôi bàn tay lạnh cóng vừa đỏ vừa sưng, hít mũi cố nén nước mắt, thời gian đó, nếu không có sự động viên và giúp đỡ của Trịnh Tu Hàm, cô cũng không chống đỡ nổi.

Cuộc sống đó bất lực và thê lương, nhưng cô may mắn gặp được người đàn ông này, từ nay về sau được nâng niu trong bàn tay anh, thừa nhận đi, chính cô cũng từ từ mê mẩn yêu thích sự ấm áp nơi anh, như khi bỏ miếng bọt biển khô vào trong nước liền hút nước.

“Tôi mặc kệ ai đứng sau lưng chị, tôi trả chị gấp ba.” Hà Mặc Dương trời sinh bản tính lạnh lùng, ngón tay thon dài mở tập tài liệu, rút ra từ bên trong tấm chi phiếu đã được chuẩn bị sẵn đây tới trước mặt chị ta, mặt trên đã điền sẵn số tiền mà một gia đình bình thường sợ rằng cả đời tiêu xài cũng không hết.

Chị Từ không dám đi tới, nhìn chăm chăm chi phiếu, sợ hãi lùi về phía sau, bứt rứt nắm chặt cổ tay áo, ngẩng đầu liếc nhìn Hà Mặc Dương, lại sợ hãi vội vàng cúi đầu, thái độ thấp thỏm không yên.

“Tôi cho chị một ngày để suy nghĩ cho thấu đáo, báo cho người đứng sau chị, Hà Mặc Dương tôi, ai cũng đừng hòng động đến.”

Giọng nói hùng hồn đánh thép vang vọng, khiến cho chị Từ choáng váng, sắc mặt trắng bệch, An Mục không đành lòng, dù sao chị ta cũng chỉ là một người đáng thương bị người khác dùng làm bia đỡ đạn, hơn nữa chồng mới mất, một mình nuôi hai người con trai, nên mới nảy sinh lòng tham, cũng là một người mẹ đáng quý.

“Anh Hà, xin anh đừng làm hại con tôi, tôi xin anh.” Chị Từ run rẩy khóc lóc quỳ rạp xuống đất nói, “Cầu xin anh, đừng làm hại con tôi, cái chết của Từ Long là ngoài ý muốn, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa, xin anh hãy tha cho hai đứa nhỏ...”

Tiếng khóc lóc cầu xin vang lên trong phòng, An Mục vừa muốn tới trước mặt Hà Mặc Dương nói vài lời, lại chứng kiến được màn đầy nước mắt này.

Hà Mặc Dương đứng đây, như một vị vua từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang cầu xin: “Chị Từ, chị không phải lo, chỉ cần mọi việc ổn thỏa, sẽ có người đưa con chị về tận nhà.”

“Thật chứ?”

“Việc này còn phải xem biểu hiện của chị.”

Khóe miệng cong lên, ngón trỏ nhẹ nhàng lau thân súng, chị Từ run rẩy gật đầu đứng dậy, cả người nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài, đóng cửa, An Mục cướp súng trong tay anh quan sát, một khẩu súng đẹp, là vật tùy thân anh vẫn mang theo người.

“Hà Mặc Dương, anh dùng thủ đoạn tàn khốc như vậy với một người mẹ sao.”

“Đây là biện pháp đơn giản nhất nhanh nhất, Mục Mục, chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Nhưng”

“Đây là xã hội.” Xã hội này cá lớn nuốt cá bé, chỉ không ngừng lớn mạnh, mới có thể bảo vệ những người mình quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chuyển ngữ: Tiểu Ngọc

Hai người vừa cãi nhau, An Mục bực bội hừ một tiếng, giận dữ đi vào phòng ngủ nằm lý ở trên giường, áo khoác ném đi chỉ còn lại chiếc áo len mỏng manh, cô kéo chăn trùm kín đầu, giày cũng vứt lung tung lộn ra bàn chân sạch sẽ. Trong phòng tuy thiết bị sưởi ấm đang mở nhưng Hà Mặc Dương vẫn cau mày, thật nhẹ nhàng dèm chăn cho cô.

Trong phòng, chỉ có âm thanh khe khẽ của lò sưởi, xen lẫn vài tiếng thở dài cô đơn, bất lực: “Mục Mục, đây là con người thật của anh, tàn nhẫn, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, làm em phải thất vọng hay là hối hận rồi?”

Cô nhớ kỹ từng lời anh nói, rất lâu sau mới nặng nề nhắm mắt lại không nói một tiếng nào, bàn tay Hà Mặc Dương dưới tầm chân siết chặt thành quyền, đang muốn rút ra vừa lúc An Mục trở mình mở to đôi mắt cùng anh đối mặt. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, một trong suốt một đen nhánh, tất cả những phiền não cùng giận dữ trong lòng, chỉ một cái chớp mắt chợt lắng lại, trong đôi mắt chỉ còn bóng dáng người kia.

“Hà Mặc Dương, tự tin của anh đi đâu rồi, hay là em chưa cấp đủ để cho anh mất tự tin như vậy?”

Hà Mặc Dương bị câu hỏi của An Mục làm cho rối loạn, một bụng lời nói tích lại mà không biết phải nói thế nào cho phải, về mặt đầy kinh ngạc nhìn cô cười yếu ớt.

Nếu không phải do tiếng chuông điện thoại dồn dập ngắt quãng thì Hà Mặc Dương đã sớm hôn cô, tay An Mục đã sớm vòng qua cổ anh.

“Ai vậy, có chuyện gì?” An Mục thừa nhận vì mình nghe thấy giọng nữ mềm mại bên trong nên cố ý hỏi thăm.

“Có một bữa tiệc, cùng nhau đi đi.”

Hải sản thành phố K nổi tiếng cả nước, đã đến thành phố K mà không ăn hải sản cũng coi như là chưa tới. Tại khách sạn năm sao thiết kế hạng nhất, sàn nhà sáng bóng, nơi ánh đèn rực rỡ, một loạt tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, quản lý Hạ cả người một màu đen, từ trong thang máy bước ra ngoài, làn da dù chỉ trang điểm nhẹ, vẫn làm lòng người không khỏi rung động, lại chú ý cách ăn mặc, An Mục nhìn lại bản thân mình, phải thừa nhận cái này gọi là lá xanh làm nền cho hoa hồng.

“Tổng giám đốc Hà.”

Hà Mặc Dương gật đầu coi như là đáp một tiếng, cùng An Mục bước vào thang máy, chiếc gương to trong thang máy đem nét mặt ba người phản chiếu thật rõ ràng, trực giác phụ nữ nói cho cô biết, quản lý Hạ cố ý làm như không thấy cô, dù sao An Mục không phải là nhân dân tệ, làm sao có thể khiến người gặp người thích, cô liền nhanh chóng quên đi.

Trong gian phòng xa hoa rộng rãi đã có năm sáu người ngồi, vị trí của An Mục là đặc thù nhất, mặc dù trên danh nghĩa là thư ký của Hà Mặc Dương, nhưng thực tế trong lòng người đều có đáp án, đã ngồi được vào vị trí cao trong Hà Thị, tất nhiên đều phải biết sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt).

“Thư ký An, tôi kính cô một ly.”

Vừa kính Hà Mặc Dương, ly rượu quản lý Hạ tới ngay trước mặt cô, An Mục chỉ có thể nâng ly lên cứng rắn nói: “Quản lý Hạ khách khí rồi.”

Từ lượng của cô rất kém, người thân quen cô đều biết việc này, chất lỏng đỏ sậm chảy xuống cổ họng, hương thơm tinh khiết của rượu đỏ vẫn vương lại đầu môi, cô từng trải qua cảm giác bị một chén đánh gục, đến bây giờ còn thường xuyên bị Hà Mặc Dương lôi ra giáo huấn.

Hà Mặc Dương nhẹ nhàng chạm vào bàn tay ấm áp, ôm trọn bàn tay nhỏ nhắn của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau sớm bị quản lý Hạ chú ý, khoe môi An Mục khẽ nhếch lên.

“Quản lý Hạ, cô cũng đừng bắt nạt người mới!”

Hà Mặc Dương chợt lên tiếng, ngón tay Hạ Vũ đang nắm chặt chiếc ly trở nên trắng bệch, hô hấp chậm lại, chỉ là kính cô một ly rượu vậy mà trong lời nói của anh chứa ý tứ cảnh cáo rõ ràng, các vị khách đang ngồi đây cũng đều nhận ra, không ai dám tiến lên kính rượu An Mục nữa, tất cả đều ngậm miệng, bầu không khí trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

Hạ Vũ là loại người biết an phận, ưu điểm lớn nhất của cô chính là kiên nhẫn không dễ dàng từ bỏ, trong mấy năm để leo lên vị trí như ngày hôm nay tại Hà Thị chắc chắn là phải biết giờ thủ đoạn, ánh mắt cô nhàn nhạt liếc An Mục.

Ngồi bên cạnh An Mục chính là Hà Mặc Dương, thân thể biếng nhác ngã người tựa vào ghế, đôi mắt rũ xuống nhìn không rõ tâm tư, bên kia là trợ thủ đắc lực nhất của anh, còn bàn đối diện chính là Hạ Vũ, mà hai người ngồi bên cạnh cô ta đều là cán bộ cấp cao của công ty chi nhánh, nhân vật tai to mặt lớn, trong một hội nghị đã từng gặp qua một lần.

“Cô An là người mới, thật ngại quá, vậy mà cứ nghĩ là đã gặp rồi.” Giả bộ chợt nhớ ra, Hạ Vũ vừa vỗ vỗ đầu mình vừa luôn miệng, “Thật xin lỗi.”

An Mục không phải đứa ngốc, trong lời nói của quản lý Hạ biểu hiện bản thân là một cô gái trong sáng, phụ nữ mà, không phải là hay ghen sao, đáng tiếc giữa bọn họ người ngoài không phải ai cũng suy nghĩ như vậy.

Hà Mặc Dương khẽ nhủ này, ở bên dưới vẫn nắm chặt tay cô, bàn tay kia đặt ở trên mặt bàn gỗ nhẹ, tiết tấu chậm chạp mà uy lực, trong gian phòng to lớn từng tiếng một vang lên rõ ràng.

Hạ Vũ nâng ly rượu đỏ trên tay, mỉm cười uống một hơi cạn sạch: “Xin lỗi, tôi không thể tiếp mọi người được.”

Hạ Vũ vừa ra ngoài, An Mục cũng lên tiếng xin lỗi, đứng dậy bước ra.

Cho tới bây giờ, cuộc chiến của phụ nữ luôn luôn ở trong bóng tối, nếu là trước đây, An Mộc vốn sẽ không quan tâm những việc vô vị như vậy, lại càng không ở trước mặt nhiều người so đo với cô ta.

Sàn nhà sạch sẽ sáng bóng, tiếng giày cao gót tiếp xúc với mặt sàn tạo ra âm thanh lạnh buốt vang vọng cả dãy hành lang, từng tiếng khắc sâu vào tâm hồn trống rỗng.

Ngã rẽ, cả một vùng hoa lan rực rỡ dưới ánh đèn, bông nhỏ màu tím làm tăng thêm vẻ xa hoa của khách sạn, An Mộc tựa gần cửa sổ, từ góc này nhìn xuống vừa vặn có thể nhìn thấy du thuyền cạnh bờ sông, phía trên trang trí hoa đăng, nơi đuôi thuyền mọi người túm tụm, cách thật xa dường như vẫn có thể nghe thấy âm thanh náo nhiệt, là những tiếng cười nói vui vẻ.

“Quản lý Hạ, chúng ta có mười phút, nếu quá thời gian tôi không trở về, tôi cũng không dám đảm bảo anh ấy có tới tìm cô hay không.”

An Mộc phải thừa nhận bản thân mình ý vào sự nuông chiều của anh mà thái độ có phần tự cao, ngay cả dùng hai từ ‘cao ngạo’ để hình dung cũng không quá, bộ dạng hắt hăm này làm cô nhớ tới An Dĩ.

Hạ Vũ nhấc lần váy vào chỗ ngồi, nhìn từ hướng này có thể dễ dàng nhìn thấy hoa đăng bên bờ sông, đầu ngón tay vò nát cánh hoa tulip trong bình, An Mộc thoáng nhìn thấy trên cổ tay cô ta đeo chiếc chuỗi mã não đỏ, trong đầu An Mộc chợt lóe lên ý nghĩ.

Hạ Vũ đưa một cánh hoa tulip lên mũi nhẹ nhàng ngửi, sau đó cời chiếc chuỗi mã não đặt trên khăn trải bàn trắng, hạt châu trên chuỗi có khắc tên làm An Mộc đột nhiên ngừng lại.

“An Mộc, là tôi quen biết anh ấy trước.” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

An Mộc đem tầm mắt từ nụ cười trên mặt Hạ Vũ dời qua nơi khác, dừng lại nơi chú chim bồ câu trắng đi lại trên cửa sổ, tầm mắt cô cũng đi chuyển theo, không hề chớp mắt một cái.

“Rồi sau đó?”

“Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình.”

“Của cô?”

“Tôi sẽ không thua cô.”

“Dựa vào cái gì, chẳng phải tình yêu cuồng nhiệt lúc còn trẻ đã thay đổi sao? Quản lý Hạ từ lâu đã có câu trả lời không phải sao? Bằng không sao lại tới tìm tôi, để tôi phải suy đoán. Chuyện này không phải là không có cách giải quyết được, đơn giản là đưa anh ấy tới đây, còn tôi đi.” Trần trở một đêm, cuối cùng An Mộc cũng đem toàn bộ suy nghĩ nói ra, Hạ Vũ chẳng qua chỉ là bạn gái cũ của Hà Mặc Dương, khi đó An Mộc đang là người hầu nhỏ của anh, hai người cũng chưa từng gặp mặt nhưng cô lại biết sự tồn tại của Hạ Vũ, chiếc chuỗi mã não đỏ kia do đích thân cô lựa chọn, làm sao cô có thể quên được.

“An Mộc, tôi cũng chưa nói gì cả, cô thật thông minh.”

“Quá khen, quá khen, thời gian không còn nhiều chúng ta nói ngắn gọn thôi.”

“Ba năm trước tôi đã mang thai đứa con của anh ấy.”

“Anh ấy có biết không?”

“Bằng sự thông minh của anh ấy, sao lại không?”

“Hạ Vũ, nhớ kỹ, lần sau nói dối nên tìm lý do hợp lý một chút, bằng sự thông minh ấy, cô nghĩ cô có cơ hội không?”

An Mộc cười khẽ nhìn sắc mặt cô ta trầm xuống, trong lòng thấy thật sáng khoái, đúng là đồ phụ nữ xấu xa, cùng là phụ nữ tội gì phải làm khó lẫn nhau.

“Thời gian không còn sớm, xin lỗi không tiếp chuyện cô được.”

Đẩy cửa phòng ra, Hà Mặc Dương ngẩng đầu, ánh mắt không một phút nào rời khỏi cô, chờ cô ngồi xuống lập tức nắm lấy tay cô.

“Sao lại lạnh như vậy, có phải thấy không thoải mái?”

“Không sao, có thể vừa lúc này gặp gió lạnh.”

Hà Mặc Dương trầm mặc, cửa phòng lại mở ra, Hạ Vũ mỉm cười nhấc lần váy bước vào, giám đốc bên cạnh kéo ghế làm cô thỏa mãn.

Bước ra khỏi khách sạn đã quá 10 giờ, cảm nhận được gió đêm lạnh lẽo len lỏi qua lớp quần áo, An Mộc co người lại, bỗng một chiếc áo khoác trùm qua bờ vai cô mang theo mùi hương quen thuộc. An Mộc quay đầu lại thấy sắc mặt Hạ Vũ trầm xuống, thân thể cứng đờ đứng tại bậc thang chìm vào bóng đêm, chỉ còn lần váy tung bay trong gió đêm. An Mộc kéo cửa xe lên ngăn cách tầm mắt bên ngoài, sắc mặt ảm có vài phần buồn bã của

cô ta một lần nữa lại hiện lên trong đầu cô.

Hà Mặc Dương mang cô tới đây cũng biết có chuyện không tránh khỏi, mỗi người đều có quá khứ anh cũng không phải ngoại lệ, có thể lựa chọn giấu đi, cũng không thể nào xóa sạch, mà có thể giấu được bao lâu, nên lựa chọn để cô đối mặt với nó. Anh muốn dọn sạch mọi chướng ngại trước mặt họ.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy dứt quãng, Hà Mặc Dương đứng đợi trước cửa, kéo kéo cà vạt, mở hai nút áo, sau đó dựa vào cửa, nhìn trần nhà lắng nghe tiếng nước chảy.

An Mục chợt kéo cửa ra, Hà Mặc Dương không kịp chuẩn bị lui về phía sau, nếu không phải thân thủ nhanh nhẹn, không chừng anh đã ngã xuống đất, An Mục liếc anh một cái, sau đó tự động vòng qua người anh bước vào phòng khách.

Hà Mặc Dương có chút buồn rầu gãi gãi đầu đi theo sau cô, nghĩ muốn ôm cô vào ngực, lại sợ bị từ chối, nên len lén quan sát sắc mặt cô.

An Mục chìa máy sấy ra, một động tác nho nhỏ làm cho trong lòng nóng như lửa đốt của Hà Mặc Dương lập tức kích động, vội vàng nhận lấy.

Cô gối đầu trên đùi anh theo thói quen, hai tay vòng qua hông anh, trong đầu lại bắt đầu nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, không biết nên mở miệng như thế nào.

Hà Mặc Dương không chịu được không khí yên tĩnh này, thân thể và tinh thần anh đấu tranh dữ dội, hai người thật vất vả mới về với nhau nay trái tim lại xa cách, suy nghĩ này làm anh không thể chịu đựng được.

“Mục Mục, em không có điều gì muốn hỏi sao?” Giọng anh khàn khàn trầm thấp, nếu anh đã mở miệng, An Mục cũng không im lặng mà không lý do, dứt khoát nói thẳng ra.

“Hà Mặc Dương, đoạn quá khứ giữa anh cùng Hạ Vũ, hiện tại em không muốn truy cứu, mỗi người đều có quá khứ, tuy rằng quá khứ của anh thật là hết sức hoang đường, em không muốn nói về chuyện này nữa, em hiểu được mình muốn cái gì, em lựa chọn tin tưởng anh, Hà Mặc Dương, giờ anh có điều gì muốn nói.”

An Mục từ trên đùi anh ngẩng đầu lên, ngón trỏ chọc chọc vào bụng anh, Hà Mặc Dương vén sợi tóc bên tai quấn quanh vào ngón trỏ.

“Khi còn qua lại với Hạ Vũ, anh chỉ coi em như em gái, không lâu sau đó thì chia tay, cô ấy xuất ngoại, thực ra quan hệ không được tính là yêu đương, đơn giản là cô ta rất xuất sắc...”

Ngón trỏ vẽ loạn trên ngực anh chợt dừng lại, khóe miệng hơi hơi nhếch lên: “Hà Mặc Dương, đôi lúc anh thật đáng yêu, kẻ tí mị như vậy, cũng không sợ em ghen sao.”

Thấy cô bật cười, biết là hết giận, hành động cũng càng thêm mạnh dạn, ôm ngang cô ngồi trên đầu gối mình, vòng tay xiết chặt cô lại, An Mục cười đùa cắn vào cổ anh, “Hà Mặc Dương, sự thành thật của anh làm em rất hài lòng, nhưng vẫn muốn phạt anh, tối nay ra ngủ ghế sa lon đi, tự kiểm điểm lại bản thân, ai bảo anh ngày trước không kiêng nể gì cả.”

Lỗ tai bị nheo được buông ra, cả người Hạ Mặc Dương cuộn chặt lấy cô: “Mục mục, chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

“Năm mơ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chuyển ngữ : nhoclubu

Họ ở lại thành phố K bốn ngày, buổi sáng ngày cuối cùng vốn dĩ kế hoạch là bay về thành phố B, lại đột ngột xảy ra một chuyện làm người khác trở tay không kịp.

An Mục đứng ngoài phòng ICU của bệnh viện nhìn Hạ Vũ, người mà hai ngày trước còn nói chuyện với cô, giờ phút này nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt không còn chút sức sống, đáy lòng cô không biết có cảm giác thế nào, cô không tin Hạ Vũ tự sát, lại càng không tin chỉ vì mấy lời nói của mình mà cô ấy chọn con đường coi thường mạng sống của bản thân, nếu có thể ngồi vào vị trí như hiện giờ, nhất định cô ấy có chỗ cứng cỏi, sao lại bị chuyện thế này đánh bại chứ.

“Bác sĩ nói sao?”

“May là đưa đến kịp thời, ước chừng đến tối là có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường.”

“Hà Mặc Dương, anh không thấy áy náy trong lòng sao?”

“Mục Mục, nếu anh thấy áy náy thì anh không phải là Hà Mặc Dương rồi.”

An Mục cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên với đáp án của anh, người đàn ông mà cô yêu vốn dĩ là một người máu lạnh vô tình như thế đấy, thế giới của anh chỉ chia ra hai loại người, một loại là người bên trong thế giới của anh, loại kia chính là người bên ngoài thế giới của anh, thái độ của anh là xem thường, xem thường một cách hoàn toàn triệt để: “Hà Mặc Dương, ba năm trước hai người từng có một đêm bên nhau.”

Mười ngón tay cô đan vào nhau, An Mục nhắm mắt, đoán trúng rồi, cô không nên ganh tỵ, đó là thời điểm cô ở nước Anh, là ngay từ đầu cô lựa chọn bỏ đi, cho dù lúc đó anh từng có gì với cô gái khác, cô nào có khả năng nói được gì chứ.

Tầm mắt Hà Mặc Dương rơi vào trên gương mặt người phụ nữ nằm bên trong, khuôn mặt ấy làm sao giống cô được, cả giọng nói cũng không giống, càng khỏi phải bàn đến bóng dáng: “Mục Mục, anh không muốn gạt em.” Chuyện xảy ra đêm đó rất hoang đường, đến bây giờ khi hồi tưởng lại cũng cảm thấy trong đầu mơ hồ như trước, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Cám ơn sự thành thật của anh, giải thích nhiều quá lại chính là che giấu, Hà Mặc Dương, thế giới của anh không cần lời giải thích.”

“Mục Mục, chuyện của cô ấy anh sẽ giải quyết triệt để, em và trợ lý về trước đi.”

Đây chính là cục diện mà Hà Mặc Dương không muốn nhìn thấy nhất, sự tồn tại của Hạ Vũ chính là một nhân tố không xác định, cũng giống như sự tồn tại của Trịnh Tu Hàm vậy, anh không thể phòng ngừa sự xuất hiện của Trịnh Tu Hàm, nhưng có thể ngăn ngừa sự xuất hiện của Hạ Vũ, từ trước đến nay anh chưa bao giờ là người tốt, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

An Mục tới thành phố B đã là 10 giờ tối, hôm nay thời tiết ở thành phố B thật lạnh, mưa bay lất phất, màn đêm tối mịt không chút ánh sáng, đè nén nặng nề xuống thấp, tâm trạng cũng theo đó mà tụt dốc không phanh.

Hà Dĩ, Hà Vi đến sân bay đón, xe lăn bánh, cô quay kính xe xuống mặc cho mưa bụi mang theo cơn gió thổi đến, màn hình di động sáng lên, tiếng nhạc quen thuộc vang lên, điệu tiếng chuông đầu tiên reo xong An Mục mới nhấn nút nghe máy, trong ống nghe là giọng nam không che giấu được mệt mỏi, sau khi hồng hoang vũ trụ sẽ còn lại gì, An Mục không hình dung được tâm trạng của mình lúc này, cô luôn rút rè tiến về phía trước một cách thận trọng, trên con đường trông có vẻ như vô tâm ấy, kỳ thực không biết cô đã phí bao nhiêu tâm tư, cô sợ bị tổn thương, sợ hãi sau khi thật lòng đáp trả xong thì thứ mình nhận được lại là một hồi đau xót và khô hạn.

“Mục Mục, sáng mai anh sẽ đáp chuyến bay trở về.”

“Ừm, em chờ anh.”

Đầu kia nhanh chóng gác máy, giọng nữ vẫn thông qua ống nghe truyền đến, An Mục cười, nụ cười ngày càng cay đắng, chỉ có thể liếm môi.

Hà Vi quay cửa kính xe lên, xe chạy vào trong sân.

Đêm, sâu như nước, tiếng mưa rơi rả rích, làm cho đêm nay không yên tĩnh, cũng làm cho cô khó đi vào giấc mộng, cô mở to mắt nhìn ô cửa sổ trên trần nhà, tầm mắt mờ dần, bóng dáng anh cứ lượn lờ trong đầu, quấy rối khiến trong lòng cô loạn thành một đồng.

Liếc nhìn điện thoại di động, đã báo qua ngày mới, một giờ sáng, An Mục khoác áo ngồi dậy, ngẫm lại chuyện như vậy đã bao lâu không xảy ra, khi anh vẫn luôn bị trạng thái chờ đợi vây kín, và hiện giờ cô lại nằm trải cảm giác này, mới phát hiện ra mùi vị trong đó lại khổ sở đến vậy, trong lòng phảng phất như bị con kiến không biết từ đâu chui ra gặm nhấm, hô hấp khó chịu không thông.

Tình yêu là một con lốc xoáy, nếu lựa chọn tiến vào, từ nay về sau cho dù thân bất do kỷ cũng phải chậm rãi nếm trái.

Không biết bản thân ngủ thiếp đi lúc nào, sáng sớm khoảnh khắc bừng tỉnh từ trong mộng, anh đã lặng lẽ nằm bên cạnh cô, cảm lúng phúng râu, cô vươn tay chạm vào đó, hơi đau!

Mở mắt thức dậy lại thấy bên cạnh bỗng có thêm một người đàn ông, An Mục đang không tin vào mắt mình thì lại bị anh vươn tay kéo ôm vào lồng ngực, vẫn là quần áo của hôm qua, chớp mũi tràn đầy mùi hương của anh, cô muốn đứng lên thì tay anh lại khê siết, An Mục không thể nhúc nhích, né tránh vài lần, sau đó cô dứt khoát không thêm giấy dựa nữa, áp mặt vào ngực anh.

Tiếng nói thật dịu dàng: “Không phải nói đi chuyến bay sáng nay à.”

Hà Mặc Dương không mở mắt, dựa vào cảm giác đặt chiếc hôn lên đỉnh đầu cô: “Để một mình anh chờ đợi là đủ rồi.”

Để mình anh chờ đợi là đủ rồi, con người có thói quen chờ đợi mới biết chờ đợi là một chuyện tốn hao tâm sức biết bao nhiêu, mà anh không muốn để cho người mình nâng niu trong lòng bàn tay phải chịu đựng, cô nên là viên trân châu được anh cẩn thận che chở trong tay.

An Mục ghé vào ngực anh, khóe mắt đã ướt ướt, thoáng ngẹn ngào không biết phải nói gì, sự che chở của anh quá mức cẩn thận, tình tế, chỉ ước sao lúc nào cũng có thể bảo bọc cô trong tim, nâng niu từng giây từng phút, cô còn gì để nói chứ, chuyện của Hạ Vũ nếu cứ tiếp tục truy cứu sẽ chỉ làm tổn thương lẫn nhau, vất vả lắm mới đi đến từng bước như hiện giờ, cô không muốn thấy bộ dạng bức bối khi hai người xa nhau, phụ nữ đôi khi không cần

quá thông minh, ngốc nghếch một chút cũng tốt, giống như Bạch Tiểu Quai vậy đó, Hạ Nhượng thường nói kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, gặp được người tình anh như Quý Tiêu Nhiên.

“Chuyện của Hạ Vũ anh đã suy nghĩ không chu đáo, Mục Mục, xin lỗi em.” Thật lâu sau, Hà Mặc Dương lên tiếng.

“Hà Mặc Dương, em không sao, cô ấy thế nào rồi?”

“Từ chức rồi.”

Mới đầu An Mục nghe thấy đáp án như thế thì có chút kinh ngạc, không khỏi ngược đầu nhìn anh ‘à’ một tiếng, tay Hà Mặc Dương chạm vào gáy cô, “Sao vậy?”

“Chỉ cảm thấy đáng tiếc thôi, năng lực của cô ấy người có mắt đều thấy được, anh lại tổn thất một tướng tài rồi.”

“Mục Mục, Hà Thị không thiếu người tài, em nên biết điều này.”

“Hà Mặc Dương, anh quá tự kỷ rồi đó, buông em ngồi dậy nào, đói quá rồi.” An Mục nói xong ngồi bật dậy, trận mưa đêm qua đã tạnh, không khí trong lành phả vào mặt, hòa cùng mùi bùn đất tươi mát sau cơn mưa và mùi thơm hoa cỏ, An Mục hít sâu vào, xoay người làm mặt quỷ với Hà Mặc Dương, rồi nhanh như chớp chạy ào vào phòng để quần áo.

Hà Mặc Dương nhìn bóng lưng cô biến mất ở cửa, khóe miệng không khỏi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 33 (2)

Chuyển ngữ: nhoclubu

Lúc di động vang lên, Trịnh Tu Hàm đang mở cuộc họp trực tuyến, thấy hiển thị cuộc gọi trên màn hình liền ngăn ra.

An Mục ngồi trên ghế gỗ dưới tàng cây, nắm chặt điện thoại trong tay, từ sau khi điện thoại được thông, tâm trạng lo âu dần lắng xuống.

Trịnh Tu Hàm đứng dưới tàng cây lớn ở cách đó không xa, sau cơn mưa phiến đá dọc đường đi còn lưu lại dấu vết ẩm ướt, cô ở ngay đằng trước thôi, nhìn thấy dáng ngồi thẳng lưng của cô, trái tim cảm thấy nặng nề từng cơn, thà rằng đừng quá quen thuộc thì hay biết mấy, ý nghĩ của chính mình cũng sẽ không tiêu tan ngay tại giây phút này.

An Mục quay đầu, đúng lúc thấy anh đứng dưới tàng cây, vô thức đứng lên, trên con đường rợp bóng cây bọn họ đứng cách một khoảng nhìn nhau, bạn bè nhiều năm, giây phút này lại không biết nói gì cho phải, có thứ gì đó đã sớm mất đi hương vị vốn có của nó trong ánh sáng của thời gian.

“Tiểu Mục, hãy để anh nói trước.”

Trịnh Tu Hàm mở lời trước, An Mục gật đầu đợi anh nói tiếp.

“Con mèo kia cũng tên là Đô Đô, không phải anh có thể cho rằng, bản thân em cũng lưu luyến khoảng thời gian ở Anh, Tiểu Mục, em có thể gật đầu không?”

An Mục không ngờ anh mở miệng là nói những lời này, cô kinh ngạc, trong lòng đấu tranh, quay cuồng hồi lâu, từ từ nhắm mắt lại rồi lắc đầu, không đành lòng nhìn biểu hiện tổn thương của anh.

Một nơi nào đó trên cơ thể Trịnh Tu Hàm chợt run lên, cảm xúc tràn đầy vô thức thu liễm lại, chỉ có ánh mắt âm trầm biểu lộ hết thảy, vẫn là tự mình đa tình, “Tiểu Mục, giữa anh và Hà Mặc Dương là cuộc chiến giữa hai người đàn ông, có lẽ em sẽ cảm thấy anh trở nên hoàn toàn thay đổi, anh cũng không phủ nhận điều đó, lòng tự tôn của đàn ông không cho phép bất cứ ai chà đạp, em còn nhớ chuyện xảy ra ở sân bay không?”

Toàn bộ lời nói An Mục chuẩn bị sẵn trước khi đến đã bị câu hỏi kia của anh làm cho tan rã hoàn toàn, chuyện ở sân bay, là vướng mắc trong lòng mỗi người, cô sao có thể quên được?

“Tu Hàm, không phải em đến khuyên anh dừng tay, em chỉ muốn nói với anh, lựa chọn của con người có rất nhiều loại, cũng có rất nhiều loại vượt qua ngoài vòng pháp luật, không cần quá đắm chìm trong lốc xoáy quá khứ, anh nên nhìn về phía trước.” Con đường dưới bóng cây không rộng không hẹp, phong cảnh tươi đẹp phía trước, chim sẽ đậu trên chạc cây hót líu lo, thỉnh thoảng vài phiến lá rơi xuống, theo gió chao nghiêng uốn lượn, mùa xuân ở phía xa.

“Ha ha... nhìn về phía trước sao, Tiểu Mục, anh vẫn luôn nhìn về phía trước, khi nào có thời gian, sẽ dẫn em đi gặp chị dâu.”

Bầu không khí nặng nề đột nhiên chuyển thành vui vẻ, An Mục lên tiếng cắt ngang: “Tu Hàm, anh...”

“Không cần cảm thấy áp lực, trước kia là anh không buông bỏ được, chị dâu em là người rất tốt, lúc nào đó cùng nhau dùng cơm đi, giới thiệu cho hai người quen biết.”

“Được.” An Mục thật sự quá ngạc nhiên, ngẫm lại, phát giác bản thân quá mức đa tình, dựa vào cái gì bắt người ta phải mãi nhớ về mình.

Tin tức Trịnh Tu Hàm có bạn gái cô nói với Hà Mặc Dương đầu tiên, người nợ liếc mắt một cái không mặn không nhạt, thờ ơ lật tài liệu trong tay, An Mục dẫn lòng không được, đi đến trước bàn làm việc một phen đóng tài liệu lại, cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy, mê người của anh, người này lại đang giải bộ bí hiểm gì chứ.

“Hà Mặc Dương, lần sau cùng em đi gặp đi.”

“Không có hứng thú.”

Hà Mặc Dương lấy tay cô ra, mở tài liệu tiếp tục lật xem, đây là lần đầu tiên An Mục bị anh ngó lơ như vậy, thẳng thắn vòng qua bàn làm việc đi đến bên cạnh dựa vào người anh, rốt cục tầm mắt của Hà Mặc Dương cũng rời khỏi tập tài liệu, đưa tay túm cô ngồi lên đùi mình, cô thuận thế quàng hai tay lên cổ anh, vùi vào lòng anh tìm một vị trí thoải mái nhất.

“Hôm nay gặp anh ta nói gì vậy?”

An Mục lắc đầu cười đùa: “Không nói với anh.”

Hai tay Hà Mặc Dương khoát lên hông cô, trong mắt hiện lên vẻ gian xảo: “Thật không nói à?”

Cô đâu phải đồ ngốc, biết anh sẽ chọc cù lét cô, ngoan ngoãn nói nhỏ vào tai anh, Hà Mặc Dương nghe xong, lại ôm cô vào lòng: “Lần sau cùng đi với em.”

Thật ra anh muốn xem thử, rốt cuộc là cô gái thế nào.

Là đối thủ cạnh tranh, cả hai đều quá mức hiểu nhau.

“Khuya rồi, em ngủ trước đi!” Hà Mặc Dương đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp mười giờ tối, An Mục cũng quay đầu nhìn đồng hồ, tiếp tục chui vào lòng anh, không có chút ý tứ muốn rời đi: “Em muốn ở lại đây với anh.”

“Không được, em mà ở đây thì anh sẽ phân tâm.”

“Hà Mặc Dương, hiện giờ anh đã phân tâm rồi.” Cô chỉ chỉ bàn tay luồn vào trong áo ngủ của cô, từng chút nắm lấy từng thớ thịt bên hông cô, nếu cô không ngăn lại, với tính cách của anh thì chẳng mấy phút nữa sẽ muốn chén ngay bữa chính, Hà Mặc Dương cười cười, bàn tay anh không chút kiêng dè, tiếng cười phát ra từ trong ngực, cực kỳ vui sướng.

An Mục vùng ra, leo xuống khỏi đùi anh, Hà Mặc Dương chụp lấy cô như bắt gà con, ghế sofa ở thư phòng không lớn như sofa trong phòng ngủ, ở chỗ hẹp như vậy, Hà Mặc Dương đè cô dưới thân, không để cô có cơ hội chạy thoát.

Cô đang mặc áo ngủ, thời tiết cuối tháng tư, chiếc áo ngủ hơi mỏng bị anh dùng sức sơ sơ đã xé toạc ra hoàn toàn, cơ thể trắng trẻo mịn màng dưới ánh đèn càng thêm sáng bóng, Hà Mặc Dương không phải loại người bạc đãi chính mình, dứt khoát hôn xuống.

Bờ môi nóng bỏng lướt qua xương quai xanh, đầu lưỡi dừng trên đó đột nhiên vẽ vòng tình tẻ, hàm răng cũng nhẹ nhàng va chạm lên đó, không tính kích thích biết bao, lại khơi dậy từng đợt nóng hổi trong cơ thể cô, An Mục không dám tùy tiện hít thở, chỉ có thể cố gắng hô hấp thật chậm, sự biến hóa trên cơ thể khiến cô ngượng ngùng, Hà Mặc Dương nhìn thấy tất cả, càng thêm liếm mát không chút kiêng dè, anh thích nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt ngượng ngùng quấy rầy của cô, bàn tay phủ lên đỉnh ngực cao ngất của cô, đôi môi nóng hổi vờ vẽ từng chút rồi ngậm lấy nụ hồng mai đã sớm cứng lại, vòm miệng nóng ẩm ấy làm cho cô suýt nữa bật ra tiếng rên khẽ, cơ thể run lên kịch liệt.

“Mục Mục, em thế này thật giống cô bé chưa từng trải đời.”

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Thành phố B, mới đầu tháng năm không khí đã bắt đầu ấm lên, trên phiên đá lốm đốm vài vệt nắng xuyên qua vòm cây, nhưng khi đứng dưới mặt trời không thể dùng hai từ “ấm áp” được, Hà Mặc Vũ mặc một chiếc sơ mi màu đen cùng quần tây từ ngoài đi vào hoa viên.

“Nhóc con, mang cho anh Tư một cốc nước lạnh.”

An Mục nghe tiếng gác máy vội vàng vào phòng bếp rót nước, Hà Mặc Vũ để âu phục khoác lên cánh tay, ngồi trên sofa thờ ơ ngẩng mặt lên nhận lấy cốc nước, không chút hình tượng ừng ực uống hết, rút khăn giấy lau mồ hôi trên trán: “Nhóc con, lão Ngũ đâu?”

“Đang nghỉ ngơi ở trên lầu.” Mấy ngày nay vì chuyện của An Vu Hùng, giấc ngủ với anh cũng không được yên ổn, không những phải để ý chuyện công ty mà còn lo nghĩ chuyện của Hà Lâm Trung. Lần này Hà Lâm Trung kiên trì tới cùng, nếu cô không hạ mình thì An Vu Hùng đã bị tống vào ngục, một khi tội lỗi đã được xác lập, An Vu Hùng đời này e là không thể thoát khỏi tù tội, với sức khỏe của ông ở trong đó có thể chịu đựng được bao lâu cũng là vấn đề.

“Mấy ngày này lão Ngũ vất vả nhiều rồi, em cũng đừng lo lắng.” Hà Mặc Vũ lấy một văn kiện trong tập tài liệu đặt trên bàn mở ra: “Đây là tài liệu do An Di cung cấp, mặc dù có những thứ này cũng không đủ để chứng minh An Vu Hùng vô tội, tòa án sẽ thẩm tra một lần, chúng ta có thể lợi dụng kéo dài thời gian.”

An Mục đưa mắt nhìn tập tài liệu, tâm tư thêm rối bời, nhà họ An gặp phải biến cố nguyên nhân phần lớn cũng là vì cô. An Di hận cô, Nguyễn Tinh hận cô, cô lẽ An Vu Hùng cũng hận cô, mỗi khi nghĩ đến việc này, trong lòng cô như có hàng vạn con kiến cắn đốt, tinh thần là gì, càng thiếu thôn lại càng khao khát vô cùng.

“Em muốn gặp ông ấy.”

Hà Mặc Vũ thở dài: “Nhóc con, anh và lão Ngũ đã thống nhất, không đồng ý để em gặp ông ấy, sau này cũng vậy, coi như em không có người cha này.”

Hà Mặc Vũ lúc đi bước chân rất nhẹ nhàng, An Mục cúi thấp đầu, người giúp việc rón rén thu dọn chén trà, Đồ Đồ lặng lẽ đi tới, cả thân mình mập mạp dúi dúi vào chân cô, dường như cũng cảm nhận được chủ nhân đang có tâm sự, đôi mắt to tròn tội nghiệp đã ngăn ngăn nước. An Mục hít một hơi thật sâu, kim đồng hồ đã điểm 10 giờ, thấy không còn sớm lẽ ra lúc này phải giữ anh Tư ở lại dùng cơm.

Vào phòng ngủ đã không thấy người trên giường, trong phòng tắm có tiếng nước chảy vọng ra, Hà Mặc Dương khoác áo ngủ xám tro bước ra, giọt nước không ngừng chảy xuống sườn mặt, An Mục thốt lên “Ồi chào”, ném chiếc khăn lau trùm lên đầu anh nói: “Ngồi xuống đi.”

Hà Mặc Dương nghe lời ngồi xuống cũng không cao hơn bao nhiêu so với An Mục, An Mục lau khô tóc cho anh sau đó lấy máy sấy cho khô hoàn toàn, đem toàn bộ những gì nói với Hà Mặc Vũ vừa nãy nói với anh.

“Chuyện lần này, Anh Tư đã giúp đỡ không ít.”

“Đúng vậy, làm chậm trễ việc tìm chị dâu của anh ấy.”

“Mục Mục, anh ấy không chú ý chuyện này đâu.”

“Sau khi giải quyết xong chuyện này, mời anh ấy bữa cơm, em sẽ tự đích thân xuống bếp chiêu đãi mọi người.”

Trong lòng Hà Mặc Dương có chút chua chua, nhéo nhéo bên hông cô, bị An Mục liếc mắt một cái liền tự giác buông ra, lại không cam lòng ôm lấy eo cô.

Khi Nhan Mỹ đến là lúc đang giúp người giúp việc mang đồ ăn lên, đại gia Hà Mặc Dương thì ngồi ngay ngắn trên bàn ăn đọc báo, ngẩng đầu lên gặp ngay Nhan Mỹ đang đứng trước cửa phòng ăn liền căng thẳng.

An Mục không ngờ tới Nhan Mỹ tới vào giờ này, liền đi tới chào hỏi sau dặn dò nhà bếp chuẩn bị thêm bát đĩa.

“Đi đến thật đúng lúc, mau ngồi xuống đi.”

Nhan Mỹ gạt đầu đem túi cho người giúp việc ngồi xuống, nở nụ cười tươi: “Mặc Dương, không trách dì đã làm phiền hai con chứ?”

“Sao lại thế được, khi nào rảnh rồi đi qua nhà chơi nhiều một chút.” An Mục nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hà Mặc Dương khi gặp dì vội lên tiếng đỡ lời, cuối cùng là xoa dịu bầu không khí trên bàn ăn, không gượng gạo đến mức bị anh làm cho ngưng trệ, bên dưới bàn cô dùng chân đá đá anh vài cái nhắc nhở, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Hà Mặc Dương ăn đau hừ lạnh một tiếng nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng, sắc mặt tối lại.

Năng lực quan sát sắc mặt qua cử chỉ của Nhan Mỹ rất tốt, thái độ rõ ràng là không vui, như đi guốc trong bụng bèn nắm lấy tay An Mục: “Mục Mục, Mặc Dương nhà chúng ta tính tình không tốt, con cũng đừng chấp nhặt, về phần ba nó bên kia, dì sẽ sắp xếp thật tốt.”

“Vậy con cảm ơn dì.” Lần đầu tiên An Mục thấy Nhan Mỹ nhiệt tình như vậy, cười cười nhẹ nhàng rút tay ra: “Đừng chỉ lo nói chuyện, đồ ăn đều nguội cả rồi.”

An Mực liếc mắt sang thấy người nào đó giận dữ không thím động đũa, liền gấp thức ăn vào chén người đó nói: “Hạ hỏa.”

Quan hệ giữa Nhan Mỹ với Hà Mặc Dương không thân thiết, dù sao cũng là thân phận mẹ kế. Với những thứ không quan trọng, thái độ của anh luôn luôn là khinh thường. Mặc dù Nhan Mỹ sau khi vào nhà họ Hà đối xử với anh không tệ, thậm chí vài năm nay luôn đặc biệt ‘quan tâm’ đến anh, nhưng thái độ của Hà Mặc Dương đối với bà vẫn không khá lên. Chắc là vì mang danh là bà Hà làm hấn không vui, đàn ông luôn để tâm từ những thứ nhỏ nhất, đó là danh xưng của mẹ anh, bây giờ dễ xưng hô với bà ta.

Từ phòng bếp mang đĩa hoa quả đi ra, Nhan Mỹ từ trên lầu bước xuống, An Mực đem đĩa trái cây cho người giúp việc liền tiễn Nhan Mỹ ra trước cửa. Đầu tháng năm, trong vườn rực rỡ gấm hoa, người làm vườn đang khom người cắt tỉa cành cây.

“Dì, con bảo lái xe đưa đi trở về.” Khoảng cách từ nhà họ tới nhà cũ của họ Hà cũng tương đối xa, với lại Nhan Mỹ là trưởng bối, dù sao đi nữa tôn trọng bề trên vẫn phải làm tốt.

“Không cần, lái xe đang ở bên ngoài, An Mực con trở về đi, có thời gian thì khuyên nhủ Mặc Dương quay về nhà một chút, ông ấy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương nó.”

An Mực cũng không nhiều lời chỉ đơn giản gật gù đầu, nhìn theo chiếc xe biến mất nơi ngã rẽ mới xoay người vào phòng, Hà Mặc Dương mặc quần áo ở nhà khoanh hai tay trước ngực đứng ở cửa, vẻ mặt lạnh lùng thật giống như ai nợ anh mấy vạn tệ, An Mực đầu môi quyết định không để ý tới người nào đó bước vòng qua vào nhà, Hà Mặc Dương thở dài, vươn tay vừa lúc đem cô ôm vào trong ngực.

“Nay, buông tay ra, còn có người ở đây mà.” Phòng khách to như vậy bất cứ lúc nào người giúp việc cũng có thể ra vào, da mặt An Mực mỏng không thể so với Hà Mặc Dương, trong phòng ngủ anh muốn ôm thế nào cô cũng không quản, nhưng trước mặt người khác An Mực không to gan như vậy. Giãng co một lúc, trên mặt cô như phủ thêm một lớp phấn hồng, nhìn thật đẹp mắt.

Đầu ngón tay Hà Mặc Dương có ý lướt qua gò má đỏ ửng, cảm giác trơn nhẵn cùng ấm áp, còn cảm nhận được thân thể cô khẽ run rẩy, thật thú vị, cảm giác thỉnh thoảng trêu chọc cô cũng không tệ.

An Mực dùng cùi trỏ thúc mạnh cuối cùng cũng thoát khỏi lồng ngực anh, vẻ mặt Hà Mặc Dương làm ra vẻ vô cùng đau đớn, An Mực bị hù dọa thật sự cho rằng mình ra tay quá nặng, nghĩ nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, lấy thân thủ của anh cùng trình độ da dày siêu cấp sao có thể bị thương được.

Trên thực tế vẻ mặt đau khổ đó Hà Mặc Dương có phần khoa trương, bằng sức lực của cô rơi trên người hấn chỉ như gãi ngứa, thừa dịp cô thất thần, Hà Mặc Dương bế bổng cô lên một hơi bước lên lầu, thô lỗ đá văng cửa phòng ngủ.

Người nào đó kẻ sát bên giường làm An Mực thét chói tai gãy ra muốn trốn tránh, Hà Mặc Dương kéo hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, lấy cảm dục vào khuôn mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt An Mực đang mở lớn, vẫn đang ô ô buồn bực.

Hai người ằm ỉ được một lúc, Hà Mặc Dương với tay lên đầu giường lấy chiếc bút ghi âm bật lên, An Mực liền ngừng lại, nghe thấy bên trong gần từng tiếng, vẻ mặt không thể tin sau đó chợt hiểu ra, nụ cười đọng lại bên khóe miệng: “Là bà ta.”

“Đúng vậy, Mực Mực, Nhan Mỹ không phải người làm ăn trong sạch.”

An Mực không ngờ được Nhan Mỹ sẽ ghi âm lại cuộc nói chuyện với Hà Lâm Trung, lại càng không nghĩ tới bà ấy đứng về cùng một phe với mình, cho dù có mục đích khác đi nữa.

An Mực hận không thể ngay lập tức giao đoạn ghi âm này cho luật sư, vẫn là Hà Mặc Dương ngăn cản lại: “Mực Mực, gấp cái gì, chúng ta nắm chắc phần thắng rồi, bây giờ còn chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Người nào đó kéo kéo quần áo cô không buông, nửa ngày sau không thấy cô đáp lại liền trực tiếp hành động, An Mực chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn giản, áo khoác len đen bên ngoài, trong nháy mắt đều bị Hà Mặc Dương cởi ra ném lung tung, đem quần áo của mình lột sạch sẽ.

“Luu mạnh.” An Mực nhìn anh một thân trần trụi bật thốt lên một câu, Hà Mặc Dương cười cười ôm cô lăn trên giường, hai tay tùy ý đặt lên eo cô, hai chân quăn chặt hông cô làm cô không thể động đậy.

Tư thế ngủ kì quái nhưng An Mực vẫn ngủ say, lúc tỉnh lại sắc trời dần dần tối, chắc hẳn cô đã có một giấc ngủ dài, cánh tay như gông xiềng vẫn vòng bên hông như cũ, cô thật nhẹ nhàng nhấc đầu, cảm anh đang tựa trên vai cô, hai mắt vẫn nhắm nghiền hơi thở ấm áp phả vào vành tai làm cô thấy ngứa, đang định bóp mũi anh thì chuông điện thoại vang lên.

“Alô.”

Hà Mặc Dương đã tỉnh từ lâu, vẫn lưu luyến cảm giác ấm áp nằm cạnh cô thật không tình nguyện muốn dạy, cho tới khi chuông điện thoại vang lên hai người cùng nhìn nhau, âm thanh khó nghe từ điện thoại truyền ra.

Chuyện này nhất định không đúng rồi, An Mực tự an ủi bản thân như vậy, nghĩ lại ngày hôm nay, ngày cá tháng tư đã qua lâu, âm thanh trong điện thoại vẫn lặp đi lặp lại như dao cắt, toàn thân máu như ngừng chảy, ngay cả sức lực để giữ điện thoại cũng không còn.

“Mực Mực, đừng dọa anh, Mực Mực...”

Đôi mắt của cô cuối cùng cũng chuyển động, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới quật cường lắc đầu, nước mắt lưng tròng nhưng không hề rơi xuống: “Mặc Dương, nói cho em biết đây không phải sự thật đi, không phải đúng không.” Tin tức này giống như sét giữa trời quang làm An Mục không thể tiếp nhận, trong lòng cô như đang dậy sóng, đầu ngón tay trắng bệch siết chặt lấy điện thoại của Hà Mặc Dương, dường như quên cả hô hấp.

Phản ứng của An Mục quá gay gắt, Hà Mặc Dương hoảng sợ vội ôm cô vào trong ngực dịu dàng an ủi, người trong lòng không ngừng run rẩy, chỉ cắn chặt môi không nói một lời, đôi mắt ngấn nước không còn, nhìn cô khổ sở cũng làm anh tan nát cõi lòng, hận không thể thay cô gánh vác tất cả.

“Mục Mục, muốn khóc thì cứ khóc đi...”

Người luôn luôn bình tĩnh như Hà Mặc Dương cũng có lúc phải luống cuống, An Mục là yếu điểm chí mạng của anh, là người duy nhất anh muốn mang lại tất cả những điều tốt đẹp nhất, cảm xúc của cô như vui vẻ buồn bực hay đau khổ đều ảnh hưởng đến anh.... Tình yêu là thứ gì đó thật diệu kì, nhìn không thấy sờ không được vậy mà khắc sâu vào tận đáy lòng, đem hai người không hề có quan hệ huyết thống xích lại gần với nhau, cùng nhau chia ngọt sẻ bùi.

Hành lang bệnh viện thênh thang, An Di hai mắt đỏ bừng ngồi trên ghế an ủi Nguyễn Tình, sự xuất hiện của An Mục khiến tâm tình vừa mới ổn định của Nguyễn Tình một lần nữa bùng phát, nếu không phải có An Di cùng Hà Mặc Dương ngăn lại, Nguyễn Tình ước gì có thể xé An Mục ra làm trăm mảnh, tin tức An Vu Hùng tự sát đủ chấn động, không chỉ có Nguyễn Tình không chấp nhận nổi ngay cả An Mục cũng không khỏi đau lòng, cho dù An Vu Hùng hết lần này đến lần khác vì cái gọi là quyền thế mà không để ý đến cô, nhưng dù sao đó cũng là cha cô, trong thân thể chảy chung một dòng máu.

Có những thứ dù hận cũng không cách nào dứt bỏ.

“Để tôi vào được không?”

Lời An Mục cũng là lời An Di định nói, đôi mắt An Di hồng hồng, trên mu bàn tay còn lưu lại vết móng tay, vài vết máu đã đông lại, An Mục mấp máy môi, mặc kệ tiếng tru tréo của Nguyễn Tình mà bước vào phòng bệnh.

Trên người AnVu Hùng trùm khăn màu trắng, Hà Mặc Dương luôn đi sát bên cạnh cô, nhìn cô từ từ lại gần bàn tay run rẩy nhấc tấm khăn ra, tiếng khóc kìm nén chột vờ òa, Hà Mặc Dương cũng không ngăn cản, anh biết cô kìm nén trong lòng từ lâu, lúc này được giải tỏa có lẽ cũng là chuyện tốt.

“Sao ông ấy không đợi thêm vài ngày nữa.” Chỉ một hai ngày nữa, có đoạn ghi âm của Nhan Mỹ, ông ấy có thể được ra ngoài.

An Mục như đang thi thảm với Hà Mặc Dương lại như đang tự hỏi chính mình, cuối cùng chân cũng không trụ vững quỵ rạp xuống đất, cô là tội đồ của nhà họ An, lấy tư cách gì để cầu xin tha thứ.

Hà Mặc Dương nhìn cô gục ngã, trong lòng không khỏi đau đớn cúi người đỡ cô: “Đây là sự lựa chọn của ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Kết Hôn Không Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.